

BEATRIX

Besluit van * tot uitvoering van de Wet inburgering (Besluit inburgering)**

Op de voordracht van Onze Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van ***, Directie Wetgeving, nr. ***;

Gelet op de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, onderdeel a, 4, eerste lid, onderdeel c, derde en vierde lid, 5, tweede lid, onderdelen a en b, 6, tweede lid, 11, vierde lid, 13, vierde lid, 14, eerste, derde en vierde lid, 16, eerste en derde lid, 17, tweede en derde lid, 26, 29, derde lid, 45, derde lid, 46, derde lid, en 59, vierde lid, van de Wet inburgering en de artikelen 16a, tweede lid, 21, zesde lid, en 34, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000;

De Raad van State gehoord (advies van ***, nr. ***);

Gezien het nader rapport van Onze Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van ***, Directie Wetgeving, nr. ***;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK 1 BEGRIPSOMSCHRIJVINGEN

Artikel 1.1 (definities)

In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. wet: de Wet inburgering;
- b. inburgeringsdiploma: het diploma, bedoeld in artikel 12, tweede lid, van de wet;
- c. onderzoek: het onderzoek, bedoeld in artikel 23 van de wet;
- d. Informatiesysteem Inburgering: het informatiesysteem, bedoeld in artikel 45 van de wet;
- e. Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen: het bestand, bedoeld in artikel 46 van de wet;
- f. potentiële inburgeringsplichtige: een persoon als bedoeld in artikel 46, eerste lid, tweede volzin, van de wet.

HOOFDSTUK 2 INBURGERINGSPLICHT

Afdeling 1. Tijdelijke verblijfsdoelen

Artikel 2.1 (tijdelijke verblijfsdoelen vreemdelingen)

1. Het doel van het verblijf in Nederland van de houder van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 is tijdelijk in de zin van artikel 2, eerste lid, onderdeel a, van de wet, indien die verblijfsvergunning is verleend onder een beperking verband houdend met:

- a. gezinsvorming of gezinshereniging met, dan wel verblijf als pleegkind bij, een persoon die voor een tijdelijk doel in Nederland verblijft;
- b. familiebezoek;
- c. het verrichten van arbeid;
- d. verblijf als kennismigrant;
- e. het zoeken en verrichten van arbeid;
- f. verblijf als stagiair of als practisant;
- g. de voorbereiding op of het volgen van een studie;
- h. verblijf als au pair;
- i. verblijf in het kader van uitwisseling;
- j. het ondergaan van medische behandeling of afwachten van herstel;
- k. de vervolging van mensenhandel;
- l. het afwachten van een verzoek op grond van artikel 17 van de Rijkswet op het Nederlanderschap;
- m. verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling;
- n. verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

2. Het doel van het verblijf van een houder van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000, verleend onder een andere beperking dan bedoeld in het eerste lid, is tijdelijk in de zin van artikel 2, eerste lid, onderdeel a, van de wet, indien zulks met toepassing van artikel 3.5, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 is bepaald.

3. Het doel van het verblijf van de houder van een verblijfsvergunning als bedoeld in de artikelen 20, 28 en 33 van de Vreemdelingenwet 2000 is niet tijdelijk in de zin van artikel 2, eerste lid, onderdeel a, van de wet.

4. Bij regeling van Onze Minister kunnen de beperkingen, bedoeld in het eerste lid, nader worden uitgewerkt.

Afdeling 2. Inburgeringsplicht uitkeringsgerechtigden

Artikel 2.2 (aanwijzing socialezekerheidswetten of -regelingen)

De socialezekerheidswetten en socialezekerheidsregelingen, bedoeld in artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de wet, zijn:

- a. de Werkloosheidswet;
- b. de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering;
- c. de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;
- d. de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;
- e. de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen;
- f. de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten;
- g. de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen;
- h. de Tijdelijke wet beperking inkomensgevolgen arbeidsongeschiktheidscriteria;
- i. de Tijdelijke regeling inkomensgevolgen herbeoordeelde arbeidsongeschikten.

Afdeling 3. Vrijstellingen

Artikel 2.3 (aanwijzing diploma's, certificaten en andere documenten)

1. Niet inburgeringsplichtig is degene die beschikt over:
 - a. het inburgeringsdiploma;
 - b. een op wettelijke basis uitgereikt diploma of getuigschrift van afronding van een opleiding van wetenschappelijk onderwijs, hoger beroepsonderwijs, algemeen voortgezet onderwijs, beroepsonderwijs of leerlingwezen, na onderwijs te hebben gevolgd in de Nederlandse taal;
 - c. een diploma staatsexamen Nederlands als tweede taal, programma I of II, als bedoeld in artikel 7.3.1 van de Wet educatie en beroepsonderwijs;
 - d. een met een van de in onderdeel b genoemde diploma's of getuigschriften vergelijkbaar diploma of ander document, behaald in het Nederlandstalig onderwijs in België, mits een voldoende is behaald voor het vak Nederlandse taal;
 - e. een met een van de in onderdeel b genoemde diploma's of getuigschriften vergelijkbaar diploma of ander document, behaald in het Nederlandstalig onderwijs in Suriname, mits een voldoende is behaald voor het vak Nederlandse taal;
 - f. een diploma, certificaat of ander document, behaald in het Nederlandstalig onderwijs in de Nederlandse Antillen of Aruba, ten bewijze van afronding van een bij regeling van Onze Minister aangewezen Nederlands-Antilliaanse of Arubaanse opleiding, mits een voldoende is behaald voor het vak Nederlandse taal;
 - g. het diploma van het Europees baccalaureaat van de Europese school, bedoeld in het Statuut van de Europese school (Trb. 1957, 246), voor zover dat baccalaureaat het vak Nederlands als eerste of tweede taal omvat en voor dat vak een voldoende is behaald;
 - h. het getuigschrift International Baccalaureate Middle Years Certificate, International General Certificate of Secondary Education of Internationaal Baccalaureaat, indien daartoe een cursus Engels-Nederlandstalig onderwijs of een cursus Internationaal Baccalaureaat met daarin het vak Nederlands is gevolgd en voor dat vak een voldoende is behaald;
 - i. het certificaat, bedoeld in artikel 5, eerste lid, van het Besluit naturalisatietoets, met daarop de in artikel 5, tweede lid, van dat Besluit bedoelde aantekening dat de verzoeker beschikt over de vereiste kennis van de Nederlandse taal;
 - j. het certificaat, bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de Wet inburgering nieuwkomers, indien uit de vermelding daarop blijkt dat ten minste de volgende niveaus zijn behaald:
 - 1°. de volgende niveaus van de eindtermen Referentiekader Nederlands als Tweede Taal:
 - niveau 2 voor de onderdelen "Luisteren" en "Spreken", en
 - niveau 1 voor het onderdeel "Lezen en Schrijven", en
 - 2°. voor het onderdeel Maatschappij Oriëntatie: het niveau van artikel 11, eerste lid, onderdeel b, van die wet, of
 - k. het certificaat, bedoeld in de Regeling certificaat inburgering oudkomers, indien uit de vermelding daarop blijkt dat ten minste de volgende niveaus zijn behaald:
 - 1°. niveau NT2 2 voor mondelinge vaardigheden en
 - 2°. niveau NT2 1 voor schriftelijke vaardigheden.
2. Bij het certificaat, bedoeld in het eerste lid, onderdeel j, legt de betrokkene de verklaring over van het Regionaal Opleidingencentrum op grond waarvan het certificaat is afgegeven.

Artikel 2.4 (gedeeltelijke vrijstellingen)

1. Van de verplichting om mondelinge en schriftelijke vaardigheden in de Nederlandse taal te

verwerven en het betreffende deel van het inburgeringsexamen te behalen, is vrijgesteld de inburgeringsplichtige die beschikt over het certificaat, bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de Wet inburgering nieuwkomers, indien uit de vermelding daarop blijkt dat voor het onderdeel Nederlands als tweede taal ten minste de volgende niveaus van de eindtermen Referentiekader Nederlands als Tweede Taal zijn behaald:

- a. niveau 2 voor de onderdelen "Luisteren" en "Spreken", en
- b. niveau 1 voor het onderdeel "Lezen en Schrijven".

2. Van de verplichting om kennis van de Nederlandse samenleving te verwerven en het betreffende deel van het inburgeringsexamen te behalen, is vrijgesteld de inburgeringsplichtige die beschikt over een certificaat als bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de Wet inburgering nieuwkomers, indien uit de vermelding daarop blijkt dat voor het onderdeel Maatschappij Oriëntatie het niveau is behaald van artikel 11, eerste lid, onderdeel b, van die wet.

3. De inburgeringsplichtige die kan aantonen dat hij ingevolge artikel 4 van het Besluit naturalisatietoets is of was ontheven van de verplichting om niet alle, doch wel een of meer van de in artikel 2, derde lid, van dat besluit genoemde toetsonderdelen onderscheidenlijk het toetsonderdeel staatsinrichting en maatschappij af te leggen, is vrijgesteld van de verplichting om de daaraan gelijklopende vaardigheden, bedoeld in artikel 2.8, eerste lid, onderscheidenlijk kennis van de Nederlandse samenleving te verwerven.

4. Bij het certificaat, bedoeld in het eerste of tweede lid, legt de betrokkene de verklaring over van het Regionaal Opleidingencentrum op grond waarvan het certificaat is afgegeven.

Artikel 2.5 (verdere gehele vrijstellingen)

Geheel vrijgesteld van de inburgeringsplicht is degene:

- a. ten aanzien van wie met toepassing van artikel 5, tweede lid, van de Wet inburgering nieuwkomers is besloten het vaststellen van een inburgeringsprogramma achterwege te laten;
- b. die een toets als bedoeld in artikel 5, vierde lid, van de Wet inburgering nieuwkomers met goed gevolg heeft afgelegd, als gevolg waarvan hij beschikt over een besluit inhoudende dat de vaststelling van een inburgeringsprogramma achterwege wordt gelaten;
- c. die kan aantonen dat hij ingevolge artikel 4 van het Besluit naturalisatietoets is of was ontheven van de verplichting om alle in dat artikel bedoelde toetsonderdelen af te leggen, of
- d. die als inburgeringsplichtige in de zin van artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de wet:
 - 1°. een uitkering ontvangt op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen of de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten, en 80% of meer arbeidsongeschikt is, of
 - 2°. een uitkering ontvangt op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen en volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is.

Afdeling 4. Verblijf in Nederland tijdens de leerplichtige leeftijd

Artikel 2.6 (bewijs van verblijf)

1. Het verblijf in Nederland tijdens de leerplichtige leeftijd, bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel b, van de wet, blijkt uit inschrijving als ingezetene in de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens, dan wel inschrijving in de daaraan voorafgaande bevolkingsboekhouding.

2. Bij regeling van Onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de inschrijving in de bevolkingsboekhouding, bedoeld in het eerste lid, en kan van het eerste lid

worden afgeweken op grond van concrete aanwijzingen dat de inschrijving kennelijk onjuist was.

Afdeling 5. Ontheffing

Artikel 2.6a (tijdelijke ontheffingsregeling i.v.m. evident voldoende inburgering)

1. Het college ontheft de inburgeringsplichtige op aanvraag van de inburgeringsplicht, indien ten aanzien van hem is vastgesteld dat hij beschikt over:
 - a. mondelinge en schriftelijke vaardigheden in de Nederlandse taal op het niveau B1 van het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen, en
 - b. evidente kennis van de Nederlandse samenleving.
2. Een aanvraag kan niet worden gedaan door een inburgeringsplichtige die:
 - a. reeds eerder een aanvraag heeft gedaan;
 - b. een lening als bedoeld in artikel 14 van de wet heeft aangevraagd, of
 - c. een inburgeringsvoorziening als bedoeld in artikel 17 van de wet heeft aanvaard.
3. Bij regeling van Onze Minister worden regels gesteld omtrent de toepassing van het eerste lid. Deze regels hebben in ieder geval betrekking op:
 - a. de vereiste mate van kennis van de Nederlandse samenleving;
 - b. de wijze waarop wordt vastgesteld dat de aanvrager beschikt over de in het eerste lid genoemde vaardigheden en kennis;
 - c. de terzake van de beoordeling van de aanvraag verschuldigde kosten;
 - d. de identificatie van de aanvrager.
4. Dit artikel vervalt op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel 2.7 (procedure ontheffing wegens psychische of lichamelijke belemmering)

1. Bij de aanvraag voor gehele of gedeeltelijke ontheffing van de inburgeringsplicht op grond van een psychische of lichamelijke belemmering als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de wet legt de inburgeringsplichtige een verklaring van een onafhankelijke arts of deskundige over.
2. Het college geeft binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag een beschikking.
3. Indien gedeeltelijk ontheffing wordt verleend, wordt in de beschikking vermeld op welke onderdelen van de inburgeringsplicht de ontheffing betrekking heeft.
4. Bij regeling van Onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de procedure en de gronden voor het verlenen van gehele of gedeeltelijke ontheffing alsmede omtrent de verklaring, bedoeld in het eerste lid.

Afdeling 6. Niveau van kennis en vaardigheden

Artikel 2.8 (Nederlandse taal)

1. De inburgeringsplichtige verwerft de volgende vaardigheden in de Nederlandse taal op het niveau A2 van het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen:
 - a. spreekvaardigheid;
 - b. luistervaardigheid;
 - c. gespreksvaardigheid;
 - d. schrijfvaardigheid;
 - e. leesvaardigheid.
2. In afwijking van het eerste lid, onderdelen d en e, verwerft de oudkomer de daargenoemde

schriftelijke vaardigheden in de Nederlandse taal op het niveau A1 van het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen.

Artikel 2.9 (kennis van de Nederlandse samenleving)

De inburgeringsplichtige verwerft kennis van de Nederlandse samenleving, op het niveau van de bij regeling van Onze Minister vast te stellen eindtermen. De te verwerven kennis van de Nederlandse samenleving heeft in ieder geval betrekking op:

- a. werk en inkomen;
- b. omgangsvormen, waarden en normen;
- c. wonen;
- d. gezondheid en gezondheidszorg;
- e. geschiedenis en geografie;
- f. instanties;
- g. staatsinrichting en rechtsstaat;
- h. onderwijs en opvoeding.

HOOFDSTUK 3 INBURGERINGSEXAMEN

Afdeling 1. Het inburgeringsexamen

§ 1. Algemeen

Artikel 3.1 (aanmelding praktijkdeel en centraal deel)

Degene die wenst te worden toegelaten tot het praktijkdeel van het inburgeringsexamen, meldt zich daartoe aan overeenkomstig de door de exameninstelling gestelde regels.

Artikel 3.2 (aanmelding centraal deel)

1. Degene die wenst te worden toegelaten tot een examen van het centraal deel van het inburgeringsexamen, meldt zich daartoe schriftelijk aan bij de IB-Groep overeenkomstig de door de IB-Groep gestelde regels.
2. De IB-Groep bevestigt de aanmelding schriftelijk.

Artikel 3.3 (examengeld)

1. Voor toelating tot de bij de IB-Groep af te leggen examens is examengeld verschuldigd, dat overeenkomstig door de IB-Groep vastgestelde regels wordt voldaan.
2. Het examengeld voor de examens die bij de IB-Groep worden afgelegd, wordt vastgesteld bij regeling van Onze Minister.
3. Exameninstellingen die zijn aangewezen op grond van artikel 3.11, eerste lid, kunnen de hoogte van het examengeld vastleggen in het examenreglement.

Artikel 3.4 (identificatie)

Op verzoek van degene die het examen afneemt of daarop toezicht houdt, identificeert de kandidaat zich met een document als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht.

Artikel 3.5 (aangepast examen)

1. De IB-Groep kan toestaan dat een gehandicapte kandidaat het inburgeringsexamen geheel of gedeeltelijk aflegt op een wijze die is aangepast aan de mogelijkheden van die kandidaat. In dat geval bepaalt de IB-Groep de wijze waarop het examen zal worden afgelegd.

2. Tenzij sprake is van een objectief waarneembare lichamelijke handicap, legt de kandidaat een verklaring van een arts of deskundige over waaruit blijkt dat de kandidaat het inburgeringsexamen of een of meer examens van het inburgeringsexamen slechts kan afleggen op een aangepaste wijze.

Artikel 3.6 (examenfraude)

1. Indien een kandidaat zich ten aanzien van enig examen aan enige onregelmatigheid schuldig maakt of heeft gemaakt, kan de examencommissie op voorstel van de examinator het examen ongeldig verklaren en bepalen dat de kandidaat het examen of een onderdeel daarvan opnieuw moet afleggen. De examinator doet het voorstel zo spoedig mogelijk nadat de onregelmatigheid aan hem bekend is geworden.

2. Indien de onregelmatigheid eerst na afloop van het examen wordt ontdekt, kan de exameninstelling de IB-Groep voorstellen, de kandidaat het inburgeringsdiploma te onthouden. De exameninstelling doet het voorstel zo spoedig mogelijk nadat de onregelmatigheid aan haar bekend is geworden.

§ 2. Inhoud van het examen

Artikel 3.7 (praktijkdeel van het inburgeringsexamen)

1. Het praktijkdeel van het inburgeringsexamen omvat een beoordeling van de taalvaardigheden, bedoeld in artikel 2.8, in een aantal praktijksituaties ontleend aan het domein burgerschap en het domein:

- a. werk, of
- b. onderwijs, gezondheid en opvoeding.

2. Het praktijkdeel van het inburgeringsexamen bestaat uit een assessment, een portfolio dan wel een combinatie daarvan.

3. Het assessment dan wel de combinatie van een assessment en een portfolio, wordt afgenomen door een exameninstelling die is aangewezen op grond van artikel 3.11, eerste lid.

4. Het portfolio wordt beoordeeld door een exameninstelling die is aangewezen op grond van artikel 3.11, eerste lid, of de IB-Groep.

5. Het resultaat van het praktijkdeel wordt vastgesteld door de exameninstelling en uitgedrukt in "geslaagd" of "niet geslaagd".

6. Bij regeling van Onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld omtrent het praktijkdeel van het inburgeringsexamen.

Artikel 3.8 (centraal deel van het inburgeringsexamen)

1. Het centraal deel van het inburgeringsexamen bestaat uit:
 - a. een elektronisch praktijkexamen,
 - b. een toets gesproken Nederlands, en
 - c. een examen in de kennis van de Nederlandse samenleving.

2. Het resultaat van de in het eerste lid genoemde examens wordt vastgesteld door de IB-Groep en uitgedrukt in "geslaagd" of "niet geslaagd".
3. Bij regeling van Onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de examens, genoemd in het eerste lid.

Artikel 3.9 (inburgeringsdiploma)

1. De IB-Groep reikt het inburgeringsdiploma uit.
2. Inburgeringsdiploma's worden ondertekend door de IB-Groep.
3. Duplicaten van inburgeringsdiploma's worden tegen betaling van de kostprijs, uitsluitend door de IB-Groep verstrekt.

§ 3. Examencommissies

Artikel 3.10 (examencommissie van exameninstellingen)

1. De exameninstelling stelt inburgeringsplichtigen in de gelegenheid een of meer examens van het inburgeringsexamen af te leggen.
2. De exameninstelling stelt een examencommissie in, die bestaat uit ten minste drie leden, onder wie een of meer examinatoren.
3. De leden van de examencommissie beschikken over relevante deskundigheid op het gebied van examinering en taalvaardigheidsonderwijs.
4. De examencommissie heeft tot taak het afnemen van een of meer van de examens van het inburgeringsexamen.

Afdeling 2. Exameninstellingen

Artikel 3.11 (aanwijzing exameninstellingen)

1. De IB-Groep wijst op aanvraag instellingen aan die bevoegd zijn om het praktijkdeel van het inburgeringsexamen af te nemen, indien:
 - a. het niveau van het door de instelling afgenomen examen overeenkomt met het niveau, bedoeld in artikel 2.8;
 - b. de instelling beschikt over en handelt in overeenstemming met een examenreglement, dat in ieder geval regels bevat met betrekking tot de organisatie van het examen en de gang van zaken tijdens het examen;
 - c. de instelling beschikt over een examencommissie;
 - d. de continuïteit van de instelling voldoende is gewaarborgd.
2. Bij regeling van Onze Minister worden regels gesteld omtrent de toepassing van het eerste lid.
3. Voor het in behandeling nemen van de aanvraag is een bedrag verschuldigd dat door Onze Minister, na overleg met de IB-Groep, wordt vastgesteld.
4. De IB-Groep beslist binnen dertien weken na ontvangst van de aanvraag.

Artikel 3.12 (aanwijzingen, schorsing en intrekking)

1. De aanwijzing kan worden geschorst of ingetrokken indien zij is verleend op grond van onjuiste of onvolledige gegevens of de exameninstelling niet meer voldoet aan de voorwaarden genoemd in artikel 3.11, eerste lid.

2. De IB-Groep kan de aangewezen exameninstelling aanwijzingen geven met betrekking tot de naleving van de voorwaarden, genoemd in artikel 3.11, eerste lid.

HOOFDSTUK 4 FACILITEITEN

Afdeling 1. Lening

§ 1. Vaststelling van de lening

Artikel 4.1 (voorwaarden)

1. De in artikel 14 van de wet bedoelde lening wordt verstrekt:
 - a. ten behoeve van het volgen van een cursus bij een cursusinstelling, en
 - b. ten behoeve van het afleggen van het inburgeringsexamen.
2. De lening wordt slechts verstrekt indien de inburgeringsplichtige een cursus volgt of heeft gevolgd bij een cursusinstelling, die op het tijdstip waarop de inburgeringsplichtige zich voor de cursus heeft aangemeld, in het bezit is van het in artikel 1, onderdeel j, van de wet bedoelde keurmerk of certificaat.
3. De lening wordt niet verstrekt indien op enig moment ten aanzien van de inburgeringsplichtige een beschikking als bedoeld in artikel 20, eerste lid, van de wet is gegeven, tenzij deze beschikking wegens verhuizing van de inburgeringsplichtige op grond van artikel 21, vierde lid, van de wet is vervallen.
4. De lening, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, wordt slechts verstrekt indien de inburgeringsplichtige eveneens een lening ontvangt ten behoeve van het volgen van een cursus bij een cursusinstelling.

Artikel 4.2 (duur, hoogte en betaling van de lening)

1. De inburgeringsplichtige heeft aanspraak op de lening gedurende een periode van ten hoogste drie jaar gerekend vanaf de eerste dag van de maand volgend op de eerste verstrekking van de lening.
2. Bij regeling van Onze Minister worden regels gesteld over de hoogte en de betaling van de lening.

Artikel 4.3 (aanvraag van de lening)

1. In de aanvraag vermeldt de aanvrager zijn sociaal-fiscaalnummer.
2. Bij de aanvraag overlegt de aanvrager een door hem ondertekende verklaring waarin hij de IB-Groep machtigt het bedrag van de maandelijkse termijnen die hij op grond van artikel 4.8 of 4.11 moet terugbetalen, automatisch van zijn bankrekening af te schrijven.

Artikel 4.4 (vaststelling van de lening)

1. De IB-Groep geeft binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag een beschikking.
2. De beschikking vermeldt de hoogte van de lening alsmede de termijn waarbinnen de betaling door de IB-Groep moet plaatsvinden.

§ 2. Terugbetaling van de lening

Artikel 4.5 (rente)

1. Onze Minister stelt jaarlijks uiterlijk in december een rentepercentage vast dat gelijk is aan het gemiddeld effectief rendement over de maand oktober van dat jaar van openbare leningen, uitgegeven door de Staat der Nederlanden en toegelaten tot de notering aan de officiële markt ter beurse van Amsterdam, met een gemiddelde resterende looptijd van 10 jaren.

2. De renteberekening gaat in op de dag waarop het bedrag aan lening bij de IB-Groep is afgeschreven.

3. Bij regeling van Onze Minister worden nadere regels gesteld omtrent de wijze waarop de rente wordt berekend over de aangegane lening.

Artikel 4.6 (terugbetalingsperiode)

1. De terugbetalingsperiode beslaat ten hoogste drie jaren.

2. In geval van wijziging van het bedrag van de maandelijkse termijn naar aanleiding van een verzoek tot draagkrachtvaststelling als bedoeld in artikel 4.9, kan deze periode worden verlengd tot ten hoogste zeven jaren.

3. De terugbetalingsperiode vangt aan op de eerste dag van de maand volgend op het in artikel 15, eerste lid, van de wet bedoelde tijdstip.

4. Gedurende de in artikel 15, eerste lid, van de wet bedoelde aanloophase van zes maanden bestaat geen verplichting tot terugbetaling, doch is wel rente verschuldigd over het bedrag van de lening.

Artikel 4.7 (maandelijkse termijn)

1. De terugbetaling van de lening geschiedt in maandelijkse termijnen.

2. Het bedrag van de maandelijkse termijn wordt op basis van het aantal maanden van de terugbetalingsperiode tot een gelijk bedrag vastgesteld bij de aanvang van de aanloophase, bedoeld in artikel 4.6, vierde lid.

3. Bij regeling van Onze Minister worden nadere regels gesteld over de hoogte van het bedrag van de maandelijkse termijn alsmede de wijze waarop deze wordt berekend.

Artikel 4.8 (beschikking tot terugbetaling)

1. Binnen acht weken na de aanvang van de aanloophase, bedoeld in artikel 4.6, vierde lid, stelt de IB-Groep het bedrag vast dat de debiteur overeenkomstig de artikelen 4.5 tot en met 4.7 maandelijks moet terugbetalen alsmede de periode waarbinnen dit moet gebeuren.

2. Bij regeling van Onze Minister worden regels gesteld voor het geval de debiteur meer betaalt dan het bedrag van de in het eerste lid bedoelde termijn.

Artikel 4.9 (aanvraag vaststelling draagkracht debiteur)

Indien de debiteur niet in staat is het overeenkomstig artikel 4.8 vastgestelde bedrag van de termijn te voldoen, kan hij bij de IB-Groep een aanvraag indienen om zijn draagkracht vast te stellen voor de resterende terugbetalingsperiode.

Artikel 4.10 (berekening draagkracht debiteur)

1. Ter bepaling van de draagkracht van de debiteur wordt het toetsingsinkomen van de debiteur en dat van zijn partner in aanmerking genomen.
2. Het toetsingsinkomen wordt berekend overeenkomstig artikel 8, eerste tot en met vierde lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen.
3. Bij regeling van Onze Minister worden nadere regels gesteld ten aanzien van de wijze waarop de draagkracht van de debiteur wordt vastgesteld.

Artikel 4.11 (beschikking aanpassing draagkracht)

1. De IB-Groep geeft binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag, bedoeld in artikel 4.9, een beschikking.
2. Indien het bedrag van de draagkracht lager is dan het bedrag van de overeenkomstig artikel 4.8 vastgestelde termijn, wordt zijn termijn opnieuw vastgesteld met ingang van de maand daaropvolgend. Daarbij wordt tevens zijn resterende terugbetalingsperiode bepaald.
3. Indien het bedrag van de draagkracht hoger is dan het bedrag van de overeenkomstig artikel 4.8 vastgestelde termijn, betaalt de debiteur het bedrag van de in artikel 4.8 vastgestelde termijn.

Artikel 4.12 (verzuim, aanmaning en invordering)

Bij regeling van Onze Minister worden regels gesteld omtrent verzuim, aanmaning en de invordering van de schuld.

Artikel 4.13 (kwijtschelding)

1. De schuld kan op verzoek van de inburgeringsplichtige door de IB-Groep in bij regeling van Onze Minister aan te wijzen gevallen geheel of gedeeltelijk worden kwijtescholden.
2. De IB-Groep geeft binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag van een debiteur om gehele of gedeeltelijke kwijtschelding een beschikking.

Artikel 4.14 (van rechtswege te niet gaan van de schuld)

1. De schuld die bij het einde van de terugbetalingsperiode resteert omdat overeenkomstig artikel 4.11, tweede lid, de termijn opnieuw is vastgesteld, gaat op dat ogenblik teniet.
2. De schuld die resteert bij het overlijden van de debiteur gaat op dat ogenblik teniet.

§ 3. Slotbepaling

Artikel 4.15 (toepasselijkheid AWIR)

De artikelen 3, 4, 6, eerste lid, en 10, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen zijn van overeenkomstige toepassing.

Afdeling 2. Vergoeding

Artikel 4.16 (vergoedingsvarianten)

- De in artikel 16 van de wet bedoelde vergoeding bestaat uit:
- a. een bij regeling van Onze Minister vast te stellen bedrag, of

b. een bij regeling van Onze Minister vast te stellen gedeelte van de kosten die de gewezen inburgeringsplichtige heeft gemaakt ten behoeve van:

1°. het volgen van een cursus bij een cursusinstelling die op het tijdstip waarop de inburgeringsplichtige zich voor de cursus heeft aangemeld, over het in artikel 1, onderdeel j, van de wet bedoelde keurmerk beschikte, en

2°. het inburgeringsexamen.

Artikel 4.17 (toekenning forfaitaire vergoeding)

De IB-Groep verstrekt de in artikel 4.16, onderdeel a, bedoelde vergoeding ambtshalve binnen acht weken nadat de gewezen inburgeringsplichtige het inburgeringsexamen heeft behaald.

Artikel 4.18 (toekenning kostengerelateerde vergoeding)

1. De in artikel 4.16, onderdeel b, bedoelde vergoeding wordt op aanvraag verstrekt, voorzover het bedrag daarvan het in artikel 4.16, onderdeel a, bedoelde bedrag te boven gaat.

2. De IB-Groep geeft binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag een beschikking.

3. Bij regeling van Onze Minister worden nadere voorschriften gegeven met betrekking tot de aanvraag en de betaling van de in artikel 4.16, onderdeel b, bedoelde vergoeding.

Artikel 4.19 (geen recht op vergoeding)

1. Geen recht op vergoeding bestaat indien ten aanzien van de inburgeringsplichtige een beschikking als bedoeld in artikel 20, eerste lid, van de wet is gegeven, tenzij deze beschikking wegens verhuizing van de inburgeringsplichtige op grond van artikel 21, vierde lid, van de wet is vervallen.

2. Geen recht op vergoeding bestaat indien de gewezen inburgeringsplichtige geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onderdelen a tot en met e, dan wel l, van de Vreemdelingenwet 2000.

Artikel 4.20 (verrekening met terugbetalingsverplichting lening)

1. Indien op de gewezen inburgeringsplichtige nog een verplichting rust tot gehele of gedeeltelijke terugbetaling van een lening als bedoeld in artikel 14 van de wet, verrekent de IB-Groep de vergoeding met het terug te betalen bedrag.

2. Bij regeling van Onze Minister worden nadere regels gegeven omtrent deze verrekening.

Artikel 4.21 (minderjarigheid)

Artikel 10, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen is van overeenkomstige toepassing.

Afdeling 3. Uitzonderingen op het gemeentelijk aanbod aan bijstands- en uitkeringsgerechtigden

Artikel 4.22 (geen aanbod aan niet-arbeidsplichtigen)

1. Een aanbod voor een inburgeringsvoorziening als bedoeld in artikel 17 van de wet wordt

niet gedaan aan de inburgeringsplichtige die is ontheven of vrijgesteld van de verplichting, bedoeld in:

- a. artikel 9, eerste lid, onderdeel a, van de Wet werk en bijstand;
 - b. artikel 37, eerste lid, onderdelen a tot en met c, van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;
 - c. artikel 37, eerste lid, onderdelen a tot en met c, van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;
 - d. artikel 24, eerste lid, aanhef en onderdeel b, onder 1, 2 en 4, of artikel 26, eerste lid, aanhef en onderdeel d, van de Werkloosheidswet;
 - e. artikel 29 of artikel 30, eerste lid, van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, of
 - f. artikel 5 van de Tijdelijke wet beperking inkomensgevolgen arbeidsongeschiktheidscriteria in samenhang met artikel 24, eerste lid, aanhef en onderdeel b, onder 1, 2 en 4, of artikel 26, eerste lid, aanhef en onderdeel d, van de Werkloosheidswet.
2. Een aanbod voor een inburgeringsvoorziening als bedoeld in artikel 17 van de wet wordt evenmin gedaan aan de inburgeringsplichtige die:
- a. een uitkering ontvangt op grond van:
 - 1°. de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering;
 - 2°. de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen;
 - 3°. de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten, of
 - 4°. de Tijdelijke regeling inkomensgevolgen herbeoordeelde arbeidsongeschikten, en
 - b. niet verplicht is tot het verkrijgen en aanvaarden van passende arbeid en tot registratie als werkzoekende bij de Centrale organisatie werk en inkomen overeenkomstig een voorschrift, gegeven op grond van:
 - 1°. artikel 24, tweede lid, van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering;
 - 2°. artikel 43, tweede lid, van de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen;
 - 3°. artikel 35, tweede lid, van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten, of
 - 4°. artikel 2, zesde lid, van de Tijdelijke regeling inkomensgevolgen herbeoordeling arbeidsongeschikten, in samenhang met artikel 24, tweede lid, van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering.

HOOFDSTUK 5 HANDHAVING

Afdeling 1. Oproepen van personen

Artikel 5.1 (oproep van “nieuwkomers” t.b.v. intake)

1. Het college roept de vreemdeling die inburgeringsplichtig of potentieel inburgeringsplichtig is, met uitzondering van de oudkomer en de potentieel inburgeringsplichtige oudkomer, op voor het onderzoek:

- a. indien hij in een opvangcentrum als bedoeld in artikel 1, onderdeel d, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers verblijft, binnen zes weken nadat hij na vertrek uit het centrum voor de eerste keer aangifte van verblijf en adres als bedoeld in artikel 65 van de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens heeft gedaan;
- b. in de overige gevallen, binnen zes weken nadat hem de verblijfsvergunning is uitgereikt.

2. Het college roept de Nederlander die inburgeringsplichtig of potentieel inburgeringsplichtig is, met uitzondering van de oudkomer en de potentieel inburgeringsplichtige oudkomer, op voor het onderzoek binnen zes weken nadat hij aangifte van verblijf en adres als bedoeld in artikel

65 van de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens heeft gedaan.

Artikel 5.2 (oproep van oudkomers t.b.v. intake)

Bij regeling van Onze Minister kunnen regels worden gesteld omtrent:

- a. het aantal oudkomers ten aanzien van wie geen beschikking als bedoeld in artikel 20, eerste lid, van de wet wordt gegeven en potentieel inburgeringsplichtige oudkomers dat wordt opgeroepen voor het onderzoek, en
- b. de daarbij te hanteren criteria.

Artikel 5.3 (acties bij intake)

1. Indien niet aan de inburgeringsplicht is voldaan, verstrekt het college informatie over de rechten en plichten van de inburgeringsplichtige die uit de wet voortvloeien.

2. Na het onderzoek geeft het college binnen acht weken ten aanzien van de inburgeringsplichtige voorzover van toepassing een beschikking als bedoeld in de artikelen 20, eerste lid, en 24 van de wet.

3. Indien ten aanzien van de inburgeringsplichtige geen beschikking als bedoeld in de artikelen 20, eerste lid, en 24 van de wet wordt gegeven, informeert het college hem binnen acht weken na het onderzoek schriftelijk over de voor hem geldende termijn, bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de wet.

Afdeling 2. Termijnverlenging en ontheffing van de inburgeringsplicht

Artikel 5.4 (verlenging van de termijn van de inburgeringsplicht)

1. Een aanvraag tot verlenging van de voor de inburgeringsplichtige geldende termijn, bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de wet, kan niet eerder worden ingediend dan zes maanden voor het verstrijken van die termijn. Het college geeft binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag een beschikking.

2. In bijzondere gevallen die de inburgeringsplichtige betreffen, kan het college ambtshalve besluiten tot verlenging van de voor de inburgeringsplichtige geldende termijn, bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de wet. De beschikking kan niet eerder worden gegeven dan zes maanden voor het verstrijken van die termijn.

3. In de beschikking wordt de duur van de verlenging vermeld.

4. Bij regeling van Onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de procedure en de gronden voor verlenging van de termijn als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdeel a, van de wet.

Artikel 5.5 (ontheffing van de inburgeringsplicht)

1. Een aanvraag tot verlening van ontheffing van de inburgeringsplicht als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdeel b, van de wet, kan niet eerder worden ingediend dan zes maanden voor het verstrijken van de voor de inburgeringsplichtige geldende termijn, bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de wet. Het college geeft binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag een beschikking.

2. In bijzondere gevallen die de inburgeringsplichtige betreffen, kan het college ambtshalve besluiten tot het verlenen van ontheffing. De beschikking kan niet eerder worden gegeven dan zes maanden voor het verstrijken van de voor de inburgeringsplichtige geldende termijn,

bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de wet.

3. Indien gedeeltelijk ontheffing wordt verleend, wordt in de beschikking vermeld op welke onderdelen van de inburgeringsplicht de ontheffing betrekking heeft.

4. Bij regeling van Onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de procedure en de gronden voor het verlenen van gehele of gedeeltelijke ontheffing.

HOOFDSTUK 6 INFORMATIEBEPALINGEN

Afdeling 1. Het Informatiesysteem Inburgering

Artikel 6.1 (inhoud ISI)

1. Het Informatiesysteem Inburgering bevat uitsluitend persoonsgegevens van:

- a. inburgeringsplichtigen en gewezen inburgeringsplichtigen;
- b. andere dan de in onderdeel a bedoelde personen die zich hebben aangemeld voor het praktijkdeel of een examen van het centraal deel van het inburgeringsexamen;
- c. partners van debiteuren als bedoeld in artikel 4.10, eerste lid, ingeval overeenkomstig dat artikel de draagkracht van de debiteur wordt bepaald;
- d. personen die zijn opgeroepen op grond van artikel 5.1 of 5.2 en waarvan is vastgesteld dat zij niet inburgeringsplichtig blijken te zijn;
- e. minderjarige kinderen van vreemdelingen als bedoeld in artikel 2 van de wet, die gezien hun geboortedatum in relatie tot de datum van binnenkomst in Nederland niet kunnen voldoen aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel b, van de wet;
- f. personen ten aanzien van wie is gebleken dat zij aansluitend op de volledige leerplicht een opleiding volgen als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel e, van de wet.

2. Het Informatiesysteem Inburgering bevat de in de bijlage bij dit besluit opgenomen gegevens.

3. Bij regeling van Onze Minister kan de bijlage bij dit besluit worden gewijzigd.

Artikel 6.2 (gegevensverstrekkingen aan en uit ISI)

1. Het college, de cursusinstellingen, de exameninstellingen, de IB-Groep, Onze Minister en de Belastingdienst verstrekken aan de IB-Groep uit eigen beweging of op verzoek kosteloos alle gegevens die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de taken die bij of krachtens deze wet aan deze organen zijn opgedragen ten behoeve van opnemings in het Informatiesysteem Inburgering.

2. De verstrekking van gegevens uit het Informatiesysteem Inburgering geschiedt kosteloos. De verstrekking, bedoeld in artikel 45, tweede lid, onderdeel c, van de wet geschiedt zodanig dat de gegevens niet kunnen worden herleid tot een natuurlijk persoon.

3. Bij regeling van Onze Minister worden nadere regels gesteld omtrent de gevallen waarin en de wijze waarop de in het eerste en tweede lid bedoelde gegevensverstrekkingen plaatsvinden.

4. Bij regeling van Onze Minister kunnen andere instanties worden aangewezen ten aanzien waarvan de in het eerste lid bedoelde verplichting eveneens geldt of waaraan eveneens gegevens uit het Informatiesysteem Inburgering worden verstrekt.

5. In opdracht van Onze Minister kunnen ten behoeve van het verrichten van rechtmatigheids- en doelmatigheidsonderzoeken gegevens uit het Informatiesysteem Inburgering worden verstrekt die kunnen worden herleid tot een natuurlijke persoon. In de rapportages over deze onderzoeken worden geen tot die persoon herleidbare gegevens opgenomen.

Artikel 6.3 (bewaartermijnen ISI)

1. In het Informatiesysteem Inburgering opgenomen persoonsgegevens worden verwijderd:
 - a. na verloop van twintig jaren;
 - b. indien de betrokken persoon de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt, of
 - c. indien de betrokken persoon is overleden.
2. In afwijking van de in het eerste lid, onderdeel a, genoemde termijn worden de volgende gegevens van personen als bedoeld in artikel 6.1, eerste lid, onderdeel a, verwijderd na verloop van vijftig jaar:
 - a. sociaal-fiscaalnummer;
 - b. naamgegevens;
 - c. adresgegevens;
 - d. woonplaats;
 - e. geboortedatum;
 - f. gegevens die betrekking hebben op een vrijstelling voor een examenonderdeel;
 - g. gegevens die betrekking hebben op een ontheffing;
 - h. de datum van een inburgeringsdiploma.
3. In afwijking van de in het eerste lid, onderdeel a, genoemde termijn worden de volgende gegevens van personen als bedoeld in artikel 6.1, eerste lid, onderdeel b, verwijderd na verloop van vijftig jaar:
 - a. sociaal-fiscaalnummer;
 - b. naamgegevens;
 - c. adresgegevens;
 - d. woonplaats;
 - e. geboortedatum;
 - f. gegevens die betrekking hebben op een ontheffing;
 - g. de datum van een inburgeringsdiploma.
4. In afwijking van de in het eerste lid, onderdeel a, genoemde termijn worden de volgende gegevens van personen als bedoeld in artikel 6.1, eerste lid, onderdeel d, verwijderd na verloop van vijftig jaar:
 - a. sociaal-fiscaalnummer;
 - b. naamgegevens;
 - c. adresgegevens;
 - d. woonplaats;
 - e. geboortedatum.
5. De termijnen, genoemd in het eerste lid, onderdeel a, en in de aanhef van het tweede, derde en vierde lid, vangen aan op de dag waarop de gegevens in het Informatiesysteem Inburgering zijn opgenomen.

Afdeling 2. Het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen

Artikel 6.4 (inhoud BPI)

- In het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen worden de volgende persoonsgegevens van de potentiële inburgeringsplichtige opgenomen:
- a. het sociaal-fiscaalnummer;
 - b. het A-nummer;
 - c. de naamgegevens;

- d. de geslachtsaanduiding;
- e. de geboortedatum;
- f. adresgegevens;
- g. de gemeente waar de potentiële inburgeringsplichtige is ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie;
- h. de nationaliteit;
- i. de vaststelling dat de potentiële inburgeringsplichtige belast is met ouderlijk gezag;
- j. de vaststelling dat de potentiële inburgeringsplichtige algemene bijstand of een uitkering ontvangt als bedoeld in artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de wet.

Artikel 6.5 (gegevensverstrekkingen aan en uit BPI)

1. Onze Minister, Onze Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, de Centrale organisatie werk en inkomen, het college en de IB-Groep verstrekken aan de IB-Groep uit eigen beweging en op verzoek kosteloos alle gegevens die noodzakelijk zijn voor het bijhouden dan wel schonen van het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen.

2. Persoonsgegevens die zijn opgenomen in het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen worden slechts ter beschikking gesteld aan het college en de IB-Groep en worden niet gebruikt voor een ander doel dan genoemd in artikel 46, tweede lid, van de wet. De verstrekking geschiedt kosteloos.

3. De in het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen opgenomen persoonsgegevens kunnen worden verstrekt aan Onze Minister met het oog op de evaluatie van bestaand beleid en de voorbereiding van toekomstig beleid. Dit geschiedt zodanig dat de gegevens niet kunnen worden herleid tot een natuurlijk persoon.

4. Bij regeling van Onze Minister worden nadere regels gesteld omtrent de gevallen waarin, en de wijze waarop de in het eerste tot en met derde lid bedoelde gegevensverstrekkingen plaatsvinden.

5. Bij regeling van Onze Minister kunnen andere instanties worden aangewezen ten aanzien waarvan de in het eerste lid bedoelde verplichting eveneens geldt.

Artikel 6.6 (schoning BPI)

De IB-Groep verwijdert de gegevens van een in het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen opgenomen persoon, indien de betrokkene:

- a. ouder is dan 65 jaar;
- b. is overleden;
- c. blijkens de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens uit Nederland is vertrokken;
- d. blijkens bij de IB-groep berustende gegevens inzake documenten als bedoeld in artikel 2.3 niet inburgeringsplichtig is;
- e. in het Informatiesysteem Inburgering wordt opgenomen.

Artikel 6.7 (bewaartermijnen BPI)

In het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen opgenomen gegevens worden verwijderd vijftig jaar na de inwerkingtreding van de wet.

Afdeling 3. Overige bepalingen

Artikel 6.8 (verantwoordelijke voor ISI en BPI)

Met betrekking tot het Informatiesysteem Inburgering en het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen is de hoofddirectie van de IB-Groep de verantwoordelijke in de zin van de Wet bescherming persoonsgegevens.

Artikel 6.9 (wijze van verstrekken van gegevens uit ISI en BPI)

Verstrekkingen vinden op elektronische wijze plaats. Bij regeling van Onze Minister worden hierover nadere regels gesteld.

Artikel 6.10 (begrip "college")

Onder "college" wordt voor de toepassing van dit hoofdstuk mede verstaan het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waar een persoon wiens gegevens in het Informatiesysteem Inburgering of het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen zijn opgenomen, woonplaats heeft in de zin van titel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek.

HOOFDSTUK 7 WIJZIGING VREEMDELINGENBESLUIT 2000

Artikel 7.1

Het **Vreemdelingenbesluit 2000** wordt gewijzigd als volgt:

A

Aan artikel 3.51, vierde lid, wordt een volzin toegevoegd, luidende: Artikel 3.80a is van toepassing.

B

Na artikel 3.80 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 3.80a

1. Een aanvraag tot het wijzigen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Wet, in een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf wordt afgewezen, indien de aanvraag is ingediend door een vreemdeling als bedoeld in artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder a, die het inburgeringsexamen, bedoeld in artikel 11 van de Wet inburgering, niet heeft behaald.

2. Het eerste lid is niet van toepassing, indien of voorzover de vreemdeling:

- a. jonger dan 16 jaar of 65 jaar of ouder is;
- b. ten minste acht jaren tijdens de leerplichtige leeftijd in Nederland heeft verbleven overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens artikel 2.6 van het Besluit inburgering;
- c. beschikt over een document als bedoeld in artikel 2.3, eerste lid, onder b, c, d, e, f, g, h, j of k, van het Besluit inburgering dan wel voldoet aan een van de criteria, genoemd in artikel 2.4 of 2.5 van dat besluit;

d. beschikt over een ontheffing als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Wet inburgering dan wel, indien hij niet inburgeringsplichtig is, door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin hij woonplaats heeft in de zin van artikel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek geheel of gedeeltelijk is ontheven van het in het eerste lid gestelde vereiste op de grond dat hij heeft aangetoond door een psychische of lichamelijke belemmering blijvend niet in staat te zijn het inburgeringsexamen dan wel een deel daarvan te behalen;

e. beschikt over een ontheffing als bedoeld in artikel 2.6a, dan wel, indien hij niet inburgeringsplichtig is, door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin hij woonplaats heeft in de zin van artikel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek op aanvraag is ontheven van het in het eerste lid gestelde vereiste op de grond dat ten aanzien van hem is vastgesteld dat hij beschikt over:

1°. mondelinge en schriftelijke vaardigheden in de Nederlandse taal op het niveau B1 van het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen, en

2°. evidente kennis van de Nederlandse samenleving;

f. beschikt over een ontheffing als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onder b, van de Wet inburgering dan wel, indien hij niet inburgeringsplichtig is, door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin hij woonplaats heeft in de zin van artikel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek geheel of gedeeltelijk is ontheven van het in het eerste lid gestelde vereiste op de grond dat het college op grond van door hem aantoonbare geleverde inspanningen tot het oordeel komt dat het voor hem redelijkerwijs niet mogelijk is het inburgeringsexamen te behalen, of

g. verblijf heeft in Nederland op basis van een afhankelijke verblijfstitel en de relatie waarop die afhankelijke titel is gebaseerd is verbroken in verband met huiselijk geweld.

3. Onze Minister kan het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

4. Bij regeling van Onze Minister kunnen regels worden gesteld omtrent de afwijzing van de aanvraag om wijziging van de verblijfsvergunning in andere gevallen dan bedoeld in het eerste lid, en omtrent de toepassing van het tweede lid, onder d, e en f.

C

Artikel 3.81 komt te luiden:

Artikel 3.81

Onverminderd artikel 3.80a, wordt een aanvraag tot het wijzigen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Wet, beoordeeld als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, met dien verstande dat de artikelen 3.71, 3.77, 3.78 en 3.79 niet van toepassing zijn en de artikelen 3.86 en 3.87 van overeenkomstige toepassing zijn, indien de aanvraag tijdig is ingediend.

D

Na artikel 3.96 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 3.96a

1. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Wet wordt afgewezen, indien de vreemdeling het inburgeringsexamen,

bedoeld in artikel 11 van de Wet inburgering niet heeft behaald.

2. Het eerste lid is niet van toepassing, indien of voorzover de vreemdeling:

a. 65 jaar of ouder is;

b. ten minste acht jaren tijdens de leerplichtige leeftijd in Nederland heeft verbleven overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens artikel 2.6 van het Besluit inburgering;

c. beschikt over een document als bedoeld in artikel 2.3, eerste lid, onder b, c, d, e, f, g, h, j of k, van het Besluit inburgering dan wel voldoet aan een van de criteria, genoemd in artikel 2.4 of 2.5 van dat besluit;

d. beschikt over een ontheffing als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Wet inburgering dan wel, indien hij niet inburgeringsplichtig is, door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin hij woonplaats heeft in de zin van artikel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek geheel of gedeeltelijk is ontheven van het in het eerste lid gestelde vereiste op de grond dat hij heeft aangetoond door een psychische of lichamelijke belemmering blijvend niet in staat te zijn het inburgeringsexamen dan wel een deel daarvan te behalen;

e. beschikt over een ontheffing als bedoeld in artikel 2.6a, dan wel, indien hij niet inburgeringsplichtig is, door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin hij woonplaats heeft in de zin van artikel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek op aanvraag is ontheven van het in het eerste lid gestelde vereiste op de grond dat ten aanzien van hem is vastgesteld dat hij beschikt over:

1°. mondelinge en schriftelijke vaardigheden in de Nederlandse taal op het niveau B1 van het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen, en

2°. evidente kennis van de Nederlandse samenleving; f. beschikt over een ontheffing als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onder b, van de Wet inburgering dan wel, indien hij niet inburgeringsplichtig is, door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin hij woonplaats heeft in de zin van artikel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek geheel of gedeeltelijk is ontheven van het in het eerste lid gestelde vereiste op de grond dat het college op grond van door hem aantoonbare geleverde inspanningen tot het oordeel komt dat het voor hem redelijkerwijs niet mogelijk is het inburgeringsexamen te behalen, of

g. behoort tot de categorie vreemdelingen, bedoeld in artikel 3.92.

3. Onze Minister kan het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

4. Bij regeling van Onze Minister kunnen regels worden gesteld omtrent de toepassing van het tweede lid, onder d, e en f.

E

Na artikel 3.107 wordt een paragraaf ingevoegd, luidende:

§ 1a. De verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd

Artikel 3.107a

1. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 33 van de Wet, wordt afgewezen indien de vreemdeling het inburgeringsexamen, bedoeld in artikel 11 van de Wet inburgering niet heeft behaald.

2. Het eerste lid is niet van toepassing, indien de vreemdeling:

a. 65 jaar of ouder is;

b. ten minste acht jaren tijdens de leerplichtige leeftijd in Nederland heeft verbleven overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens artikel 2.6 van het Besluit inburgering;

c. beschikt over een document als bedoeld in artikel 2.3, eerste lid, onder b, c, d, e, f, g, h, j of k, van het Besluit inburgering dan wel voldoet aan een van de criteria, genoemd in artikel 2.4 of 2.5 van dat besluit;

d. beschikt over een ontheffing als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Wet inburgering dan wel, indien hij niet inburgeringsplichtig is, door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin hij woonplaats heeft in de zin van artikel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek geheel of gedeeltelijk is ontheven van het in het eerste lid gestelde vereiste op de grond dat hij heeft aangetoond door een psychische of lichamelijke belemmering blijvend niet in staat te zijn het inburgeringsexamen dan wel een deel daarvan te behalen;

e. beschikt over een ontheffing als bedoeld in artikel 2.6a, dan wel, indien hij niet inburgeringsplichtig is, door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin hij woonplaats heeft in de zin van artikel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek op aanvraag is ontheven van het in het eerste lid gestelde vereiste op de grond dat ten aanzien van hem is vastgesteld dat hij beschikt over:

1°. mondelinge en schriftelijke vaardigheden in de Nederlandse taal op het niveau B1 van het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen, en

2°. evidente kennis van de Nederlandse samenleving, off. beschikt over een ontheffing als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onder b, van de Wet inburgering dan wel, indien hij niet inburgeringsplichtig is, door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin hij woonplaats heeft in de zin van artikel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek geheel of gedeeltelijk is ontheven van het in het eerste lid gestelde vereiste op de grond dat het college op grond van door hem aantoonbare geleverde inspanningen tot het oordeel komt dat het voor hem redelijkerwijs niet mogelijk is het inburgeringsexamen te behalen.

3. Onze Minister kan het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

4. Bij regeling van Onze Minister kunnen regels worden gesteld omtrent de toepassing van het tweede lid, onder d, e en f.

HOOFDSTUK 8 OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Afdeling 1. Overgangsbepalingen

Artikel 8.1 (lopende ontheffingsaanvragen WIN)

1. Op een door een inburgeringsplichtige voor de datum van de inwerkingtreding van de wet ingediende aanvraag tot ontheffing of tot verlenging van de duur daarvan als bedoeld in artikel 3, eerste of derde lid, van de Wet inburgering nieuwkomers, waarop op het tijdstip van inwerkingtreding van de wet nog niet is beslist, wordt alsnog beslist met inachtneming van het bepaalde bij en krachtens die wet.

2. Indien afwijzend wordt beslist, blijft het bepaalde bij en krachtens de Wet inburgering nieuwkomers op die inburgeringsplichtige van toepassing, onverminderd artikel 6 van de wet.

Artikel 8.2 (overgangsrecht bij wijzigingen Vreemdelingenbesluit 2000)

1. In afwijking van de artikelen 3.80a en 3.103 van het Vreemdelingenbesluit 2000 wordt de aanvraag tot het wijzigen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 niet afgewezen op de grond dat de vreemdeling het inburgeringsexamen, bedoeld in artikel 11 van de Wet inburgering, niet heeft behaald, indien de

aanvraag is ingediend vóór 21 september 2008 en de vreemdeling op dat tijdstip drie jaar houder was van een verblijfsvergunning.

2. In afwijking van de artikelen 3.96a, 3.103 en 3.107a van het Vreemdelingenbesluit 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in de artikelen 20 en 33 van de Vreemdelingenwet 2000 niet afgewezen op de grond dat de vreemdeling het inburgeringsexamen, bedoeld in artikel 11 van de Wet inburgering, niet heeft behaald, indien de aanvraag is ingediend vóór 21 september 2008 en de vreemdeling op dat tijdstip vijf jaar houder was van een verblijfsvergunning.

3. Met ingang van het in artikel 2.6a bedoelde tijdstip wordt het Vreemdelingenbesluit 2000 gewijzigd als volgt:

A. Artikel 3.80a wordt gewijzigd als volgt:

- In het tweede lid vervalt onderdeel e en worden de onderdelen f en g geletterd e en f.
- In het vierde lid wordt "onder d, e en f" vervangen door: onder d en e.

B. Artikel 3.96a wordt gewijzigd als volgt:

- In het tweede lid vervalt onderdeel e en worden de onderdelen f en g geletterd e en f.
- In het vierde lid wordt "onder d, e en f" vervangen door: onder d en e.

C. Artikel 3.107a wordt gewijzigd als volgt:

- In het tweede lid vervalt onderdeel e en wordt onderdeel f geletterd e.
- In het vierde lid wordt "onder d en e" vervangen door: onder d.

Artikel 8.3 (burgerservicenummer)

Indien het bij koninklijke boodschap van 22 september 2005 ingediende voorstel van wet, houdende algemene bepalingen betreffende de toekenning, het beheer en het gebruik van het burgerservicenummer (Wet algemene bepalingen burgerservicenummer (Kamerstukken II 2005/06, 30 312, nrs. 1-2) tot wet wordt verheven en in werking treedt, wordt in de artikelen 4.3, eerste lid, 6.3, tweede, derde en vierde lid, 6.4, onderdeel a, en in de bijlage "sociaal-fiscaalnummer" telkens vervangen door "burgerservicenummer" en in artikel 6.4, onderdeel j, "sociaal-fiscaalnummers" door: burgerservicenummers.

Afdeling 2. Slotbepalingen

Artikel 8.4 (inwerkingtreding)

De artikelen van dit besluit treden in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

Artikel 8.5 (citeertitel)

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit inburgering.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,

BIJLAGE BIJ ARTIKEL 6.1, TWEEDE LID

Onderdeel a (inburgeringsplichtigen en gewezen inburgeringsplichtigen)

Ten aanzien van de in artikel 6.1, eerste lid, onderdeel a, bedoelde personen worden de volgende gegevens opgenomen:

Persoonsgegevens

- sociaal-fiscaalnummer
- A-nummer (het registratienummer binnen GBA)
- naamgegevens
- adresgegevens
- woonplaats
- geboortedatum
- datum overlijden
- geslacht
- nationaliteit
- reden inburgeringsplichtigheid (artikelen 2 en 3 van de wet)
- oudkomer of nieuwe inburgeringsplichtige
- status:
 - minderjarig kind van een persoon als bedoeld in artikel 2 van de wet
 - inburgeringsplicht voldaan
 - vrijstelling
 - aanbodcategorie (in verband met de te verstrekken vergoeding aan de gemeente)
 - handhaving zonder aanbod
- rekeningnummer automatische incasso in geval van lening
- financiële vertegenwoordiging
- wettelijke vertegenwoordiging
- geboorteland/land herkomst

Verder worden gegevens opgenomen die betrekking hebben op de administratieve verwerking van:

- de vrijstelling
- de ontheffing
- het aanbod
- de lening, bedoeld in artikel 14 van de wet
- de vergoeding, bedoeld in artikel 16 van de wet
- de handhaving
- de boete
- de opleiding
- het inburgeringsexamen

Tenslotte worden gegevens opgenomen die betrekking hebben op:

- de gemeente
- de exameninstelling
- de cursusinstelling

Onderdeel b (andere dan de in onderdeel a bedoelde personen die zich overeenkomstig

artikel 3.1 of 3.2 hebben aangemeld voor het praktijkdeel of een examen van het centraal deel van het inburgeringsexamen)

Ten aanzien van de in artikel 6.1, eerste lid, onderdeel b, bedoelde personen worden de volgende gegevens opgenomen:

Persoonsgegevens

- sociaal-fiscaalnummer
- A-nummer
- naamgegevens
- adresgegevens
- woonplaats
- geboortedatum

Verder worden gegevens opgenomen die betrekking hebben op het inburgeringsexamen.

Onderdeel c (partners van debiteuren als bedoeld in artikel 4.10 ingeval overeenkomstig dat artikel de draagkracht van de debiteur wordt bepaald)

Ten aanzien van de in artikel 6.1, eerste lid, onderdeel c, bedoelde personen worden de volgende gegevens opgenomen:

- inkomensgegevens peiljaar
- draagkrachtgegevens
- sociaal-fiscaalnummer
- naamgegevens
- adresgegevens
- woonplaats
- geboortedatum

Onderdeel d (personen die zijn opgeroepen op grond van artikel 5.1 of 5.2 en waarvan is vastgesteld dat zij niet inburgeringsplichtig blijken te zijn)

Ten aanzien van de in artikel 6.1, eerste lid, onderdeel d, bedoelde personen worden de volgende gegevens opgenomen:

Persoonsgegevens

- sociaal-fiscaalnummer
- naamgegevens
- adresgegevens
- woonplaats
- geboortedatum
- geslacht

Onderdeel e (minderjarige kinderen van vreemdelingen als bedoeld in artikel 2 van de wet, die gezien hun geboortedatum in relatie tot de datum van binnenkomst in Nederland niet kunnen voldoen aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel b, van de wet)

Ten aanzien van de in artikel 6.1, eerste lid, onderdeel e, bedoelde personen worden de volgende gegevens opgenomen:

- sociaal-fiscaalnummer
- naamgegevens
- adresgegevens
- woonplaats
- geboortedatum
- geslacht

Onderdeel f (personen waarvan is gebleken dat zij aansluitend op de volledige leerplicht een opleiding volgen als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel e, van de wet)

Ten aanzien van de in artikel 6.1, eerste lid, onderdeel f, bedoelde personen worden de volgende gegevens opgenomen:

- de vaststelling dat een persoon aansluitend op de volledige leerplicht een opleiding volgt als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel e, van de wet en dientengevolge niet inburgeringsplichtig is
- sociaal-fiscaalnummer
- naamgegevens
- adresgegevens
- woonplaats
- geboortedatum

NOTA VAN TOELICHTING

I. ALGEMEEN

1. Inleiding

Deze algemene maatregel van bestuur strekt tot uitvoering van de Wet inburgering (hierna ook aangeduid als: de wet), waarin een algemene plicht tot inburgering voor vreemdelingen en een plicht tot inburgering voor enkele categorieën Nederlanders wordt geïntroduceerd.

Het invoeren van deze inburgeringsplicht, af te sluiten met het behalen van een verplicht inburgeringsexamen, is de kern van het beleid van de regering om een meer verplichtend en resultaatgericht inburgeringsstelsel vorm te geven en in te voeren. Hiermee wordt uitvoering gegeven aan het Hoofdlijnenakkoord (zie Kamerstukken II 2002/03, 28 637, nr. 19, blz. 14). De voornemens uit het Hoofdlijnenakkoord met betrekking tot een nieuw inburgeringsstelsel zijn enerzijds uitgewerkt in de Wet inburgering in het buitenland en de daaruit voortvloeiende regelgeving, waarin de voorwaarden voor bepaalde categorieën vreemdelingen om tot Nederland te worden toegelaten, zijn uitgebreid met een verplicht inburgeringsexamen in het land van herkomst, en anderzijds in de Wet inburgering, die bepalingen bevat voor de inburgering in Nederland en waarop dit besluit berust.

De Wet inburgering legt een inburgeringsplicht op aan in beginsel alle vreemdelingen van 16 tot 65 jaar die duurzaam in Nederland willen en mogen verblijven en aan enkele specifieke groepen genaturaliseerde Nederlanders, voorzover deze personen niet gedurende minstens acht jaar van de leerplichtige leeftijd in Nederland hebben verbleven en niet over bepaalde diploma's, certificaten of andere (soortgelijke) bewijsstukken beschikken. Deze inburgeringsplicht geldt zowel voor nieuwkomers als voor oudkomers die tot deze doelgroep behoren.

Aan deze plicht is voldaan indien het inburgeringsexamen met goed gevolg is afgelegd. Het behalen van het inburgeringsexamen is niet zonder gevolgen: pas nadat het examen is behaald, kan de inburgeringsplichtige aanspraak maken op een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd en - in vele gevallen - op een tegemoetkoming in de kosten die voor het behalen van het examen moeten worden gemaakt.

Bij het inburgeringsexamen worden de taalvaardigheid in het Nederlands en de kennis van de Nederlandse samenleving getest. Het inburgeringsexamen wordt hierna in paragraaf 9 nader toegelicht.

Voor een verdere toelichting op de inhoud en achtergronden van het nieuwe inburgeringsstelsel zij verwezen naar de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 3).

Het onderhavige besluit bevat regels over de volgende onderwerpen:

- *Tijdelijke verblijfsdoelen* (hoofdstuk 2, afdeling 1, van dit besluit; zie artikel 2.1). Dit betreft de aanwijzing van tijdelijke verblijfsdoelen van vreemdelingen, op grond waarvan geen inburgeringsplicht bestaat, behalve voorzover het geestelijke bedienaren betreft. Deze regels zijn gebaseerd op artikel 2, tweede lid, van de wet.
- *Inburgeringsplicht uitkeringsgerechtigden* (hoofdstuk 2, afdeling 2, van dit besluit; zie artikel 2.2). Dit betreft de aanwijzing van socialezekerheidswetten en socialezekerheidsregelingen

die voorzien in een uitkering, waarmee voor de ontvanger die deze uitkering gedurende ten minste zes maanden ontvangt overeenkomstig artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de wet een inburgeringsplicht ontstaat indien hij een genaturaliseerde Nederlander is. Deze regels zijn gebaseerd op artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de wet.

- *Vrijstellingen* (hoofdstuk 2, afdeling 3, van dit besluit; zie de artikelen 2.3 t/m 2.5). Dit betreft de aanwijzing van diploma's, certificaten en andere documenten waarvan het bezit betekent dat geen inburgeringsplicht bestaat of sprake is van gehele of gedeeltelijke vrijstelling van de inburgeringsplicht en voorts verdere gehele of gedeeltelijke vrijstellingen van de inburgeringsplicht. Deze regels zijn gebaseerd op artikel 4, eerste lid, onderdeel c, derde lid, en vierde lid, onderdeel a, van de wet.
- *Verblijf in Nederland tijdens de leerplichtige leeftijd* (hoofdstuk 2, afdeling 4, van dit besluit; zie artikel 2.6). Dit betreft regels over het in artikel 4, eerste lid, onderdeel b, van de wet neergelegde criterium dat men ten minste acht jaren tijdens de leerplichtige leeftijd in Nederland heeft verbleven om niet onder de inburgeringsplicht te vallen. Deze regels zijn gebaseerd op artikel 4, vierde lid, onderdeel b, van de wet.
- *Ontheffingen van de inburgeringsplicht* (hoofdstuk 2, afdeling 5, van dit besluit; zie de artikelen 2.6a en 2.7). Dit betreft in de eerste plaats regels inzake een tijdelijke voorziening met het oog op een door het college van burgemeester en wethouders op aanvraag te verlenen ontheffing van de inburgeringsplicht voor inburgeringsplichtigen die reeds evident voldoende zijn ingeburgerd. In de tweede plaats bevat deze afdeling regels over de toepassing van de bevoegdheid van het college van burgemeester en wethouders om de inburgeringsplichtige te ontheffen van de inburgeringsplicht wegens een psychische of lichamelijke belemmering. Deze regels zijn gebaseerd op artikel 5, tweede lid, onderdelen a en b, van de wet.
- *Het niveau van de vereiste vaardigheden in de Nederlandse taal en kennis van de Nederlandse samenleving* (hoofdstuk 2, afdeling 6, van dit besluit; zie de artikelen 2.8 en 2.9). Deze regels zijn gebaseerd op artikel 6, tweede lid, van de wet.
- *Het inburgeringsexamen* (hoofdstuk 3, afdeling 1, van dit besluit; zie de artikelen 3.1 t/m 3.12). Dit betreft regels omtrent het inburgeringsexamen (o.a. over de verschuldigde kosten, de identificatie van examinandi, de inhoud van het inburgeringsexamen, het toezicht op het inburgeringsexamen, de examencommissie en het inburgeringsdiploma). Deze regels zijn gebaseerd op artikel 11, vierde lid, van de wet.
- *Exameninstellingen* (hoofdstuk 3, afdeling 2, van dit besluit; zie de artikelen 3.13 en 3.14). Dit betreft regels over instellingen die het inburgeringsexamen afnemen (o.a. de eisen waaraan de exameninstelling moet voldoen, de aanvraag bij de IB-Groep om als exameninstelling te worden aangewezen en de daarbij te verstrekken gegevens, de gronden voor weigering, schorsing of intrekking van een aanwijzing, de terzake van de aanwijzing verschuldigde kosten en de betaling daarvan en de door de exameninstelling aan bij de uitvoering van de wet betrokken instanties te verstrekken gegevens). Deze regels zijn gebaseerd op artikel 13, vierde lid, van de wet.
- *Verstrekking van een lening aan de inburgeringsplichtige* (hoofdstuk 4, afdeling 1, van dit besluit; zie de artikelen 4.1 t/m 4.15). Dit betreft regels over de lening (o.a. de voorwaarden

waaronder en de wijze waarop de lening wordt verstrekt, de renteberekening voor terugbetaling van de lening, de hoogte van de lening, de betaling en de terugbetaling van de lening en kwijtschelding). Deze regels zijn gebaseerd op artikel 14, eerste, derde en vierde lid, van de wet.

- *Verstrekking van een vergoeding aan de gewezen inburgeringsplichtige die binnen drie jaar het inburgeringsexamen heeft behaald* (hoofdstuk 4, afdeling 2, van dit besluit; zie de artikelen 4.16 t/m 4.21). Dit betreft regels over de vergoeding (o.a. de criteria voor het verstrekken van de vergoeding, de aanvraag van de vergoeding, de wijze waarop het bedrag wordt bepaald, de vaststelling van de vergoeding, de betaling en de verrekening met de lening). Deze regels zijn gebaseerd op artikel 16, eerste en derde lid, van de wet.
- *Uitzonderingen op het gemeentelijk aanbod aan bijstands- en uitkeringsgerechtigden* (hoofdstuk 4, afdeling 3, van dit besluit; zie artikel 4.22). Dit betreft regels over het achterwege laten van een aanbod voor een inburgeringsvoorziening aan een inburgeringsplichtige die een algemene bijstand op grond van de Wet werk en bijstand dan wel een socialezekerheidsuitkering ontvangt, maar die is ontheven of vrijgesteld van de verplichting om arbeid te verkrijgen en te aanvaarden en aan een inburgeringsplichtige aan wie geen voorschriften zijn gegeven in het belang van herstel en bevordering van de mogelijkheid tot het verrichten van arbeid (d.w.z. de plicht tot het verkrijgen en aanvaarden van passende arbeid) en tot registratie als werkzoekende bij de Centrale organisatie werk en inkomen. Deze regels zijn gebaseerd op artikel 17, tweede en derde lid, van de wet.
- *Oproepen door het college van burgemeester en wethouders van personen voor de intake* (hoofdstuk 5, afdeling 1, van dit besluit; zie de artikelen 5.1 t/m 5.3). Dit betreft regels die betrekking hebben op het oproepen van personen door het college van burgemeester en wethouders (zgn. intake) Deze regels zijn gebaseerd op artikel 26 van de wet.
- *Verlenging van de termijn waarbinnen het inburgeringsexamen moet worden behaald en verlening van ontheffing van de inburgeringsplicht* (hoofdstuk 5, afdeling 2, van dit besluit; zie de artikelen 5.4 en 5.5). Dit betreft regels over het door het college van burgemeester en wethouders verlengen van de termijn waarbinnen het inburgeringsexamen moet worden behaald als de inburgeringsplichtige aannemelijk maakt dat hem geen verwijt treft terzake van het niet behalen van het inburgeringsexamen en voorts regels over het door het college verlenen van gehele of gedeeltelijke ontheffing als het college op grond van door de inburgeringsplichtige aantoonbaar geleverde inspanningen tot het oordeel komt dat het voor de inburgeringsplichtige redelijkerwijs niet mogelijk is het inburgeringsexamen te behalen. Deze regels zijn gebaseerd op artikel 29, derde lid, van de wet.
- *Het Informatiesysteem Inburgering* (hoofdstuk 6, afdeling 1, van dit besluit; zie de artikelen 6.1 t/m 6.3). Dit betreft regels over dit in artikel 45 van de wet genoemde informatiesysteem, dat een systematische geordende verzameling van gegevens bevat die van belang zijn met betrekking tot de inburgering van inburgeringsplichtigen. Er worden onder andere regels gesteld met betrekking tot de in het Informatiesysteem op te nemen gegevens en de verwerking van die gegevens. Deze regels zijn gebaseerd op artikel 45, derde lid, van de wet.
- *Het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen* (hoofdstuk 6, afdeling 2, van dit besluit; zie de artikelen 6.4 t/m 6.10). Dit betreft regels over dit in artikel 46 van de wet genoemde

bestand, dat persoonsgegevens bevat van personen van wie op basis van bepaalde gegevens niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat zij niet inburgeringsplichtig zijn. Er worden onder andere regels gesteld met betrekking tot de in het Bestand op te nemen gegevens en de verwerking van die gegevens. Deze regels zijn gebaseerd op artikel 46, derde lid, van de wet.

- *Het behalen van het inburgeringsexamen als voorwaarde om voor een zelfstandige verblijfsvergunning of verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in aanmerking te komen* (hoofdstuk 7; zie artikel 7.1). Dit betreft wijzigingen van het Vreemdelingenbesluit 2000 in verband met de in de Vreemdelingenwet 2000 opgenomen voorwaarde van het behalen van het inburgeringsexamen om in aanmerking te komen voor een zelfstandige verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, respectievelijk een verblijfsvergunning asiel of regulier voor onbepaalde tijd. Deze regels zijn gebaseerd op de artikelen 16a, tweede lid, (nieuw), 21, zesde lid, en 34, tweede lid, (nieuw), van de Vreemdelingenwet 2000.
- *Overgangsrecht*. Dit betreft onder andere een overgangsregeling voor ten tijde van inwerkingtreding van de wet lopende ontheffingsprocedures terzake van de Wet inburgering nieuwkomers. Deze regels zijn gebaseerd op artikel 59, vierde lid, van de wet.

Een algemene toelichting op bovengenoemde onderwerpen is te vinden in de paragrafen 3 t/m 18 van dit algemeen deel.

In de slotparagraaf (§ 19) van dit algemeen deel wordt ingegaan op de financiële aspecten en administratieve lasten voor burgers en bedrijven.

Zoals is aangekondigd in paragraaf 3 van het algemeen deel van de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 3, blz. 32-33), is bij de noodzakelijke precisering in deze algemene maatregel van bestuur de nodige terughoudendheid en soberheid betracht en is waar mogelijk de nodige ruimte aan de gemeenten gelaten voor de invulling van hun uitvoeringstaken.

Overeenkomstig het gestelde in paragraaf 1.1 van de nota naar aanleiding van het verslag bij genoemd wetsvoorstel (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 7) geeft het onderhavige besluit uitvoering aan alle delegatiebepalingen bepalingen van de wet op grond waarvan regels moeten worden gesteld bij algemene maatregel van bestuur. Een uitzondering geldt voor de op basis van artikel 50, derde lid, van de wet te stellen regels met betrekking tot de rijksbijdrage aan gemeenten. Gelet op het specifieke karakter van deze regels, zijn deze vooralsnog neergelegd in een afzonderlijke algemene maatregel van bestuur, het Bekostigingsbesluit inburgering. Bezien zal worden of dit onderwerp te gelegener tijd in dit besluit kan worden geïncorporeerd.

Wat betreft de opzet en indeling van dit besluit is, mede gelet op aanwijzing 104 van de Aanwijzingen voor de regelgeving, nauw aangesloten bij de opzet en indeling van de wet. Dit betekent dat de hoofdstukindeling van de wet is gevolgd en dat in beginsel per delegatieartikel een afzonderlijke eenheid van artikelen (in de vorm van een afdeling of paragraaf) die daaraan uitvoering geven, in het besluit is opgenomen.

2. Voorbereiding van dit besluit

Over een op 14 oktober 2005 uitgebracht ontwerp van dit besluit zijn, naast de gebruikelijke interdepartementale consultaties, adviezen en reacties ontvangen van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG), de Informatie Beheer Groep (IB-Groep), het

Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV), de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) de Adviescommissie voor vreemdelingenzaken (ACVZ), de Raad voor de rechtspraak, het Adviescollege toetsing administratieve lasten (Actal), de samenwerkingsverbanden die deel uitmaken van het Landelijk Overleg Minderheden (gezamenlijk commentaar), het Overlegorgaan Caribische Nederlanders, het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA), de Bve Raad, Paepon/Fotin (de brancheorganisatie van particuliere opleidingsinstituten), de Centrale organisatie werk en inkomen (CWI), het Bureau Keteninformatisering Werk en Inkomen (BKWI) alsmede het Inlichtingenbureau, bedoeld in artikel 63 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, Divosa (de landelijke vereniging van leidinggevendenden bij Nederlandse overheidsorganisaties op het terrein van werk, inkomen en zorg), Borea (de brancheorganisatie voor private reïntegratiebedrijven en de Nederlandse Vereniging voor Burgerzaken (NVB). De uitgebrachte adviezen hebben tot diverse aanvullingen en verbeteringen geleid.

Diverse instanties hebben er terecht op gewezen dat het onderhavige besluit niet alle uitvoeringsregels bevat, omdat er diverse onderwerpen nader worden uitgewerkt bij ministeriële regeling (de Regeling inburgering). Bij een omvangrijke wetgevingsoperatie als het creëren van een geheel nieuw inburgeringsstelsel is het vanzelfsprekend dat niet alle regels op het niveau wet of algemene maatregel van bestuur kunnen worden vastgesteld. Waar nodig, is over de in de Regeling inburgering opgenomen regels overleg gevoerd met de meest betrokken instanties. Aan de VNG, de IB-Groep, het UWV en de IND is uitdrukkelijk gevraagd om een uitvoeringstoets. Uit de commentaren blijkt dat, onder het voorbehoud van de uitwerking op het niveau van de Regeling inburgering, de in de wet en het besluit gestelde regels uitvoerbaar worden geacht.

Bij brief van 23 december 2005 is door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een herzien ontwerp van dit besluit toegezonden aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. ...).

Overigens zij opgemerkt dat een adviescommissie van onafhankelijke deskundigen is ingesteld (Regeling instelling adviescommissie normering inburgeringseisen; Stcrt. 2004, 14). Deze adviescommissie – naar haar voorzitter de Commissie Franssen genoemd – heeft in juni 2004 haar tweede deeladvies uitgebracht over het niveau van het nieuwe inburgeringsexamen in Nederland.¹ In de brief van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 7 december 2004 aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II 2004/05, 29 543 nr. 4) is aangekondigd dat dit advies in hoofdlijnen wordt overgenomen. Over de wijze waarop dit is gebeurd, wordt hierna in paragraaf 8 ingegaan.

3. Tijdelijke verblijfsdoelen

Op grond van artikel 2, eerste lid, onderdeel a, van de wet zijn vreemdelingen die voor een tijdelijk doel in Nederland verblijven, uitgezonderd van de inburgeringsplicht. De inburgeringsplicht geldt ingevolge artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de wet wel voor de geestelijke bedienaar die voor een tijdelijk doel in Nederland verblijft. Op grond van het tweede lid van dat artikel worden bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels gesteld omtrent het tijdelijke doel, waarbij zo veel mogelijk wordt aangesloten bij het verblijfsrecht van tijdelijke aard, bedoeld in artikel 21, eerste lid, onderdeel f, van de Vreemdelingenwet 2000.

In afdeling 1 van hoofdstuk 2 van dit besluit wordt daaraan invulling gegeven. Op hoofdlijnen betreft het hier de voortzetting van het bestaande onderscheid tussen tijdelijke en niet tijdelijke

¹ 'Normering Inburgeringsexamen; Advies over het niveau van het nieuwe inburgeringsexamen in Nederland', Den Haag, juni 2004.

verblijfsdoelen zoals dat sinds 1998 wordt gemaakt. Verwezen zij naar de op grond van de artikelen 1, tweede lid, onderdeel c en 3, zesde lid, van de Wet inburgering nieuwkomers gebaseerde Regeling aanwijzing nieuwkomers wegens verblijf voor een tijdelijk doel (Stcrt. 2001, 64).

De tijdelijke verblijfsdoelen zoals die op grond van de Vreemdelingenwet 2000 in artikel 3.5 van het Vreemdelingenbesluit 2000 zijn opgenomen, komen grotendeels overeen met die welke op grond van de Wet inburgering in deze afdeling zijn opgenomen. Er zijn ook enkele verschillen, met name ten aanzien van arbeids-, kennis- en asielmigranten, die verband houden met de verschillende doeleinden die met de twee regelingen worden beoogd. Voor de toepassing van de Vreemdelingenwet 2000 is het onderscheid tussen tijdelijke en niet-tijdelijke doelen relevant voor onder meer de vraag of een zelfstandige verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd of een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd kan worden verleend; voor de toepassing van de Wet inburgering is dat onderscheid relevant voor de vraag of de betrokken persoon inburgeringsplichtig is.

Volledigheidshalve wordt er op gewezen dat de zogeheten geprivilegieerde vreemdelingen die hun verblijfsrecht ontleen aan bijvoorbeeld de Weense verdragen inzake het diplomatieke en consulaire verkeer, hoewel zij voor een tijdelijk doel in Nederland verblijven, niet in deze afdeling zijn opgenomen, aangezien zij op grond van internationale verplichtingen reeds niet tot inburgering kunnen worden verplicht. Onder omstandigheden kunnen dergelijke vreemdelingen na een verblijf van tien jaar wel in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd (zie artikel 3.93 van het Vreemdelingenbesluit 2000), in welk geval zij wel het inburgeringsexamen moeten hebben behaald. Kortheidshalve zij verwezen hoofdstuk 7 van dit besluit.

4. Inburgeringsplicht uitkeringsgerechtigden

Op grond van artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de wet zijn Nederlandse ingezetenen in de zin van de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens, die door naturalisatie het Nederlanderschap hebben verkregen, en die gedurende ten minste zes maanden algemene bijstand als bedoeld in artikel 5, onderdeel b, van de Wet werk en bijstand dan wel een socialezekerheidsuitkering ontvangen, inburgeringsplichtig. Hierbij gaat het om uitkeringsgerechtigden die een uitkering ontvangen op grond waarvan de arbeidsinschakeling kan worden bevorderd. Daarnaast bepaalt datzelfde lid dat de uitkeringen waarvoor dit geldt bij algemene maatregel van bestuur worden aangewezen. In afdeling 2 van hoofdstuk 2 van dit besluit wordt daaraan invulling gegeven. In deze afdeling worden de socialezekerheidswetten en socialezekerheidsregelingen aangewezen die leiden tot een inburgeringsplicht. In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering is reeds vermeld dat de verplichte inburgering voor deze groepen uitkeringsgerechtigden bijdraagt aan het vergroten van de arbeidsdeelname en daarmee aan het terugdringen van de uitkeringsafhankelijkheid en de bevordering van de integratie. In afdeling 3 van hoofdstuk 4 wordt, in aanvulling op afdeling 2 van hoofdstuk 2 geregeld dat uitkeringsgerechtigden die 80% of meer arbeidsongeschikt zijn, zijn vrijgesteld van de inburgeringsplicht. De omstandigheden van deze categorie uitkeringsgerechtigden zullen in beginsel zodanig zijn, dat directe toeleiding naar de arbeidsmarkt (nog) niet aan de orde is.

5. Vrijstellingen

Op grond van artikel 4, eerste lid, onderdeel c, van de wet is degene die beschikt over een bij of krachtens algemene maatregel van bestuur aangewezen diploma, certificaat of ander

document, niet inburgeringsplichtig. Daarnaast bepaalt artikel 4, derde lid, van de wet dat de inburgeringsplichtige die beschikt over een bij of krachtens algemene maatregel van bestuur aan te wijzen diploma, certificaat of ander document, is vrijgesteld van een deel van het inburgeringsexamen. Tenslotte biedt artikel 4, vierde lid, onderdeel a, de mogelijkheid om bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels te stellen omtrent verdere gehele of gedeeltelijke vrijstelling van de inburgeringsplicht.

Afdeling 3 van hoofdstuk 2 van het onderhavige besluit geeft aan het voorgaande uitvoering. Voornoemde vrijstellingen geven een verdere uitwerking aan het uitgangspunt dat in het nieuwe inburgeringsstelsel moet worden voorkomen dat personen die niet inburgeringsbehoefstig zijn toch tot inburgering zouden worden verplicht.

In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering is reeds vermeld dat de in dit besluit geregelde vrijstelling van de inburgeringsplicht met name bedoeld is voor bezitters van bepaalde Nederlandse diploma's, waaronder diploma's uit Suriname van voor 1975, bepaalde Antilliaanse of Arubaanse diploma's en bepaalde Belgische diploma's. Ook is vermeld dat wordt uitgegaan van documenten die aantonen dat de betrokkene een opleiding heeft afgerond van een niveau dat hoger is dan het basisonderwijs. Als uitgangspunt voor een volledige vrijstelling van de inburgeringsplicht is aangegeven dat in ieder geval zal moeten vaststaan dat de betrokkene reeds beschikt over voldoende taalvaardigheden in het Nederlands alsook over voldoende kennis van de Nederlandse samenleving. De gedeeltelijke vrijstelling is bedoeld voor gevallen waarbij uitsluitend sprake is van toereikende taalvaardigheden (maar niet van voldoende kennis van de Nederlandse samenleving) of uitsluitend sprake is van kennis van de Nederlandse samenleving (maar niet van de nodige taalvaardigheden), aldus de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 3, blz. 74-75).

Slechts diploma's, certificaten en andere soortgelijke documenten die ten minste aan de in of krachtens afdeling 6 van hoofdstuk 2 van dit besluit (artikelen 2.8 en 2.9) vastgestelde niveaus van kennis van de Nederlandse taal en kennis van de Nederlandse samenleving voldoen, komen in aanmerking om bij of krachtens dit besluit te worden aangewezen als uitzonderingsgrond voor de inburgeringsplicht of vrijstellingsgrond voor een onderdeel van het inburgeringsexamen.

Het uitgangspunt dat moet worden voorkomen dat personen die niet inburgeringsbehoefstig zijn toch tot inburgering zouden worden verplicht, mag niet ten koste gaan van de uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van wet- en regelgeving en mag geen fraude in de hand werken. Dit besluit bevat dan ook een limitatieve opsomming van diploma's, certificaten en andere documenten waarvan het bezit tot een gehele of gedeeltelijke vrijstelling van de inburgeringsplicht kan leiden. Ten behoeve van de uitvoering van dit besluit is door de IB-groep te Groningen een "modellenboek" ontwikkeld, waarin zoveel mogelijk Nederlandse diploma's en getuigschriften staan vermeld die onder de in dit besluit genoemde vrijstellingen vallen. Dit modellenboek wordt ook op internet gepubliceerd (www.ib-groep.nl). Op grond hiervan kunnen betrokkenen in beginsel zelf vaststellen of men in het bezit is van een Nederlands diploma of getuigschrift waarvoor een vrijstelling geldt. Het enkele feit dat het document niet in het modellenboek voorkomt, betekent nog niet dat het document niet tot vrijstelling leidt. Wanneer het diploma niet in het modellenboek voorkomt, kan dit diploma aan de gemeente worden overgelegd en deze kan dan, zo nodig na raadpleging van de IB-Groep, antwoorden op de vraag of het diploma tot een vrijstelling leidt. Voor een beoordeling of het bezit van een niet-Nederlands diploma, certificaat of ander soortgelijk document onder een van de in deze afdeling geregelde vrijstellingen valt, zal de bezitter zo nodig een vergelijking kunnen laten uitvoeren door de IB-Groep. Voordat een vergelijking kan worden uitgevoerd, moet het desbetreffende document zijn gelegaliseerd. Na de inwerkingtreding van het nieuwe

inburgeringsstelsel zal een lijst ontstaan met daarop de niet-Nederlandse diploma's, certificaten en andere documenten die in ieder geval onder de vrijstelling vallen. Ook deze lijst zal via de website van de IB-Groep raadpleegbaar kunnen zijn.

Op deze plek zij nog eens benadrukt dat de beoordeling of het bezit van een bepaald document al dan niet leidt tot een uitzondering op of vrijstelling van de inburgeringsplicht, niet uitmondt in een voor bezwaar en beroep vatbare beschikking. Zoals is aangegeven in paragraaf 2.1.5 van de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken I 2005/06, 30308, nr. 3, blz. 17) volgt de inburgeringsplicht rechtstreeks uit de wet en kan pas wanneer de overheid consequenties verbindt aan de inburgeringsplicht tegen de beschikking waarin die consequenties zijn neergelegd in rechte worden opgekomen, waarbij ook het achterliggende oordeel over de inburgeringsplicht aan de orde kan komen. Bij de keuze voor de in dit besluit opgenomen vrijstellingen is uitgegaan van de voorheen geldende vrijstellingen van de verplichting om zich aan te melden voor een inburgeringsonderzoek ingevolge de Wet inburgering nieuwkomers (neergelegd in het Besluit opleidingseisen Nederlandse nieuwkomers) en de voorheen en thans geldende vrijstellingen van de naturalisatietoets (neergelegd in het Besluit naturalisatietoets). Wat het Besluit naturalisatietoets betreft, zij volledigheidshalve opgemerkt dat dat besluit separaat in overeenstemming is gebracht met de nieuwe inburgeringswetgeving (zie Besluit van, Stb. ..., houdende wijziging van het Besluit naturalisatietoets in verband met de invoering van de Wet inburgering).

6. Verblijf in Nederland tijdens de leerplichtige leeftijd

Ingevolge artikel 4, eerste lid, onderdeel b, van de wet is degene die ten minste acht jaren tijdens de leerplichtige leeftijd in Nederland heeft verbleven, niet inburgeringsplichtig. Op grond van artikel 4, vierde lid, onderdeel b, van de wet kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld omtrent dit verblijf.

Ter uitvoering daarvan is in dit besluit als hoofdregel opgenomen dat dit verblijf moet blijken uit een inschrijving van ten minste acht jaren tijdens de leerplichtige leeftijd in de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (GBA) of een daaraan voorafgaande bevolkingsboekhouding, zoals reeds was aangekondigd in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 3, blz. 76). Bij een aan de GBA voorafgaande bevolkingsboekhouding moet met name worden gedacht aan een persoonsregister als bedoeld in artikel 27, eerste lid, van het Besluit bevolkingsboekhouding (Stb. 1967, 442) of in voorkomend geval zelfs het daaraan voorafgaande besluit (Stb. 1936, 342).

7. Ontheffingen

7.1 Tijdelijke ontheffingsregeling i.v.m. evident voldoende inburgering

Op grond van artikel 5, tweede lid, onderdeel a, van de Wet inburgering kan bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden voorzien in verdere ontheffing van de inburgeringsplicht, naast de in de wet geregelde ontheffing wegens psychische of lichamelijke belemmeringen.

In de nota naar aanleiding van het verslag bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 7) is aangekondigd dat er een tijdelijke voorziening zal komen op grond waarvan inburgeringsplichtigen die reeds evident voldoende zijn ingeburgerd, op aanvraag worden ontheven van de inburgeringsplicht. Deze voorziening is in dit besluit opgenomen in artikel 2.6a. De ontheffing zal worden verleend door het college van

burgemeester en wethouders. Vereist is dat de inburgeringsplichtige beschikt over mondelinge en schriftelijke vaardigheden in de Nederlandse taal op het niveau B1 van het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen en tevens over evidente kennis van de Nederlandse samenleving.

7.2 Ontheffing wegens psychische of lichamelijke belemmeringen

Op grond van artikel 2.7 kan een inburgeringsplichtige geheel of gedeeltelijk ontheven worden van de inburgeringsplicht door het college van burgemeester en wethouders op grond van een psychische of lichamelijke belemmering die zodanig is dat de inburgeringsplichtige het examen of een gedeelte ervan nimmer zal kunnen afleggen. De inburgeringsplichtige dient een verklaring van een onafhankelijke arts of deskundige voor te leggen aan het college van burgemeester en wethouders. Binnen acht weken geeft het college van burgemeester en wethouders een beschikking na ontvangst van de aanvraag. Indien gedeeltelijke ontheffing wordt verleend, wordt in de beschikking vermeld op welke onderdelen van de inburgeringsplicht de ontheffing betrekking heeft. Op grond van het vierde lid kunnen nadere regels worden opgesteld omtrent de procedure en de gronden voor het verlenen van gehele of gedeeltelijke ontheffing van de inburgeringsplicht alsmede omtrent de verklaring.

8. Het niveau van de vereiste vaardigheden in de Nederlandse taal en kennis van de Nederlandse samenleving

De in dit besluit vastgelegde niveaus voor vaardigheden in de Nederlandse taal zijn op basis van het advies van de Commissie Franssen gerelateerd aan het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen (Common European Framework of Reference for Languages, CEF). Het Europees Raamwerk is het door de Raad van Europa vastgestelde referentiekader voor taalvaardigheidsbeschrijvingen die door de Nederlandse regering als zodanig is erkend. Voor gebruik in de context van het leren en onderwijzen van Nederlands als tweede taal is er een bewerking van gemaakt: het Raamwerk NT2.² Het continuüm van taalontwikkeling, dat zich uitstrekt van volledige ongeletterdheid tot aan moedertaalsprekerniveau is in deze raamwerken ingedeeld in 6 globale fasen (A1 en A2, B1 en B2, C1 en C2).

Voor nieuwkomers is de norm van het inburgeringsexamen in Nederland bepaald op niveau A2 voor alle vijf taalvaardigheden (spreken, luisteren, gespreksvaardigheid, lezen en schrijven). Zij hebben het examen in het buitenland met succes moeten afleggen om naar Nederland te kunnen komen, en hebben daarmee gedemonstreerd te beschikken over een zekere taalvaardigheid – zij het op een lager niveau, nl. 'A1 min' - in het Nederlands.

Het niveau A2 biedt een redelijke basis om te kunnen functioneren in de samenleving en te communiceren over zaken in de directe omgeving van de inburgeringsplichtige. Iemand die op dit niveau het Nederlands beheerst, kan zichzelf in korte zinnen over werk, achtergrond, familie en vrije tijdsbesteding verstaanbaar maken. De uitspraak is over het algemeen helder genoeg om te worden verstaan ondanks een duidelijk buitenlands accent. Het niveau biedt, aldus de Commissie Franssen, een 'goede uitgangspositie voor verdere integratie in de samenleving'. De keus voor een norm op één niveau hoger (B1) zou naar verwachting voor veel personen een niet te nemen hindernis betekenen, en hen uitsluiten van het behalen van het inburgeringsexamen. Daarmee zou schade worden toegebracht aan hun perspectief op versterking van hun rechtspositie en op integratie.

² "Raamwerk NT2; naar een Portfolio NT2", Kaatje Daalderop, Ellie Liemberg en Franke Theunisse (red.), CINOP, Cito Groep, ICE, Bve Raad, juni 2002, Bve Raad De Bilt.

Zoals aangegeven in de brief van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan de Tweede Kamer van 27 oktober 2005 (Kamerstukken II 2005/06, 29 543, nr. 13), wordt voor oudkomers voor de mondelinge vaardigheden de norm van het inburgeringsexamen in Nederland eveneens op A2 bepaald, maar wordt voor de schriftelijke vaardigheden volstaan met A1. Ook hier wordt dus het advies van de Commissie Franssen gevolgd. Overwegingen bij de keuze voor deze uitzondering waren als volgt. Verreweg de meeste communicatie vindt mondeling plaats. Het niveau A1 voor schriftelijke taalvaardigheid is voor deze groep aanvaardbaar geacht omdat het hier vaak gaat om oudere personen, die veelal minder opleiding hebben genoten en voor wie het leren lezen en schrijven in het Nederlands een onevenredig grote inspanning zal betekenen. Bovendien moet worden bedacht dat zich onder deze groep een relatief groot aantal (functioneel) analfabeten bevindt.

Voor het niveau van kennis van de Nederlandse samenleving bevat het besluit geen normering. Dit niveau is uitgewerkt bij ministeriële regeling. Het examenprogramma inzake kennis van de Nederlandse samenleving maakt deel uit van het centraal deel van het inburgeringsexamen. Hierop wordt hierna in paragraaf 9.3 nader ingegaan.

9. Het inburgeringsexamen

9.1 Inburgeringsplicht

Degenen die inburgeringsplichtig zijn op grond van de Wet inburgering kunnen aan hun inburgeringsplicht voldoen door te slagen voor het inburgeringsexamen, dan wel voor die examens van het inburgeringsexamen waarvan zij niet zijn vrijgesteld of ontheven. Het behalen van het inburgeringsexamen is een resultaatsverplichting die geldt voor iedere inburgeringsplichtige om zijn rechtspositie - maar ook zijn maatschappelijke positie - in Nederland te kunnen versterken.

9.2 Eisen aan in het inburgeringsexamen

Bij de invulling van het inburgeringsexamen is, op advies van de Commissie Franssen, rekening gehouden met eisen van functionaliteit en haalbaarheid.

Functionaliteit

In het examen wordt taalvaardigheid getest die bijdraagt aan het functioneren in de samenleving. Deelnemen aan verschillende sectoren van het maatschappelijk leven stelt verschillende eisen aan taalvaardigheid. Het inburgeringsexamen is zo ingericht dat dit de taalvaardigheid test, gekoppeld aan het doel waarvoor deze is verworven, namelijk onder meer om te kunnen functioneren in de domeinen 'werk' of 'opvoeding'. Dit gebeurt met name in het praktijkdeel van het inburgeringsexamen (zie hierna paragraaf 9.3).

Haalbaarheid

Het inburgeringsexamen kent voor het taaldeel een normering die voor inburgeringsplichtigen haalbaar geacht wordt. Deze normering is, in navolging van het advies van de Commissie Franssen, gerelateerd aan het Europese Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen. Kortheidshalve zij verwezen naar hetgeen daarover is gesteld in paragraaf 8 hierboven.

9.3 Inhoud van het inburgeringsexamen

In artikel 11, derde lid, van de wet is vastgelegd dat het inburgeringsexamen bestaat uit een praktijkdeel en een centraal deel. Het praktijkdeel omvat een examen in de functionele taalvaardigheid in het Nederlands, gerelateerd aan veel voorkomende praktijksituaties. Het centraal deel omvat een elektronisch praktijkexamen, een toets gesproken Nederlands en een examen kennis van de Nederlandse samenleving.

Er is overigens geen vaste volgorde voorgeschreven waarin de onderdelen van het inburgeringsexamen moeten worden afgelegd. Hoewel verwacht wordt dat het praktijkdeel doorgaans eerst zal worden afgelegd, is dit dus niet verplicht.

In een schema ziet het inburgeringsexamen er als volgt uit:

	Examenonderdeel	Examen wordt afgenomen door:
Praktijkdeel	of: assessment	Aangewezen exameninstelling
	of: portfolio	Aangewezen exameninstelling of IB-Groep
	of: combinatie van assessment en portfolio	Aangewezen exameninstelling
Centraal deel	Elektronisch praktijkexamen	IB-Groep
	Toets gesproken Nederlands	IB-Groep
	Examen Kennis van de Nederlandse samenleving	IB-Groep

Praktijkdeel

Bij het praktijkdeel van het inburgeringsexamen wordt de functionele taalvaardigheid van de inburgeringsplichtige in praktijksituaties getest. Daarvoor is een aantal praktijksituaties beschreven waarin men effectief in het Nederlands moet kunnen communiceren. Hierbij is rekening gehouden met de verschillende sectoren van het maatschappelijk leven waaraan personen deelnemen. Er is onderscheid gemaakt tussen degenen die zich primair bezighouden met het opvoeden van kinderen en degenen die betaalde arbeid (gaan) verrichten. De praktijksituaties voor de eerste groep hebben betrekking op reëel voorkomende situaties binnen het domein opvoeding, waarbij ook aspecten van gezondheidszorg en onderwijs zijn meegenomen waar opvoeders vaak mee te maken krijgen. (De drie onderwerpen opvoeding, gezondheidszorg en onderwijs worden vaak aangeduid met de afkorting OGO, die ook verder in deze tekst gebruikt zal worden.) Ook zijn er voor deze eerste groep praktijksituaties met betrekking tot het zoeken naar werk toegevoegd, omdat dit ook voor hen op termijn aan de orde kan zijn. Voor de tweede groep zijn relevante praktijksituaties beschreven die betrekking hebben op het zoeken naar werk en het hebben van een baan. De kandidaat kan aangeven of het accent op werk dan wel opvoedingstaken moet komen te liggen.

Alle kandidaten moeten bovendien aantonen dat ze taalvaardig kunnen functioneren op het terrein van burgerschap. Hierbij kan het gaan om bijvoorbeeld: het inschrijven in een nieuwe gemeente, aangifte doen van een geboorte, rijbewijs verlengen, documenten aanvragen, bank- en huisvestingszaken regelen, aangifte doen bij de politie en ook nabuurschap (contact met bureaus). Ook hiervoor is een aantal praktijksituaties beschreven.

De beschreven praktijksituaties op de terreinen werk, OGO en burgerschap vormen de basis voor het praktijkdeel van het inburgeringsexamen.

Wijze waarop het praktijkdeel wordt afgenomen

Het praktijkdeel kan op verschillende manieren worden afgenomen. Het kan worden afgenomen in de vorm van een assessment, een portfolio of een combinatie van een assessment en een portfolio. Een assessment is een beoordeling van de functionele taalvaardigheid in een praktijksituatie. Van de kandidaat wordt gevraagd bepaalde handelingen te verrichten of acties te ondernemen. Deze worden door ten minste één examinator beoordeeld. Een assessment bestaat uit meer onderdelen, mede vanwege het feit dat de inburgeringsplichtige altijd op twee domeinen wordt getoetst. Binnen het domein "werk" kan bijvoorbeeld het voeren van een functioneringsgesprek een onderdeel zijn van het assessment.

Assessments worden altijd afgenomen door een aangewezen exameninstelling. Indien een opleidingsinstituut tevens exameninstelling is, kan het assessment in het onderwijs worden geïntegreerd. Overigens zijn exameninstellingen die tevens opleidingsinstituut zijn, niet verplicht de verschillende onderdelen van het assessment op een en dezelfde dag af te nemen. Doordat er vrijheid is om het onderwijs zodanig in te richten dat het praktijkdeel van het inburgeringsexamen daarin is geïntegreerd, is het denkbaar dat opleidingsinstituten ervoor kiezen om het assessment gespreid in de tijd af te nemen. Er zijn dan dus verschillende toetsingsmomenten. Deze keuze is gemaakt om opleidingsinstituten (die tevens exameninstelling zijn) maximale vrijheid te bieden in de wijze waarop zij inburgeringsplichtigen voorbereiden op het inburgeringsexamen.

Een portfolio bestaat uit een aantal bewijzen van taalvaardigheid. Deze taalvaardigheidsbewijzen worden door de inburgeringsplichtige, al dan niet met behulp van een opleidingsinstituut, in de praktijk "verzameld". Hij kan dit doen door bijvoorbeeld een gesprek te voeren op het consultatiebureau, bij het CWI een sollicitatieformulier in te vullen of door deel te nemen aan een ouderavond op de school van zijn kind.

Als de inburgeringsplichtige voldoende taalvaardigheidsbewijzen heeft verzameld, moet hij het portfolio laten beoordelen door een aangewezen exameninstelling of de IB-Groep. Deze beoordeling is niet inhoudelijk, maar administratief. Het gaat er dus om dat wordt gecontroleerd of de inburgeringsplichtige voldoende taalvaardigheidsbewijzen heeft verzameld. Naar verwachting zullen vooral inburgeringsplichtigen die zich geheel zelfstandig voorbereiden op het inburgeringsexamen ervoor kiezen om een portfolio samen te stellen.

Als gezegd, is het ook mogelijk om het praktijkexamen een combinatie een portfolio en een assessment, te laten inhouden. Het ligt voor de hand dat dit vooral gebeurt bij inburgeringsplichtigen die een opleiding volgen en niet bij degenen die zich zelfstandig voorbereiden.

Hoe uitgebreid het assessment moet zijn, uit hoeveel opdrachten het kan bestaan, en hoeveel taalvaardigheidsbewijzen voldoende zijn om te slagen voor het praktijkdeel van het examen, wordt vastgelegd in een ministeriële regeling.

Een controle op de beoordeling van het praktijkdeel vindt plaats doordat 1) er een examen wordt afgelegd bij een aangewezen exameninstelling, die aan bepaalde kwaliteitseisen voldoet of een portfolio wordt samengesteld dat (administratief) wordt beoordeeld door een aangewezen exameninstelling dan wel de IB-Groep en 2) alle inburgeringsplichtigen binnen het centraal deel een elektronisch praktijkexamen afleggen.

Een kandidaat die wil deelnemen aan het praktijkdeel van het inburgeringsexamen, meldt zich daartoe aan bij een exameninstelling. Kandidaten die geen cursus hebben gevolgd, kunnen het praktijkdeel in ieder geval afleggen door een portfolio te laten beoordelen door de IB-Groep, maar zij kunnen zich ook aanmelden voor het praktijkexamen bij een aangewezen exameninstelling. Welke inhoud het praktijkexamen in het laatste geval heeft (assessment, portfolio danwel een combinatie van beide) hangt af van de betreffende aangewezen

exameninstelling.

Na het afleggen van het praktijkdeel van het inburgeringsexamen, hoort de kandidaat of hij is geslaagd.

Centraal deel

Het centraal deel van het inburgeringsexamen bestaat uit een elektronisch praktijkexamen, een toets gesproken Nederlands en een examen in de kennis van de Nederlandse samenleving. Het centraal deel van het inburgeringsexamen wordt zo georganiseerd dat kandidaten - als zij dat willen - deze examens gedurende één bezoek aan een examenlocatie van de IB-Groep kunnen afleggen. Er is geen vaste volgorde waarin de examens uit het centraal deel moeten worden afgelegd. In beginsel kunnen ze worden afgelegd in de volgorde die de voorkeur heeft van de kandidaat. Als de kandidaat verschillende examens van het centraal deel op dezelfde dag wil afleggen, bepaalt de IB-Groep de volgorde.

Als de kandidaat voor het praktijkdeel en voor de examens van het centraal deel is geslaagd, krijgt hij een inburgeringsdiploma. Is hij nog niet voor alle examens van het inburgeringsexamen geslaagd, dan moet hij de uitlagen van de examens waarvoor hij wel geslaagd is, bewaren.

De examens van het centraal deel kunnen alleen bij de IB-Groep worden afgelegd. Hiertoe is uit efficiency-overwegingen besloten. De IB-Groep heeft het meest complete aanbod en ervaring op het terrein van het afnemen van examens op een dergelijke schaal. Bovendien kent de IB-Groep reeds een organisatie voor het verstrekken van leningen en vergoedingen. Het toezicht op de IB-Groep met betrekking tot de bij de Wet inburgering en de daarop gebaseerde algemene maatregelen van bestuur en ministeriële regelingen, wordt uitgeoefend door de Raad van Toezicht van de IB-Groep (artikel 4 Wet verzelfstandiging informatiseringsbank).

Elektronisch praktijkexamen

Het elektronisch praktijkexamen vormt een controle op het taalniveau van de kandidaat zoals dat is of wordt vastgesteld bij praktijkdeel van het inburgeringsexamen. Evenals bij het praktijkdeel van het examen, wordt van de kandidaat verwacht dat hij aantoonbaar te beschikken over functionele taalvaardigheid in die situaties waarmee iedere burger in Nederland te maken heeft. Bij dit examen worden derhalve ook in ieder geval het domein "burgerschap" getoetst en daarnaast een van de domeinen "werk" of "onderwijs, gezondheid en opvoeding".

Het elektronisch praktijkexamen wordt op gestandaardiseerde wijze afgenomen. De resultaten zijn daardoor onderling goed vergelijkbaar en zeer bruikbaar voor evaluatiedoeleinden, zoals die worden beschreven in artikel 61 van de wet.

Toets gesproken Nederlands

Bij de toets gesproken Nederlands worden de mondelinge taalvaardigheden van de kandidaten getest. Van kandidaten wordt verwacht dat zij aantonen te beschikken over spreek- en luistervaardigheid op niveau A2 van het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen (Common European Framework of Reference for Languages (CEF)). De kandidaat doet dit onder andere door het beantwoorden van korte vragen en het benoemen van tegenstellingen.

Examen kennis Nederlandse samenleving (KNS)

Het examen Kennis van de Nederlandse samenleving is opgenomen naar aanleiding van het advies van de Commissie Franssen om in het nieuwe inburgeringsbeleid meer aandacht te besteden aan Kennis van de Nederlandse samenleving dan in het kader van de Wet inburgering Nieuwkomers is gebeurd in het programma Maatschappij Oriëntatie. Het programma zou er volgens de commissie op gericht moeten zijn om kennis en vaardigheden te ontwikkelen over de volgende onderwerpen:

- eerste levensbehoeften;
- eenvoudige feitelijke kennis over Nederland;
- wegwijs in de Nederlandse samenleving;
- in eigen onderhoud voorzien;
- centrale waarden van de Nederlandse rechtsstaat (artikel 1 Grondwet).

Het kabinet heeft de onderwerpen ten behoeve van een programma KNS overgenomen en verder uitgewerkt. In opdracht van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft een communicatie- en adviesbureau inventarisaties gemaakt van onderwerpen die aan de orde zouden moeten komen in het programma, ter voorbereiding van de ontwikkeling van een examen. Deze inventarisaties zijn tot stand gekomen in zowel autochtone als allochtone gespreksgroepen in zes gemeenten in Nederland. De inventarisaties hebben geleid tot het vaststellen van een achttal verschillende domeinen, dat de basis zal vormen voor de ontwikkeling van het examen:

- a. werk en inkomen,
- b. omgangsvormen, waarden en normen,
- c. wonen,
- d. gezondheid en gezondheidszorg,
- e. geschiedenis en geografie,
- f. instanties,
- g. staatsinrichting en rechtsstaat, en
- h. onderwijs en opvoeding.

De onderwerpen zijn zodanig gekozen dat het programma en het examen KNS zoveel mogelijk aansluiten bij de behoeften van inburgeringsplichtigen. De normen die gelden voor algemene redzaamheid zijn van belang in alle onderscheiden domeinen en liggen ten grondslag aan de eindtermen die worden vastgesteld. Anders dan de Commissie Franssen voorstelde heeft het examen KNS een plaats gekregen in het centraal deel van het inburgeringsexamen. Hiertoe is besloten, vanwege de waarde die wordt toegekend aan het onderdeel KNS, en het feit dat het kabinet de kennis die hierin wordt getoetst als basiskennis voor iedere inburgeringsplichtige veronderstelt. De eindtermen waaraan kandidaten moeten voldoen, zullen worden vastgesteld bij regeling van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Om opleiders in de gelegenheid te stellen te starten met het samenstellen van onderwijstrajecten, is een aantal zaken reeds (in concept-stadium) gecommuniceerd. Het betreft de onderwerpen die in het KNS-deel van het inburgeringsexamen worden getoetst. Hierbij gaat het om de onderwerpen werk en inkomen, omgangsvormen, waarden en normen, wonen, gezondheid en gezondheidszorg, geschiedenis en geografie, instanties, staatsinrichting en rechtsstaat, en onderwijs en opvoeding. Ook de exameneisen met betrekking tot de taalvaardigheid zijn bekendgemaakt. Bij het vaststellen van het vereiste taalvaardigheidsniveau is aangesloten bij het advies van de commissie Franssen. De beschrijving van de verschillende taalniveaus binnen het Europees Raamwerk voor Vreemde Talen geeft eveneens houvast bij het samenstellen van een programma.

9.4 Uitslagen en diploma's

Het resultaat van het praktijkdeel van het inburgeringsexamen wordt vastgesteld door de aangewezen exameninstellingen dan wel de IB-Groep. De resultaten van de examens van het centraal deel van het inburgeringsexamen worden vastgesteld door de IB-Groep. Daarbij gaat het om het elektronisch praktijkexamen, de toets gesproken Nederlands en het KNS-examen.

De uitslagen van het inburgeringsexamen en de afzonderlijke examens die deel uitmaken van het inburgeringsexamen, zijn besluiten in de zin van Awb. Die uitslag houdt een beoordeling in van het kennen en kunnen van de kandidaat die ter zake is geëxamineerd. Dat betekent dat op grond van artikel 8:4, onderdeel e, Awb geen bezwaar en beroep bij de bestuursrechter mogelijk zijn tegen de uitslag van het inburgeringsexamen of van de afzonderlijke examens die daarvan deel uitmaken. Kandidaten die geslaagd zijn voor hun inburgeringsexamen krijgen een inburgeringsdiploma en kandidaten die geslaagd zijn voor een examen van het inburgeringsexamen krijgen de uitslag daarvan toegezonden op grond van artikel 3:41, eerste lid, Awb. Bij kandidaten die vrijstelling of ontheffing hebben verkregen van een of meer examens van het inburgeringsexamen, gaat het uiteraard anders. Zij krijgen een inburgeringsdiploma als ze zijn geslaagd voor de examens waarvoor ze geen vrijstelling hebben gekregen. De IB-Groep stelt vast of de kandidaat het inburgeringsdiploma krijgt. Kandidaten die zijn vrijgesteld van alle examens van het inburgeringsexamen krijgen overigens geen inburgeringsdiploma.

In geval van verlies van het inburgeringsdiploma kan bij de IB-Groep tegen betaling een duplicaat worden verkregen.

Herkansingen

Wanneer een kandidaat voor een examen van het inburgeringsexamen onvoldoende resultaat haalt, moet hij dat examen opnieuw afleggen. Alle onderdelen van het inburgeringsexamen kunnen, indien nodig, meerdere keren worden afgelegd. De kandidaat zal zich in zo'n geval voor het betreffende examen/de betreffende examens opnieuw moeten aanmelden en opnieuw het examengeld moeten voldoen.

9.5 Kosten van het inburgeringsexamen

Het is mogelijk om de examens van het inburgeringsexamen afzonderlijk af te leggen, te weten: het praktijkdeel van het examen, het elektronisch praktijkexamen, het KNS examen en het examen in de mondelinge taalvaardigheid.

Voor een belangrijk deel van deze examens geldt dat zij nog in ontwikkeling zijn, en dat een prijs per examen derhalve nog niet is te geven.

10. Exameninstellingen

De examens van het *centraal deel* van het inburgeringsexamen (het examen mondelinge taalvaardigheid, het examen in de kennis van de Nederlandse samenleving en het centraal praktijkexamen) kunnen alleen afgenomen worden door de IB-Groep. Hiertoe zal de IB-Groep verspreid door het land meerdere examenlocaties inrichten.

Het *praktijkdeel* van het inburgeringsexamen kan afgenomen worden door aangewezen exameninstellingen (assessment, portfolio of combinatie van assessment en portfolio) en door de IB-Groep (alleen portfolio). Deze andere exameninstellingen dienen dan wel door de IB-Groep formeel als exameninstelling voor het inburgeringsexamen aangewezen te zijn. Zowel aangewezen exameninstellingen als de IB-Groep kunnen portfolio's beoordelen.

Om voor aanwijzing door de IB-Groep in aanmerking te komen moet de exameninstelling aan een aantal normen en voorwaarden voldoen (artikel 3.11). Ten eerste moet de exameninstelling bij de afname van het praktijkdeel van het inburgeringsexamen te werk gaan aan de hand van een examenreglement dat volgens genoemde ministeriële regeling is opgesteld. Het examenreglement dient regels te bevatten met betrekking tot de organisatie van het examen en de gang van zaken tijdens het examen. Ook dient de exameninstelling te beschikken over een

eigen examencommissie specifiek voor het praktijkdeel van het inburgeringsexamen (artikel 3.10). Tot slot dient de continuïteit van de exameninstelling gewaarborgd te zijn.

De IB-Groep houdt toezicht op de door de IB-Groep aangewezen exameninstellingen. Het kan voorkomen dat een aangewezen exameninstelling enige tijd na aanwijzing niet of niet meer blijkt te voldoen aan de normen en voorwaarden in de ministeriële regeling. De IB-Groep kan dan beslissen de aanwijzing te schorsen of in te trekken. De exameninstelling is dan niet meer bevoegd tot het afnemen van het praktijkdeel van het inburgeringsexamen. Overigens kan de IB-Groep te allen tijde in overleg treden met de aangewezen exameninstellingen over (optimalisering van) de werkwijze bij het praktijkdeel van het inburgeringsexamen.

11. Lening

In principe draagt de inburgeringsplichtige zelf de kosten voor zijn inburgering. Echter om zoveel mogelijk inburgeringsplichtigen te stimuleren het inburgeringsexamen te halen is in de Wet inburgering een leningfaciliteit opgenomen die voor iedere inburgeringsplichtige open staat. Deze leningfaciliteit stelt iedere inburgeringsplichtige in staat de kosten van de inburgeringscursus te financieren. Financiële redenen kunnen dientengevolge niet in de weg staan bij het aanvangen van de cursus. In de Contourennota "Herziening van het inburgeringsstelsel" is reeds naar voren gebracht dat aan de leningfaciliteit voorwaarden verbonden zullen worden (Kamerstukken II 2003/04, 29 543, nrs. 1-2, blz. 22). Deze voorwaarden zijn in dit besluit opgenomen. De lening is niet bedoeld ter financiering van de kosten voor kinderopvang noch als reiskostenvergoeding.

Naast criteria om voor de lening in aanmerking te komen, zijn in afdeling 1 van hoofdstuk 4 van dit besluit regels gesteld over de aanvraag van de lening, de hoogte van de lening, de betaling en de terugbetaling van de lening en kwijtschelding. Deze regels worden nader uitgewerkt in de Regeling inburgering.

Wat betreft de in dit besluit gebezigde begrippen die betrekking hebben op de terugbetaling van de lening is zoveel mogelijk aansluiting gezocht bij die in de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: AWIR). Deze wet beoogt alle bestaande en nieuwe inkomensafhankelijke regelingen te harmoniseren en te stroomlijnen. Onder inkomensafhankelijke regelingen worden verstaan de bij of krachtens wet vastgestelde regelingen die natuurlijke personen aanspraak geven op een financiële bijdrage van het Rijk in kosten of bijdrageverplichtingen, waarbij de hoogte van de tegemoetkoming in die regelingen afhankelijk is gesteld van draagkracht (art. 1, derde lid, AWIR). Deze harmonisatie beperkt zich niet alleen tot de begrippen die een rol (kunnen) spelen bij de bepaling van de draagkracht van de belanghebbende. Zij strekt zich tevens uit tot de wijze waarop de draagkracht bepaald wordt (vgl. Kamerstukken II 2004/05, 29 764, nr. 3, blz. 2). In het verlengde hiervan zijn in de artikelen 4.10, tweede lid, en 4.15 een aantal artikelen uit de AWIR van overeenkomstige toepassing verklaard op de leningfaciliteit. De AWIR is niet rechtstreeks van toepassing op de leningfaciliteit, aangezien de hoogte van de lening niet afhankelijk is van de draagkracht maar van de gemaakte kosten in het kader van de inburgeringscursus. Alleen bij de terugbetalingsvoorziening is het mogelijk rekening te houden met de draagkracht, maar dat verandert niet de aard van de lening.

12. Vergoeding

Inburgeringsplichtigen die binnen drie jaar het inburgeringsexamen behalen, komen in aanmerking voor een vergoeding. Voor nieuwe inburgeringsplichtigen betekent dit dat zij binnen drie jaar na het moment waarop zij inburgeringsplichtig worden, het examen moeten hebben

behaald. Voor oudkomers geldt dat de termijn gaat lopen indien het college van burgemeester en wethouders zulks bij beschikking op grond van artikel 24 van de wet uitdrukkelijk heeft bepaald. De oudkomer die op eigen initiatief de voorbereiding op het inburgeringsexamen ter hand heeft genomen en dat examen heeft behaald en ten aanzien van wie geen handhavingsbeschikking op grond van genoemd artikel 24 is genomen, kan ook na die periode nog aanspraak maken op de vergoeding.

Voor het verstrekken van de vergoeding bevat dit besluit twee modaliteiten, een forfaitaire vergoeding en een kostengerelateerde vergoeding. Regels over de criteria voor het verstrekken van de vergoeding, de aanvraag van de vergoeding, de wijze waarop het bedrag wordt bepaald, de vaststelling van de vergoeding, de betaling en de verrekening met de lening, zijn deels in afdeling 2 van hoofdstuk 4 van dit besluit opgenomen en worden deels nader uitgewerkt in de Regeling inburgering.

Ook voor de vergoeding geldt dat de AWIR daarop niet rechtstreeks van toepassing is, omdat de hoogte van de vergoeding niet afhankelijk is gesteld van draagkracht.

13. Uitzonderingen op het gemeentelijk aanbod aan bijstands- en uitkeringsgerechtigden

Op grond van artikel 17, tweede en derde lid van de wet kan het college van burgemeester en wethouders geen inburgeringsvoorziening aanbieden aan inburgeringsplichtigen die algemene bijstand of een uitkering ontvangen, maar die zijn ontheven of vrijgesteld van de verplichting om arbeid te verkrijgen en te aanvaarden, of aan wie geen voorschriften zijn gegeven met de plicht tot het verkrijgen en aanvaarden van passende arbeid en tot registratie als werkzoekende bij de Centrale organisatie werk en inkomen. Het tweede en derde lid van artikel 17 bepalen eveneens dat hierover bij algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld. In hoofdstuk 4, afdeling 3, van dit besluit (artikel 4.22) wordt daaraan invulling gegeven. Daarin wordt aangegeven welke ontheffingen of vrijstellingen op grond van de socialezekerheidswetten of socialezekerheidsregelingen ertoe leiden dat het college geen inburgeringsvoorziening mag aanbieden.

14. Oproeping voor intake

De Wet inburgering draagt de handhaving van de inburgeringsplicht in belangrijke mate aan gemeenten op. De belangrijkste sanctie is de bestuurlijke boete die gemeenten kunnen opleggen indien het inburgeringsexamen niet binnen de daarvoor gestelde termijn is behaald. Gemeenten kunnen echter al veel eerder de vinger aan de pols houden, omdat zij de bevoegdheid krijgen alle (potentiële) inburgeringsplichtigen op te roepen voor een eerste gesprek (een intake).

Gemeenten zullen de bevoegdheid krijgen om in het Informatiesysteem Inburgering (ISI; zie artikel 45 van de wet en hoofdstuk 7 van dit besluit) na te gaan of de betrokkene bijvoorbeeld al een diploma heeft behaald. Het niet-verschijnen bij een oproep door de inburgeringsplichtige kan door de gemeente met een bestuurlijke boete worden beboet.

Krachtens artikel 26 van de wet bevat dit besluit enkele nadere regels over de oproeping.

15. Termijnverlenging en ontheffingverlening

Op basis van artikel 29, derde lid, van de wet zijn in dit besluit nadere regels gesteld over:

a. de bevoegdheid van het college de termijn van de inburgeringsplicht te verlengen, indien de inburgeringsplichtige aannemelijk maakt dat hem geen verwijt treft terzake van het niet behalen van het inburgeringsexamen;

b. de bevoegdheid van het college gehele of gedeeltelijke ontheffing van de inburgeringsplicht te verlenen, indien het college op grond van de door de inburgeringsplichtige aantoonbaar geleverde inspanningen tot het oordeel komt dat het voor hem redelijkerwijs niet mogelijk is het inburgeringsexamen te behalen.

16. Informatieverstrekking

16.1 Algemeen

Bij de uitvoering van de Wet inburgering zal een groot aantal instanties zijn betrokken. Naast alle gemeenten, hebben onder meer de IB-Groep, de exameninstellingen, de Uitvoeringsorganisatie werknemersverzekeringen (UWV) en de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) taken toegedeeld gekregen. Voor de uitvoering van de wet is het van essentieel belang dat iedere daarbij betrokken instantie tijdig en kosteloos kan beschikken over de juiste gegevens van andere instanties. Ook genereren deze instanties zelf gegevens die op hun beurt voor andere uitvoeringsinstanties van belang zijn.

Daarnaast dient de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie als verantwoordelijk bewindspersoon te kunnen beschikken over relevante, niet tot personen herleidbare, beleidsinformatie die, al dan niet via een centraal informatiesysteem, door de diverse instanties moet worden aangeleverd.

In artikel 45 van de wet wordt ten behoeve van deze informatiestromen een Informatiesysteem inburgering (ISI) in het leven geroepen dat zal worden beheerd door de IB-Groep. Het ISI heeft ten doel om gegevens te verstrekken aan het college, de IB-Groep en de IND die van belang zijn voor de wettelijke uitoefening van taken op basis van de Wet inburgering. Verder zal het ISI gegevens genereren die door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie gebruikt worden met het oog op de evaluatie van bestaand beleid en de voorbereiding van toekomstig beleid in de zin van artikel 45, tweede lid, onderdeel c, van de wet.

In artikel 46 van de wet wordt een Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen (BPI) in het leven geroepen, dat eveneens door de IB-Groep zal worden beheerd. Dit bestand bevat persoonsgegevens van personen van wie de IB-Groep op basis van gegevens, vastgelegd in de gemeentelijke basisadministratie, persoonsgegevens zo nodig aangevuld met gegevens uit het Vestigingsregister, bedoeld in artikel 112 van de Wet gemeentelijke basis administratie persoonsgegevens, en van bij de IB-Groep berustende gegevens inzake krachtens de artikelen 4, eerste lid, onderdeel c, en derde lid, van de wet aangewezen diploma's certificaten of andere documenten, niet met zekerheid kan vaststellen dat zij niet inburgeringsplichtig zijn. Het BPI heeft tot doel om het college en de IB-Groep van zodanige informatie te voorzien dat zoveel mogelijk wordt voorkomen dat een persoon ten onrechte als inburgeringsplichtige wordt aangemerkt.

Over deze informatiestromen worden in hoofdstuk 6 van dit besluit regels gesteld. Zo nodig worden respectievelijk kunnen bij ministeriële regeling nadere regels worden gesteld omtrent de inhoud van het ISI en de verstrekkingen aan en uit het ISI en het BPI, inclusief de wijze waarop de verstrekkingen plaatsvinden.

De verwerking van persoonsgegevens geschiedt uiteraard overeenkomstig de Wet bescherming persoonsgegevens.

16.2 Het Informatiesysteem Inburgering (ISI)

Het ISI wordt door de IB-Groep ontwikkeld om een effectieve en efficiënte uitvoering van de

Wet inburgering mogelijk te maken door het uitwisselen van informatie tussen de beheerder en de gemeenten, exameninstellingen, de IND en de IB-Groep. Het ISI bevat gegevens over inburgeringsplichtigen en het verloop van het inburgeringsproces die voor de uitvoering van de wet noodzakelijk zijn. Uit deze informatie kan ook niet op personen herleidbare sturingsinformatie over de (voortgang van de) uitvoering van het nieuwe inburgeringsstelsel ten behoeve van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie worden afgeleid.

Naast gegevens over inburgeringsplichtigen, worden ook gegevens opgenomen over personen die niet, niet meer of nog niet inburgeringsplichtig zijn. Dat betreft met name personen ten aanzien van wie – bijvoorbeeld uit onderzoek door de gemeente (artikel 23 van de wet – is gebleken dat zij niet of niet meer inburgeringsplichtig zijn. Met die registratie wordt voorkomen dat de geregistreerde nodeloos (wederom) door de gemeente zal worden opgeroepen om gegevens te verstrekken. Voorts gaat het om jongeren die na de datum van inwerkingtreding van de wet als minderjarige naar Nederland komen en die vanwege hun jonge leeftijd nog niet inburgeringsplichtig zijn, maar dat wel kunnen worden op het moment dat zij niet meer volledig leerplichtig zijn en niet aansluitend daarop een opleiding volgen waarvan de afronding leidt tot een vrijstellend diploma, aangezien zij niet voldoen aan de eis dat zij acht jaar tijdens de leerplichtige leeftijd in Nederland hebben verbleven. Tenslotte worden ook personen, waarvan is gebleken dat ze aansluitend op de leerplichtige leeftijd een opleiding volgen en dientengevolge niet inburgeringsplichtig zijn, in het ISI opgenomen.

In afdeling 6.1 van dit besluit worden regels gesteld omtrent het Informatiesysteem Inburgering, die ondermeer betrekking hebben op de in het ISI op te nemen gegevens en de verstrekking en verwerking van die gegevens. Er is geen sprake van opname van bijzondere persoonsgegevens in het ISI. Dit laat onverlet dat op grond van artikel 48 van de wet bijzondere persoonsgegevens kunnen worden verwerkt door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, de gemeenten, de cursusinstellingen, de exameninstellingen en de IB-Groep. Op basis van artikel 48, tweede lid, van de wet worden hierover bij ministeriële regeling regels gesteld ter waarborging van de persoonlijke levenssfeer. Wat het ISI betreft, is uitgangspunt dat daarin slechts die gegevens worden opgenomen, die noodzakelijk zijn voor de uitoefening van de wettelijke taken.

16.3 Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen (BPI)

Personen die op de datum van inwerkingtreding van de wet al in Nederland verbleven en ten aanzien van wie redelijkerwijs kan worden vermoed dat zij inburgeringsplichtig zijn, kunnen door de gemeente worden opgeroepen om gegevens te verstrekken die van belang zijn om te beoordelen of zij inburgeringsplichtig zijn (artikel 23 van de wet). Op het moment waarop de nieuwe inburgeringsplicht wordt ingevoerd verblijven er naar verwachting ruim 500.000 inburgeringsplichtigen in Nederland. Waar mogelijk moet worden voorkomen dat anderen – niet-inburgeringsplichtigen – die op dat moment in Nederland verblijven, onnodig door de gemeente worden opgeroepen om te verschijnen en gegevens te verstrekken die van belang zijn voor het inburgeringsproces.

Aan de hand van gegevens die de overheid uit reeds bestaande bestanden (de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens, zo nodig aangevuld met gegevens uit het Vestigingsregister en beschikbare diplomagegevens) kan ontlenuen, kan op voorhand met zekerheid worden vastgesteld wie in ieder geval niet inburgeringsplichtig is. Daarom zal naast het ISI een Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen (BPI) tot stand worden gebracht en aan de gemeenten ter beschikking worden gesteld. Het doel van het BPI is het college van de verschillende gemeenten en de IB-Groep te faciliteren bij de vaststelling van de inburgeringsplicht van reeds in Nederland gevestigde personen en het aanleveren van

beleidsinformatie aan de Minister voor Vreemdelingenzaken en integratie.

Op basis van bestaande gegevens, ontleend aan de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens, zal een bestand worden aangelegd van gegevens van in Nederland gevestigde personen. Daaruit worden de gegevens verwijderd van die personen van wie op grond van hun leeftijd, hun verblijfstitel of hun nationaliteit kan worden aangenomen dat zij niet inburgeringsplichtig zijn. Verder worden uit het bestand verwijderd de gegevens van personen ten aanzien van wie op basis van beschikbare diplomagegevens blijkt dat zij beschikken over een diploma of certificaat als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel c, van de wet. Daarnaast zal worden onderzocht of het, als aanvullende filtering, zinvol is dat uit het bestand worden verwijderd de gegevens van die personen van wie op grond van statische gegevens, opgeslagen in het Vestigingsregister (artikel 112 van de Wet gemeentelijke basis administratie persoonsgegevens) kan worden aangenomen dat zij in een verder verleden tijdens de leerplichtige leeftijd mogelijk toch acht jaar in Nederland hebben verbleven (artikel 4, eerste lid, onderdeel b, van de wet). In afdeling 6.2 van het besluit worden regels gesteld ten aanzien van de persoonsgegevens die in dit bestand worden opgenomen.

Het aldus resterende bestand bevat gegevens ten aanzien van vreemdelingen en genaturaliseerde Nederlanders. Ten aanzien van deze laatste groep geldt, dat er ingevolge artikel 3, eerste lid, pas sprake is van een inburgeringsplicht wanneer voldaan wordt aan een van de volgende voorwaarden: de persoon ontvangt algemene bijstand of een uitkering overeenkomstig artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de wet, de persoon is belast met ouderlijk gezag over een of meer in Nederland verblijvende minderjarige kinderen, of de persoon is geestelijk bedienaar. De gegevens over de uitkeringssituatie kunnen worden verkregen door een vergelijking van het BPI met gegevens van de uitkeringsinstanties. Het gegeven dat er sprake is van ouderlijk gezag kan direct worden afgeleid uit de GBA-administratie. Uit het BPI kan niet worden afgeleid of een persoon geestelijk bedienaar is. Dit kan de gemeente in overleg met de lokale kerkgemeenschappen vaststellen.

Uit de beperkte aard van deze analyse volgt dat de resterende gegevens geen zekerheid kunnen bieden dat de geregistreerde persoon *daadwerkelijk* inburgeringsplichtig is. Het BPI kan geen rekening houden met gegevens die niet in de reeds bestaande gegevensbestanden zijn geregistreerd. De analyse laat dan ook onverlet de mogelijkheid dat een deel van de in het BPI geregistreerde personen (op grond van niet-bekende gegevens) niet inburgeringsplichtig is.

In het BPI worden dan ook personen geregistreerd die *potentieel* inburgeringsplichtig zijn. Voorts vloeit het begrip potentieel ook voort uit het feit, dat een genaturaliseerde Nederlander op de datum van inwerkingtreding van de wet niet inburgeringsplichtig is, maar door het wijzigen van de persoonlijke situatie (ouderlijk gezag of een uitkering) wel inburgeringsplichtig wordt. Er wordt voorzien in het systematisch verwerken van deze nieuwe feiten in het BPI.

Hoewel met het BPI de kans dat niet-inburgeringsplichtige personen door de gemeente worden opgeroepen aanzienlijk reduceert, waarborgt zij uiteraard niet volledig dat de in het uiteindelijke bestand opgenomen personen daadwerkelijk inburgeringsplichtig zijn. Dat zal nadien moeten blijken uit het onderzoek door de gemeente waar de betrokkene woont. Personen die met toepassing van artikel 23 van de wet worden opgeroepen, kunnen bij die gelegenheid immers gegevens verstrekken die niet bij de analyse konden worden betrokken en waaruit alsnog blijkt dat zij niet inburgeringsplichtig zijn. Ook kunnen zij door de gemeente van de inburgeringsplicht worden ontheven.

Naast gegevens over potentiële inburgeringsplichtigen zal het BPI ook gegevens bevatten over jongeren die op het moment van inwerkingtreding van de wet in Nederland verblijven, op dat moment vanwege hun leeftijd nog niet inburgeringsplichtig zijn, maar dat waarschijnlijk wel kunnen worden omdat zij aan het einde van hun leerplichtige leeftijd niet acht jaar in Nederland zullen hebben gewoond.

De bestandsgegevens in het BPI zullen uitsluitend beschikbaar worden gesteld aan de gemeente waar de betrokkene woonplaats heeft. Die kan deze bestandsgegevens gebruiken bij de uitvoering van de taken die haar bij of krachtens de Wet inburgering zijn opgedragen en de uitoefening van de haar bij of krachtens die wet gegeven bevoegdheden. Ook kunnen gemeenten het BPI gebruiken om bij het selecteren en benaderen van bijzondere groepen (artikel 17 van de wet) en bij de wijkgerichte aanpak van achterstanden te voorkomen dat personen ten onrechte als (potentieel) inburgeringsplichtigen worden benaderd. Daarnaast zullen de gegevens beschikbaar zijn voor de IB-Groep ten behoeve van de uitvoering van haar taken in het kader van de wet. De IB-Groep gebruikt deze gegevens bij de beoordeling of personen die eigener beweging een inburgeringscursus willen volgen en daarvoor gebruik willen maken van de door de IB-groep te verstrekken faciliteiten, daar als inburgeringsplichtige voor in aanmerking komen. De gegevens uit dit bestand worden niet aan anderen of voor andere doeleinden beschikbaar gesteld.

Om het BPI op te bouwen, is kort voor de inwerkingtreding van het nieuwe inburgeringsstelsel een analyse uitgevoerd. Tot mutaties van en toevoegingen aan het bestand is slechts bevoegd de beheerder daarvan (de IB-Groep) die daarbij gegevens verwerkt vanuit het ISI - de gegevens worden uit het BPI verwijderd zodra zij in het ISI zijn opgenomen -, de GBA (verhuizingen, overlijden en het verkrijgen van ouderlijk gezag door de geboorte van een kind) en uit een periodieke vergelijking van het BPI met gegevens van uitkeringsinstanties. De IB-Groep voegt personen later toe als uit een vergelijking met de GBA alsnog blijkt dat deze personen op dat moment potentieel inburgeringsplichtig zijn. In afdeling 6.2 van dit besluit worden regels gesteld met betrekking tot onder meer het beheer van dit bestand, de wijze van gegevensverwerking, waarborgen tegen oneigenlijk gebruik, en de bewaartermijnen.

Als gezegd, gaat het hier om een bestand met gegevens over personen die op het moment van inwerkingtreding al in Nederland woonachtig zijn en ten aanzien van wie op redelijke gronden kan worden vermoed dat zij inburgeringsplichtig zijn of kunnen worden.

17. Inburgeringsexamen en verblijfsvergunning

De vreemdeling die verblijf op permanente basis in Nederland beoogt, moet beschikken over voldoende (culturele) kennis en (taal)vaardigheden om volwaardig te kunnen deelnemen aan onze samenleving. Daarom wordt het behalen van het inburgeringsexamen op grond van de artikelen 16a, eerste lid, 21, eerste lid, onderdeel g, en 34, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, zoals die luiden ingevolge artikel 52 van de Wet inburgering, als voorwaarde gesteld om voor een zelfstandige verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, respectievelijk een verblijfsvergunning (asiel of regulier) voor onbepaalde tijd in aanmerking te kunnen komen. In het belang van de sociale cohesie van onze samenleving en de ontplooiingsmogelijkheden van de betrokken vreemdeling waarborgt dat nieuwe inburgeringsvereiste, zoals gezegd, dat de vreemdeling aan wie het op basis van die vergunning wordt toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven, ook daadwerkelijk beschikt over voldoende kennis om in onze samenleving te kunnen participeren. Zie hierover nader paragraaf 2.7 van het algemeen deel van de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 3, blz. 29-32).

Op voorhand zij erop gewezen dat de door dit besluit aangebrachte wijzigingen in het Vreemdelingenbesluit 2000 niet dwingen tot afwijzing van de aanvraag indien dat in strijd zou komen met internationale verplichtingen, zoals bijvoorbeeld voortvloeiende uit het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de diverse VN-verdragen.

18. Overgangsrecht

Artikel 59, vierde lid, van de wet maakt het mogelijk om in aanvulling op het in de wet geregelde overgangsrecht nadere overgangsrechtelijke voorzieningen te treffen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur. In hoofdstuk 8 is hiervan gebruik gemaakt door het treffen van een overgangsregeling voor de afwikkeling van ten tijde van inwerkingtreding van de wet lopende ontheffingsprocedures terzake van de Wet inburgering nieuwkomers.

Tevens bevat hoofdstuk 8 het overgangsrecht bij de in hoofdstuk 7 van dit besluit opgenomen wijzigingen van het Vreemdelingenbesluit 2000.

19. Financiële aspecten en administratieve lasten

19.1 Financiële aspecten

Het nieuwe inburgeringsstelsel zal worden gefinancierd op basis van de huidige begroting van het Ministerie van Justitie, aangevuld met over te hevelen educatiegelden vanaf de inwerkingtreding van de Wet inburgering in 2006 (vgl. de wijziging van de Wet educatie en beroepsonderwijs, Kamerstukken II 2004/05, 30 170, nrs. 1-3). De berekeningen voor de kosten van het inburgeringsstelsel zijn gebaseerd op de te verwachten aantallen inburgeringsplichtigen en de kosten zoals deze voortvloeien uit de verschillende in de wet en het Besluit genoemde maatregelen en faciliteiten. Het spreekt voor zich dat bij deze kostenramingen in dit stadium deels aannames gedaan moeten worden. Dat betreft onder meer het aantal nieuwkomers en het aantal mensen dat zich op eigen initiatief op het examen voorbereidt, het aantal genaturaliseerde Nederlanders dat pas in een later stadium inburgeringsplichtig wordt doordat zij kinderen krijgen en het aantal mensen dat in de toekomst tot de bijzondere groepen zal gaan behoren omdat zij werkloos worden. Ook de ontwikkeling van de kosten van de inburgeringsvoorzieningen is niet op voorhand met zekerheid te ramen. Het financiële kader zal tegen deze achtergrond bezien moeten worden en is dan ook een startmodel. Het brengt met zich mee dat de feitelijke ontwikkelingen en de te realiseren aantallen gemonitord moeten worden om indien nodig het kader bij te stellen.

Het aantal nieuwkomers is per definitie variabel en is dus moeilijk vooraf exact te bepalen. Uitgaande van de huidige ramingen – die mede gebaseerd zijn op de gedaalde instroom van asielzoekers – van 15.500 nieuwe inburgeringsplichtigen per jaar, is jaarlijks een bedrag van naar verwachting € 40 miljoen benodigd voor de inburgering van nieuwkomers. Dit kunnen zowel personen zijn die een aanbod van de gemeente krijgen (van de nieuwkomers zijn dat in de praktijk de asielgerechtigden met een gecombineerde reïntegratie/inburgeringsvoorziening) als personen die actief worden gehandhaafd, maar zelf de eigen inburgering moeten regelen (vooral gezinsvormers en -herenigers die in het land van herkomst reeds het inburgeringsexamen hebben behaald).

Binnen het beschikbare budget zijn financiële middelen vrijgemaakt om voorrang te kunnen geven aan de inburgering van de bijzondere groepen die in aanmerking komen voor een aangeboden inburgeringsvoorziening. Het gaat daarbij om personen zonder inkomsten uit arbeid of uitkering (met name allochtone vrouwen in een achterstandspositie), geestelijk bedienaren en arbeidsplichtige uitkeringsgerechtigden (met een gecombineerde reïntegratie/inburgeringsvoorziening).

Voor het aanbieden van inburgeringscursussen is in de eerste jaren jaarlijks een bedrag van in totaal € 172 miljoen beschikbaar, waarmee naar verwachting bijna 47.000 inburgeringsplichtigen per jaar een cursusaanbod kan worden gedaan.

Voorts zijn middelen vrijgemaakt voor oudkomers die het eigen initiatief nemen om in te burgeren dan wel door de gemeente actief gehandhaafd zullen worden zonder dat zij in aanmerking komen voor een aanbod. Vanzelfsprekend is op voorhand niet precies aan te geven hoeveel personen ook daadwerkelijk per jaar aan hun inburgeringsplicht zullen voldoen.

De gemeenten zullen in het nieuwe stelsel een aantal belangrijke taken uitvoeren. Het Rijk zal de gemeenten daartoe toereikende middelen ter beschikking stellen. De vergoeding aan de gemeenten heeft met name betrekking op de volgende taken:

- het handhaven van de inburgeringsplicht voor inburgeringsplichtigen die geen aanbod krijgen (kosten voor selectie, intake, handhaving, vaststelling en inning boetes);
- het aanbieden van inburgeringsvoorzieningen aan uitkeringsgerechtigden, geestelijk bedienaren en inburgeringsplichtigen zonder inkomsten uit arbeid of een uitkering (onder meer voor kosten voor selectie, intake, handhaving, de voorzieningen zelf, vaststelling en inning eigen bijdragen en boetes);
- het verstrekken van informatie.

Op basis van de huidige inzichten betreft het bedrag dat het Rijk aan gemeenten ter beschikking zal stellen ruim € 225 miljoen structureel per jaar.

19.2 Administratieve lasten voor burgers

In de paragrafen 5.2 en 5.3 van de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering is aangegeven dat de inschatting van de administratieve lasten voor burgers en bedrijven in het nieuwe inburgeringsstelsel opgenomen zou worden in de nota van toelichting bij het Besluit inburgering. De bedragen die in deze en de volgende paragraaf zijn opgenomen als administratieve lasten hebben betrekking op het gehele inburgeringsstelsel, dus zowel de administratieve lasten die voortvloeien uit het wetsvoorstel als uit onderliggende regelgeving.

Onder de Wet inburgering zal jaarlijks een grotere groep met de inburgering starten dan voorheen. De ramingen voor de administratieve lasten zijn in dit stadium echter nog nadrukkelijk gebaseerd op aannames. Dat geldt zowel voor de aantallen inburgeringsplichtigen als de tijd en kosten die gemoeid zijn met de handelingen die onder de administratieve lasten vallen. De schattingen van het aantal inburgeringsplichtigen betreffen o.a. het aantal nieuwkomers en het aantal oudkomers dat zich op eigen initiatief op het examen voorbereidt en het aantal inburgeringsplichtigen dat in de toekomst tot de bijzondere groepen van inburgeringsplichtigen zal gaan behoren, omdat zij werkloos worden. De administratieve lasten zullen onder dit stelsel verschillen per burger. In de berekening voor de administratieve lasten zijn meegenomen handelingen die betrekking hebben op het verzamelen van informatie met betrekking tot de inburgeringsplicht, de intake bij de gemeente, het indienen van een verzoek tot ontheffing en verlenging, het inschrijven voor een cursus, reistijd, het aanvragen van krediet en overige handelingen met betrekking tot het krediet, het inschrijven voor het examen en het aanvragen van de gemaximeerde vergoeding. In het nieuwe inburgeringstelsel zal dit leiden tot een administratieve last in uren per jaar voor de burgers van ca. 350.000. Daarnaast worden de out-of-pocketkosten geschat op ca. € 158.000. De administratieve lasten voor de burgers hebben deels een tijdelijk karakter. Hiermee wordt bedoeld dat het deel van de lasten dat betrekking heeft op oudkomers na een aantal jaren zal vervallen, omdat deze groep, die vanaf

de inwerkingtreding van de wet in omvang niet meer zal toenemen, dan aan de inburgeringsverplichting heeft voldaan. Als structurele administratieve lasten blijven dan bestaan de lasten die betrekking hebben op de nieuwkomers. De administratieve lasten die met deze groep van ca. 15.500 nieuwkomers per jaar samenhangen bedragen ca. 92.000 uur en ca € 41.000 aan out-of-pocketkosten.

In het stelsel van de Wet inburgering worden diverse voorzieningen getroffen die de administratieve lasten moeten verminderen. Daarbij moet o.a. worden gedacht aan voorzieningen op het terrein van ICT, waardoor gegevens niet bij herhaling hoeven te worden verstrekt, maar eenvoudig door raadpleging van het systeem door ketenpartners kunnen worden gevonden.

19.3 Administratieve lasten voor bedrijven

De administratieve lasten die uit de Wet inburgering voortvloeien voor het bedrijfsleven zullen beperkt zijn. De bedrijven waar het om gaat betreffen de aanbieders van cursussen, de exameninstellingen en de artsen of deskundigen die een verklaring afgeven met het oog op ontheffing. De aanbieders van cursussen dienen gegevens aan te leveren over de cursuskosten die cursisten hebben gemaakt en zullen ook gegevens verstrekken aan gemeenten over cursisten in verband met de door gemeenten aangeboden cursussen en aan de kredietverlenende instelling (IB-Groep). De exameninstellingen zullen gegevens verstrekken met betrekking tot de examenresultaten. De IB-Groep verzorgt binnen het nieuwe inburgeringsstelsel een aantal taken op het terrein van het verstrekken van leningen en vergoedingen en het afnemen van examens. De IB-Groep is echter een zelfstandig bestuursorgaan. Uit dien hoofde vallen de administratieve lasten van dit orgaan buiten het kader van de administratieve lasten voor bedrijven.

Voor het verstrekken van deze gegevens zal gebruik gemaakt kunnen worden van een informatiesysteem. De administratieve lasten komen neer op ca. € 2,7 miljoen per jaar. De eerste periode zal dit getal overigens lager liggen. De administratieve lasten die samenhangen met het aanwijzen van exameninstellingen en het toezicht houden op exameninstellingen zijn buiten beschouwing gelaten, omdat hierop op dit moment nog onvoldoende zicht bestaat. Bij het inrichten van het nieuwe inburgeringsstelsel zal door de inzet van geautomatiseerde systemen de gegevensverstrekking zoveel mogelijk worden beperkt tot een eenmalige handeling, waardoor de administratieve lasten worden verlaagd.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1.1 (definities)

In dit artikel zijn begrippen opgenomen die in dit besluit en de daarop berustende ministeriële regeling (Regeling inburgering) worden gehanteerd. Daarmee is beoogd het formuleren van de bepalingen in deze regelgeving te vereenvoudigen. Daarbij moet worden opgemerkt dat de definities, opgenomen in artikel 1 van de wet doorwerken in het onderhavige besluit. Dit geldt bijvoorbeeld voor begrippen als "Onze Minister", "inburgeringsplichtige", "oudkomer", "inburgeringsplicht", "college", "exameninstelling", "cursusinstelling" en "sociaal-fiscaalnummer", die ook in dit besluit worden gehanteerd.

Artikel 2.1 (tijdelijke verblijfsdoelen vreemdelingen)

In dit artikel is geregeld in welke gevallen een vreemdeling voor een tijdelijk doel in Nederland verblijft en om die reden niet inburgeringsplichtig is.

Eerste lid

Met het oog op het bovenstaande is in het eerste lid aangesloten bij artikel 3.5 van het Vreemdelingenbesluit 2000, waarin is uitgewerkt in welke gevallen de houder van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd (artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000) een tijdelijk verblijfsrecht heeft en om die reden niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd (artikel 20 van de Vreemdelingenwet 2000). De verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 verleend onder een beperking verband houdend met het doel waarvoor verblijf is toegestaan. Sommige van deze doelen zijn tijdelijk van aard (bijvoorbeeld verblijf als au pair of voor medische behandeling) en andere zijn dat niet (bijvoorbeeld verblijf in het kader van gezinshereniging of -vorming met een Nederlander of een vreemdeling die duurzaam in Nederland verblijft). In artikel 3.5, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 is geregeld welke van deze doelen voor de toepassing van de Vreemdelingenwet 2000 tijdelijk zijn.

Familieleden (onderdeel a)

Het verblijf van een gezinslid van een persoon die voor een tijdelijk doel in Nederland verblijft, is ook tijdelijk. Het verblijfsrecht van dat gezinslid is afhankelijk van dat van de persoon bij wie dat gezinslid verblijft. Datzelfde geldt ten aanzien van het pleegkind van een dergelijke persoon. Indien die persoon Nederland verlaat, zal ook het afhankelijke gezinslid Nederland moeten verlaten. Om die reden zijn ook de gezinsleden van personen die tijdelijk in Nederland verblijven, niet inburgeringsplichtig. Met dit onderdeel wordt de regeling van het tijdelijke verblijf van afhankelijke gezinsleden gecontinueerd die voorheen was opgenomen in artikel 2, tweede lid, van de voormalige Regeling aanwijzing nieuwkomers wegens verblijf voor een tijdelijk doel, en – wat betreft arbeidsmigranten – in artikel 1, tweede lid, onderdelen a en b, van de Wet inburgering nieuwkomers. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 3.5, tweede lid, onderdeel a, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Anders dan in artikel 3.5, tweede lid, onderdeel b, van het Vreemdelingenbesluit 2000, wordt in artikel 2.1 van dit besluit niet verwezen naar de Wet opnemings buitenlandse kinderen ter adoptie. Gelet op de leeftijdsgrenzen en het maximale leeftijdsverschil tussen het kind en de aspirant adoptiefouders in de artikelen 3 en 5 van die wet en op vereisten voor inburgeringsplichtigheid in artikel 2, eerste lid, van de Wet inburgering, is dat niet zinvol.

Voorts wordt in tegenstelling tot het reguliere vreemdelingenrecht het verblijf van asielmigranten voor de toepassing van de Wet inburgering in het belang van de noodzakelijke integratie niet als tijdelijk aangemerkt (zie het derde lid), hetgeen betekent dat deze vreemdelingen moeten inburgeren. Uit onderdeel a van het eerste lid volgt hetzelfde ten aanzien van hun gezinsleden. In het reguliere vreemdelingenrecht wordt het verblijf van (gezinsleden van) houders van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd voor de toepassing van hoofdstuk III van het Vreemdelingenbesluit 2000 echter wel aangemerkt als tijdelijk van aard.

Familiebezoek (onderdeel b)

Aangezien verblijf in Nederland voor familiebezoek slechts voor korte duur wordt toegestaan

en de betrokken vreemdeling Nederland na dat kortdurende bezoek weer moet verlaten, is ook zijn verblijf in ons land tijdelijk van aard en hoeft deze vreemdeling niet in te burgeren. Dat was voorheen opgenomen in artikel 2, eerste lid, van de Regeling aanwijzing nieuwkomers wegens verblijf voor een tijdelijk doel. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 3.5, tweede lid, onderdeel c, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Arbeid (onderdeel c)

Het verrichten van arbeid is voor de toepassing van de Wet inburgering een verblijfsdoel van tijdelijke aard. Daarmee wordt de beleidslijn gecontinueerd die voorheen was opgenomen in artikel 1, tweede lid, onderdelen a en b, van de Wet inburgering nieuwkomers (arbeid in loondienst en arbeid als zelfstandige) en artikel 2, tweede lid van de Regeling aanwijzing nieuwkomers wegens verblijf voor een tijdelijk doel (verblijf als niet-geprivilegieerd NAVO-vreemdeling).

Het verrichten van arbeid in onderdeel c is, zoals gezegd, een verzamelbegrip. Dat het doel van het verblijf van een vreemdeling in Nederland verband houdt met het verrichten van arbeid komt tot uitdrukking in de beperking waaronder de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt verleend en die wordt aangetekend op het verblijfsdocument van de vreemdeling. Die aantekening kan afhankelijk van het geval in verschillende bewoordingen zijn gesteld. Naast het verblijf voor het verrichten van arbeid *in loondienst* of voor het verrichten van arbeid *als zelfstandige*, kan daarbij bijvoorbeeld worden vermeld dat het gaat om *niet-geprivilegieerde militairen* of *niet-geprivilegieerd burgerpersoneel*. Op grond van het vierde lid kunnen de diverse varianten van de beperking verband houdend met het verrichten van arbeid in lagere regelgeving worden uitgewerkt.

Arbeidsmigranten – houders van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met het verrichten van arbeid in loondienst of arbeid als zelfstandige – en hun gezinsleden zijn dus niet vanaf de verlening van hun verblijfsvergunning inburgeringsplichtig. Voor de goede orde wordt er op gewezen dat het verblijf van arbeidsmigranten – houders van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met het verrichten van arbeid in loondienst of arbeid als zelfstandige – voor de toepassing van het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet 2000 niet als tijdelijk wordt aangemerkt, zodat ook deze arbeidsmigranten en hun gezinsleden na verloop van vijf jaren in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. In dat geval zullen zij wel moeten voldoen aan de voorwaarde dat het inburgeringsexamen is behaald en ook aan de overige voor de verlening van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd gestelde eisen.

Kennismigranten (onderdeel d)

Zoals aangegeven in de nota van toelichting (p. 5) bij het Besluit van 27 september 2004 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 in verband met kennismigratie (Stb. 482), is ook het verblijf van de zogeheten kennismigranten tijdelijk van aard. Hoewel kennismigratie een gekwalificeerde vorm van arbeidsmigratie is, komt in de omschrijving van de beperking het woord arbeid niet voor. Om misverstanden te voorkomen is het verblijf als kennismigrant daarom afzonderlijk in het eerste lid opgenomen. De tijdelijkheid van het verblijf van kennismigranten voor de toepassing van de integratiewetgeving was voorheen in artikel 2, eerste lid, van de Regeling (wijziging van 14 maart 2005, Stcrt. 2005, 53) opgenomen. Voor de toepassing van de immigratiewetgeving is het verblijf van de kennismigrant en zijn gezinsleden niet-tijdelijk van aard, zodat deze eerst na verloop van vijf jaar in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd, uiteraard indien zij het

inburgeringsexamen hebben behaald en ook aan de overige voorwaarden voor de verlening van deze vergunning voldoen.

Werkzoekenden (onderdeel e)

Het zogeheten "zoekjaar" (verblijf van een jaar voor het zoeken en verrichten van arbeid al dan niet in loondienst) kan bepaalde categorieën vreemdelingen – bijvoorbeeld gewezen werknemers op het continentale plat of aan boord van Nederlandse zeeschepen – worden verleend om gedurende een beperkte periode een arbeidsplaats te vinden en op grond daarvan hun verblijf te continueren. Gelet op de beperkte duur is dat verblijf tijdelijk van aard.

Stagiairs en practicanten (onderdeel f)

Aan vreemdelingen die voor een stage als of practicant naar Nederland komen kan gedurende een beperkte periode een verblijfsvergunning worden verleend. Omdat deze vreemdelingen en hun eventuele gezinsleden Nederland na afloop van de werkzaamheden als stagiair of practicant weer moeten verlaten, behoeven zij niet in te burgeren. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 3.5, tweede lid, onderdeel h, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Studenten (onderdeel g)

Vreemdelingen die tot Nederland worden toegelaten om een studie of opleiding te volgen of zich gedurende een beperkte periode van maximaal een jaar op een studie voor te bereiden, verblijven tijdelijk in ons land en zullen Nederland bij voltooiing of tussentijdse beëindiging van de studie weer moeten verlaten. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 3.5, tweede lid, onderdelen j en k, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Au pairs (onderdeel h)

Vreemdelingen kunnen, onder bepaalde omstandigheden, tijdelijk en niet langer dan een jaar als au pair in Nederland verblijven om in korte tijd kennis te maken met de Nederlandse taal en cultuur. Aansluitend zal de au pair Nederland weer moeten verlaten. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 3.5, tweede lid, onderdeel l, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Uitwisselingsstudenten (onderdeel i)

Ook vreemdelingen die op basis van culturele akkoorden of andere, vergelijkbare bilaterale of multilaterale akkoorden, dan wel via uitwisselingsprogramma's door of onder auspiciën van de centrale overheid worden uitgenodigd om in Nederland studeren, verblijven tijdelijk in ons land en behoeven niet in te burgeren. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 3.5, tweede lid, onderdeel m, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Medische behandeling (onderdeel j)

Indien Nederland voor het ondergaan van een bepaalde medische behandeling het meest aangewezen land is – hetgeen kan voortvloeien uit de aard van de ziekte, het bestaan van een bijzondere specialisatie hier te lande of andere factoren waardoor behandeling elders voor de betrokkene minder aangewezen is – kan tijdelijk, voor de duur van de behandeling, verblijf in Nederland worden toegestaan voor het ondergaan van die medische behandeling. Aangezien de betrokken vreemdeling Nederland na afloop van die behandeling weer zal moeten verlaten, heeft hij, ook indien hij daartoe ondanks de ziekte wel in staat zou zijn, niet in te burgeren. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 3.5, tweede lid, onderdeel n, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Vervolg van mensenhandel (onderdeel k)

Aan slachtoffers van mensenhandel wordt opvang geboden gedurende de bedenktijd voorafgaande aan de aangifte en gedurende de periode van opsporing, vervolging en de berechting in feitelijk aanleg na aangifte van vrouwenhandel. Hun verblijf is tijdelijk, zodat zij niet hoeven in te burgeren. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 3.5, tweede lid, onderdeel o, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Verzoeken op grond van artikel 17 van de Rijkswet op het Nederlanderschap (onderdeel l)

Aan personen die bij de rechtbank te 's-Gravenhage een verzoek hebben ingediend tot vaststelling van het Nederlanderschap en derhalve stellen de Nederlandse nationaliteit te bezitten, worden in de regel niet als vreemdeling uit Nederland verwijderd alvorens de rechtbank en in voorkomende gevallen de Hoge Raad heeft geoordeeld, indien hun verzoek naar het oordeel van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie niet klaarblijkelijk van elke grond is ontbloot. In die periode kunnen zij in het bezit worden gesteld van een verblijfsvergunning. Het doel van hun verblijf – het afwachten van de uitspraak – is in deze periode tijdelijk van aard. Indien de rechtbank het Nederlanderschap vaststelt, is artikel 2.2 van toepassing. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 3.5, tweede lid, onderdeel p, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Alleenstaande minderjarige vreemdelingen (onderdeel m)

Aan alleenstaande minderjarigen die niet voor een verblijfsvergunning asiël in aanmerking zijn gekomen, kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Het gaat hier – evenals dat ingevolge artikel 2, eerste lid, van de regeling aanwijzing nieuwkomers wegens verblijf voor een tijdelijk doel het geval was – om een tijdelijk verblijfsdoel, zodat de betrokken vreemdeling niet inburgeringsplichtig is. Indien de vreemdeling na drie jaar nog steeds op verblijf in Nederland is aangewezen, kan die vergunning worden gewijzigd in een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf. In dat geval wordt de vreemdeling alsnog inburgeringsplichtig. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 3.5, tweede lid, onderdeel q, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Vreemdelingen die buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken (onderdeel n)

De vreemdeling die na de afwijzing van zijn asielaanvraag geheel buiten zijn schuld niet uit Nederland kon vertrekken, kan om die reden tijdelijk op grond van een verblijfsvergunning regulier verblijf in Nederland worden toegestaan van maximaal drie jaar. Indien zijn vertrek uit ons land gedurende die periode mogelijk wordt, zal hij Nederland moeten verlaten. In die periode hoeft hij niet in te burgeren. Indien die situatie drie jaren heeft voortgeduurd en de vreemdeling nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden voldoet (en nog altijd buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken), kan verblijf op een meer permanente basis worden aanvaard en kan de verblijfsvergunning worden gewijzigd in een vergunning voor voortgezet verblijf. In dat geval is het verblijfsdoel niet langer tijdelijk van aard en wordt de betrokken vreemdeling alsnog inburgeringsplichtig. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in artikel 2, tweede lid, onderdeel r, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Tweede lid

De artikelen 3.4 en 3.5 van het Vreemdelingenbesluit 2000 bevatten geen limitatief overzicht van de beperkingen waaronder een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan worden verleend. Zo biedt artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 de mogelijkheid om

een vergunning onder een andere beperking te verlenen. Met het oog daarop is in het tweede lid opgenomen dat het doel van het verblijf van de houder van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, verleend onder een andere beperking dan bedoeld in het eerste lid, eveneens tijdelijk is indien dat bij de verlening van die vergunning uitdrukkelijk is bepaald.

Derde lid

Voor de toepassing van de Wet inburgering geldt dat een vreemdeling die houder is van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd (artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000) niet voor een tijdelijk doel in Nederland verblijft en derhalve inburgeringsplichtig is. Voorts verblijven uiteraard ook de houders van een verblijfsvergunning asiel of regulier voor onbepaalde tijd (artikelen 20 en 33 van de Vreemdelingenwet 2000) niet voor een tijdelijk doel in Nederland en zijn zij, uiteraard voor zover zij ook overigens binnen de groep inburgeringsplichtigen als omschreven bij en krachtens de artikelen 2 en 4 van de wet vallen, inburgeringsplichtig. Dat is in het derde lid opgenomen.

De houder van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, die aanvankelijk voor een tijdelijk doel naar Nederland is gekomen en na verloop van tijd besluit zijn verblijf in Nederland voor een niet tijdelijk doel voort te zetten, dient daarvoor wijziging van zijn verblijfsvergunning te vragen. Aangezien een dergelijke aanvraag bij de gemeente wordt ingediend, is de indiening van die aanvraag voor de gemeente aanstonds kenbaar. Indien die aanvraag wordt ingewilligd en de vreemdeling in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met een niet-tijdelijk doel, stelt de IND de gemeente daarvan in kennis.

Vierde lid

De beperking waaronder de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt verleend, wordt aangetekend op het verblijfsdocument van de vreemdeling. De daadwerkelijk op het verblijfsdocument aangetekende beperking kan concreter zijn verwoord dan is weergegeven in het eerste lid. In het eerste lid zijn de beperkingen namelijk geclusterd en in algemene termen weergegeven. Om onduidelijkheden te voorkomen, kunnen de aldus verwoorde beperkingen op grond van het vierde lid bij ministeriële regeling nader worden gespecificeerd.

Artikel 2.2 (aanwijzing sociale zekerheidswetten of -regelingen)

Inburgering en reïntegratie in de arbeidsmarkt liggen in elkaars verlengde en kunnen elkaar wederzijds versterken. Onvoldoende beheersing van de Nederlandse taal en onvoldoende kennis van de Nederlandse samenleving behoren tot de belangrijkste oorzaken van de achterblijvende arbeidsdeelname van oudkomers. Verplichte inburgering draagt daardoor bij aan het vergroten van de arbeidsdeelname en daarmee aan het terugdringen van de uitkeringsafhankelijkheid. In het *eerste lid* zijn de socialezekerheidsregelingen opgenomen die op grond van artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de wet leiden tot een inburgeringsplicht voor de uitkeringsgerechtigde, indien deze ingezetene in de zin van de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens is, door naturalisatie het Nederlanderschap heeft verkregen, en reeds zes maanden uitkeringsgerechtigd is. Het gaat hierbij om de Werkloosheidswet (WW), de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO), de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW), de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ), de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen (WAZ), de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong), de Wet werk en inkomen

naar arbeidsvermogen (WIA), de Tijdelijke wet beperking inkomensgevolgen arbeidsongeschiktheidscriteria (BIA) en de op artikel 9 van de Kaderwet SZW-subsidies gebaseerde Tijdelijke regeling inkomensgevolgen herbeoordeelde arbeidsongeschikten (TRI). Deze regelingen voorzien in inkomensvervangende uitkeringen, waarbij de inschakeling van de uitkeringsgerechtigde in het arbeidsproces kan worden bevorderd.

Voor de goede orde wordt vermeld dat de Wet werk en bijstand niet in artikel 2.2 hoeft te worden vermeld, aangezien uit artikel 3, eerste lid, onderdeel a, in samenhang met artikel 1, eerste lid, onderdeel r, van de Wet inburgering al voortvloeit dat zij die gedurende ten minste zes maanden algemene bijstand als bedoeld in artikel 5, onderdeel b, van de Wet werk en bijstand ontvangen, eveneens inburgeringsplichtig zijn.

Artikel 2.3 (aanwijzing vrijstellende diploma's, certificaten en andere documenten)

Eerste lid

Onderdeel a

In dit onderdeel wordt buiten twijfel gesteld dat de inburgeringsplicht niet meer bestaat nadat het inburgeringsexamen is behaald en aan de betrokkene overeenkomstig artikel 12, tweede lid, van de wet het inburgeringsdiploma is uitgereikt.

Onderdeel b (Nederlands diploma)

Voor de formulering van deze vrijstelling is aansluiting gezocht bij de vrijstelling zoals deze is (en was) geformuleerd in artikel 3, eerste lid, onderdeel b, van het Besluit naturalisatietoets. Uitgangspunt hierbij is derhalve dat het moet gaan om een met goed gevolg volledig afgeronde opleiding van hoger niveau dan lager onderwijs. Bij een zodanig opleidingsresultaat mag van voldoende taalkennis en kennis van de Nederlandse samenleving worden uitgegaan. Bij een opleidingsniveau van slechts lagere school of basisschool of bij het niet met goed gevolg afronden van een daarop volgende opleiding is niet uit te sluiten dat die kennis in onvoldoende mate aanwezig is.

De meest voorkomende diploma's en getuigschriften die onder de in onderdeel b bedoelde categorie vallen, zijn:

- een getuigschrift wetenschappelijk onderwijs (wo) of hoger beroepsonderwijs (hbo), uitgereikt op grond van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, de vroegere Wet op het wetenschappelijk onderwijs of de vroegere Wet op het hoger beroepsonderwijs;
- een diploma voortgezet onderwijs (ook wel middelbaar onderwijs genoemd), uitgereikt op grond van de Wet op het voortgezet onderwijs;
- een diploma middelbaar beroepsonderwijs, uitgereikt op grond van de Wet educatie en beroepsonderwijs of de Wet op het voortgezet onderwijs;
- een diploma leerlingwezen, uitgereikt op grond van de vroegere Wet op het leerlingwezen of de vroegere Wet op het cursorisch beroepsonderwijs.

De eveneens in artikel 3, eerste lid, onderdeel b, van het Besluit naturalisatietoets voorkomende zinsnede "op wettelijke basis uitgereikt diploma of getuigschrift van afronding van een opleiding" impliceert dat het moet gaan om een officieel diploma of getuigschrift waarvan de verstrekking plaatsvindt op basis van een Nederlandse (onderwijs)wet, m.a.w. een officieel Nederlands diploma of getuigschrift.

Onderdeel c (oud diploma Staatsexamen NT2)

De vrijstelling voor personen die beschikken over een diploma staatsexamen Nederlands als Tweede Taal (NT2), programma I dan wel programma II, sluit aan op de vrijstelling van de naturalisatietoets. Zoals is vermeld in de nota van toelichting bij het Besluit naturalisatietoets (Stb. 2002, 197, blz. 6) wordt er, gelet op de vragen en opdrachten bij een dergelijk examen, van uitgegaan dat de bezitter van dit diploma beschikt over een voldoende taalkennis en kennis van de staatsinrichting en maatschappij.

Met deze volledige vrijstelling wordt het advies van de Staatsexamencommissie NT 2 gevolgd. Deze commissie komt tot de conclusie dat alle kandidaten die slagen voor het Staatsexamen NT2, ook zullen voldoen aan de in het kader van het inburgeringsexamen vereiste kennis van de Nederlandse samenleving, zodat een gedeeltelijke vrijstelling uitsluitend voor de onderdelen van het examen die betrekking hebben op de verwerving van mondelinge en schriftelijke vaardigheden in de Nederlandse taal, niet in de rede ligt.

Onderdeel d (Belgische diploma's)

De vrijstelling voor bezitters van Belgische diploma's of getuigschriften, behaald in Nederlandstalig onderwijs, was reeds aangekondigd in de memorie van toelichting. Opgemerkt wordt dat deze vrijstelling betrekking heeft op een zeer beperkte groep van inburgeringsplichtigen, aangezien ingezetenen met de Belgische nationaliteit zelf niet onder de inburgeringsplicht vallen. Op advies van de ACVZ is als aanvullende eis gesteld dat een voldoende moet zijn behaald voor het vak Nederlandse taal.

Onderdeel e (Surinaamse diploma's)

De vrijstelling voor bezitters van Surinaamse diploma's, behaald in Nederlandstalig onderwijs, was reeds aangekondigd in de memorie van toelichting. Het betreft diploma's die na de onafhankelijkheidsdatum (25 november 1975) zijn afgegeven. Vóór die datum afgegeven diploma's zijn Nederlandse diploma's en vallen in voorkomende gevallen onder de vrijstelling op grond van onderdeel b.

Het Nederlands onderwijssysteem heeft model gestaan voor Suriname; ook na de onafhankelijkheid heeft dit land de trends in Nederland gevolgd. Na de onafhankelijkheid is door Nederland veel geïnvesteerd in het Surinaamse onderwijssysteem. Het onderwijs wordt ook na 1975 in de Nederlands taal gegeven. Het NUFFIC merkt Surinaamse diploma's aan als gelijkwaardig aan Nederlandse diploma's. Volgens het NUFFIC levert het bezit van de Surinaamse diploma van een opleiding hoger dan lager onderwijs voldoende kennis van Nederlandse taal en Nederlandse samenleving op, mits een voldoende is behaald voor het vak Nederlandse taal. Op advies van de ACVZ is dan ook als aanvullende eis gesteld dat een voldoende moet zijn behaald voor het vak Nederlandse taal.

Onderdeel f (Nederlands-Antilliaanse of Arubaanse diploma's)

Uit praktisch oogpunt zijn de Nederlands-Antilliaanse en Arubaanse opleidingen waarvan bezit van het diploma of certificaat het gevolg heeft dat de inburgeringsplicht wordt opgeheven, aangewezen bij ministeriële regeling, vastgesteld door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie. Deze systematiek sluit aan op artikel 1, eerste lid, onderdeel c, van het Besluit opleidingseisen nieuwkomers, zoals dat gold onder het regime van de Wet inburgering nieuwkomers. De hierop gebaseerde Regeling overzicht Nederlands-Antilliaanse en Arubaanse

opleidingen en diplomavergelijking Nederlandse nieuwkomers zal model staan voor de op grond van onderdeel f vast te stellen ministeriële regeling. Uitgangspunt daarbij is dat een Nederlands-Antilliaans of Arubaans diploma vwo, havo, mavo of mbo waarbij voor het vak Nederlandse taal een voldoende is behaald, een vrijstelling oplevert van de inburgeringsplicht.

Onderdeel g (diploma Europees bacculaureaat)

Blijkens artikel 1, tweede lid, van de door de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap vastgestelde Regeling aanmelding en selectie hoger onderwijs is het diploma Europees bacculaureaat met het vak Nederlands als eerste of tweede taal gelijkwaardig aan een diploma van een Nederlandse VWO- of HAVO-opleiding of aan een diploma van een middenkaderopleiding- of specialistenopleiding uit het middelbaar beroepsonderwijs dat toegang verschaft tot wetenschappelijk onderwijs of hoger beroepsonderwijs.

Europese scholen zijn met name opgericht voor kinderen van ambtenaren werkzaam bij de Europese Unie. Deze scholen zijn dan ook te vinden in diverse vestigingsplaatsen van organisaties van de Unie: Bergen, Brussel, Mol, Culham, Varese, München, Karlsruhe, Frankfurt, Alicante en Luxemburg. Aan deze scholen leggen de leerlingen een Europees bacculaureaat af. In alle vestigingen wordt in ieder geval het vak Nederlandse taal gegeven. De meeste van de vestigingen hebben een volledig Nederlandse sectie, waar meerdere vakken in het Nederlands worden gegeven. Het Europees bacculaureaat geeft toegang tot alle universiteiten in de lidstaten van de Europese Unie.

Onderdeel h (getuigschriften Internationale bacculaureaten)

Op de scholen waarop dit onderdeel betrekking heeft, wordt ingevolge een beleidsregel van de Staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap in ieder geval voor Nederlandse kinderen voorzien in onderwijs in de Nederlandse taal en, bij de Engels-Nederlands cursus, in onderwijs in de Nederlandse cultuur (zie de artikelen 8, derde lid, en 9, vijfde lid, van de Regeling IGVO). Omdat een leerling met de Nederlandse nationaliteit op grond van genoemd artikel 9, vijfde lid, in de cursus Internationaal Bacculaureaat kan worden ontheven van de plicht tot het volgen van onderwijs in het vak Nederlands, is bepaald dat de betrokkene wel inburgeringsplichtig is indien hij geen onderwijs in het vak Nederlands heeft gevolgd.

Onderdeel i (certificaat naturalisatietoets)

In de paragrafen 2.1.4 en 4.7 van de memorie van toelichting bij de wet is reeds aangekondigd dat personen die met goed gevolg de sedert 1 april 2003 van kracht zijnde naturalisatietoets in het Nederlands hebben afgelegd, zijn vrijgesteld van de verplichting om het inburgeringsexamen te behalen. Daarmee heeft het certificaat van de naturalisatietoets (waarvan het model voor Nederland is vastgesteld in de bijlage bij de Regeling naturalisatietoets) in het nieuwe inburgeringsstelsel dezelfde betekenis als de onderwijsdiploma's die leiden tot vrijstelling van de inburgeringsplicht.

Onderdeel j (WIN-certificaat)

Vrijgesteld van de inburgeringsplicht is voorts degene die in het bezit is van een certificaat op grond van artikel 13, tweede lid, van de Wet inburgering nieuwkomers (WIN), met daarop een vermelding waaruit blijkt dat hij voor lees- en schrijfvaardigheden tenminste niveau 1 en voor mondelinge vaardigheden tenminste niveau 2 van het Referentiekader Nederlands als tweede

taal heeft behaald alsmede voor Maatschappijoriëntatie niveau 2 van de Kwalificatiestructuur Educatie (KSE). Laatstgenoemd niveau is het in artikel 11, eerste lid, onderdeel b, van de WIN bedoelde niveaus, dat is vastgelegd in artikel 3, tweede lid, onderdeel b, van de Regeling vaststelling inhoud en niveaus inburgeringstoets nieuwkomers, zoals uitgewerkt in de bijlage bij de Regeling Eindtermen breed maatschappelijk functioneren en sociale redzaamheid. De genoemde niveaus sluiten aan bij de in de artikelen 2.8 en 2.9 genoemde niveaus van het inburgeringsexamen.

Het model van het zgn. WIN-certificaat is destijds vastgesteld in de Regeling certificaat inburgering (Stcrt. 1999, 132). Vereist voor de vrijstelling is dat op het certificaat door het bevoegd gezag is aangegeven welk niveau de nieuwkomer heeft behaald. Voor de vrijstelling is het ook noodzakelijk dat de verzoeker daarbij de hem krachtens artikel 7.4.15, eerste lid, van de Wet educatie en beroepsonderwijs uitgereikte verklaring voegt van het Regionaal Opleidingencentrum (hierna: ROC) op grond waarvan het college van burgemeester en wethouders het behaalde niveau op het certificaat heeft ingevuld. Dit is vastgelegd in het tweede lid van dit artikel. Deze verplichting komt overeen met de verplichting die thans reeds is opgenomen in het Besluit naturalisatietoets (art. 3, tweede lid). Hetgeen op het certificaat als niveau is vermeld, dient overeen te stemmen met hetgeen als behaald niveau is vermeld op de bijgevoegde verklaring van het ROC. Op grond van artikel 13, tweede lid, WIN kon het certificaat ook worden uitgereikt zonder vermelding van enig niveau. Het certificaat werd de betrokkene dan uitgereikt op grond van zijn deelname aan het inburgeringsprogramma op grond van de WIN. De betrokkene heeft dan de hierboven genoemde niveaus niet gehaald. De in het tweede lid opgenomen voorwaarde om de verklaring van het ROC te overleggen, heeft mede tot doel te voorkomen dat een blanco uitgereikt certificaat na de uitreiking door een onbevoegde is ingevuld met het vereiste niveau voor vrijstelling van de inburgeringsplicht. Een WIN-certificaat zonder vermelding van enig niveau geeft derhalve géén volledige vrijstelling van de inburgeringsplicht. Wel is gedeeltelijke vrijstelling mogelijk: zie artikel 2.4, eerste lid, onderdeel b, en tweede lid. Opgemerkt daarbij wordt dat het NT2 niveau 1 evenmin op het certificaat wordt vermeld (zie in dit verband de toelichting bij de regeling van 24 juli 1999, Stcrt. 132, houdende vaststelling van een model van het certificaat inburgering), maar wel blijkt uit de op basis van artikel 7.4.15 van de Wet educatie en beroepsonderwijs door het ROC afgegeven verklaring.

Onderdeel k (oudkomerscertificaat)

Dit betreft het bij Regeling van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 7 september 2005, Stcrt. 195, vastgestelde certificaat voor destijds niet onder de Wet inburgering nieuwkomers vallende oudkomers die vóór de inwerkingtreding van het nieuwe inburgeringsstelsel succesvol een inburgeringsprogramma hebben voltooid (of een na de inwerkingtreding nog doorlopend inburgeringsprogramma voltooiën) op basis van een zogeheten oudkomersregeling. Dit betreft bepaalde groepen oudkomers die op grond van een met de gemeente gesloten contract een inburgeringsprogramma hebben gevolgd of volgen. Aanvankelijk werden dergelijke programma's niet met een certificaat afgesloten. Voor deze groepen is in de genoemde regeling alsnog voorzien in een certificaat, het oudkomerscertificaat. Het certificaat bevat alleen informatie over het niveau van NT2, aangezien de oudkomers geen Maatschappij Oriëntatie hebben gevolgd. Indien op het certificaat is aangetekend dat de betreffende oudkomer in ieder geval het niveau NT2 2 voor mondelinge vaardigheden en niveau NT2 1 voor schriftelijke vaardigheden heeft, dan wordt hij desalniettemin volledig vrijgesteld van de inburgeringsplicht. Uit doelmatigheidsoverwegingen is hier gekozen voor een volledige vrijstelling.

Tweede lid

Kortheidshalve zij verwezen naar de toelichting op onderdeel j van het eerste lid.

Artikel 2.4 (gedeeltelijke vrijstellingen)

Eerste lid

De in het eerste lid opgenomen vrijstelling betreft uitsluitend een vrijstelling van de verplichting om mondelinge en schriftelijke vaardigheden in de Nederlandse taal te verwerven en de daarop betrekking hebbende onderdelen van het inburgeringsexamen te behalen. Dit betreft derhalve een vrijstelling van de verplichting tot het behalen van het praktijkdeel van het inburgeringsexamen en van het centraal deel van het inburgeringsexamen deel uitmakende examen van de spreek- en luistervaardigheid. Deze gedeeltelijke vrijstelling geldt voor degene die in het bezit is van een certificaat op grond van artikel 13, tweede lid, van de Wet inburgering nieuwkomers, met daarop de aantekening dat hij heeft voldaan aan niveau 2 of 3 van het onderdeel Nederlands als tweede taal. Voor een nadere toelichting wordt kortheidshalve verwezen naar de toelichting bij artikel 2.3, eerste lid, onderdeel j.

Tweede lid

De in het tweede lid opgenomen vrijstelling betreft uitsluitend een vrijstelling van de verplichting om kennis van de Nederlandse samenleving te verwerven en het daarop betrekking hebbende onderdeel van het inburgeringsexamen te behalen. Dit betreft derhalve een vrijstelling van de verplichting tot het behalen van het volgens artikel 3.8, eerste lid, onderdeel c, van het centraal deel van het inburgeringsexamen deel uitmakende examen van de kennis van de Nederlandse samenleving.

Deze vrijstelling geldt voor diegenen die in het bezit zijn gesteld van een WIN-certificaat met aantekening Maatschappelijk Oriëntatie. Voor een nadere toelichting wordt kortheidshalve verwezen naar de toelichting bij artikel 2.3, eerste lid, onderdeel j.

Derde lid

Deze bepaling regelt de gedeeltelijke vrijstelling voor diegenen die gedeeltelijk zijn ontheven van de verplichting om de naturalisatietoets af te leggen en derhalve niet beschikken over een certificaat van de naturalisatietoets met bij de niet afgelegde onderdelen de aantekening "niet afgenomen". In de praktijk is deze vrijstelling met name van belang voor inburgeringsplichtigen die ongeletterd zijn en hebben kunnen aantonen dat zij zich extra hebben ingespannen om het vereiste taalniveau van de naturalisatietoets te bereiken, maar daarin niet zijn geslaagd en zijn ontheven van het schrijf- en leesvaardigheids gedeelte en deel I (maatschappijoriëntatie) van de naturalisatietoets. Deze inburgeringsplichtigen zullen dan nog wel het gedeelte van het inburgeringsexamen moeten afleggen dat betrekking heeft op spreek- luister- en gespreksvaardigheid.

Vierde lid

In deze op basis van artikel 7.4.15 van de Wet educatie en beroepsonderwijs door het ROC afgegeven verklaring staat het niveau dat door de bezitter is behaald. Zonder deze verklaring

kan het niet in alle gevallen duidelijk zijn welk niveau de bezitter heeft. Voor een nadere toelichting wordt korthedshalve verwezen naar de toelichting bij artikel 2.3, eerste lid, onderdeel j, waarin is ingegaan op het aan artikel 2.4, vierde lid identieke artikel 2.3, tweede lid.

Artikel 2.5 (verdere gehele vrijstellingen)

Onderdeel a (besluit ex art. 5, tweede lid, WIN)

Deze vrijstelling komt deels overeen met de vrijstelling van de naturalisatietoets, die is en was opgenomen in artikel 3, eerste lid, onderdeel e, van het Besluit naturalisatietoets.

De Wet inburgering nieuwkomers (WIN) kende de mogelijkheid dat een nieuwkomer niet het inburgeringsprogramma behoefde te volgen, omdat werd vastgesteld dat de betrokkene reeds voldoende was ingeburgerd of binnen redelijke termijn zou zijn ingeburgerd. In die gevallen besloot het college van burgemeester en wethouders dat het vaststellen van een inburgeringsprogramma voor de betrokkene achterwege werd gelaten (artikel 5, tweede lid, WIN). Het ligt in de rede dat degene die op grond van zijn destijds reeds aanwezige kennis, inzicht en vaardigheden bij het inburgeringsonderzoek door het college van burgemeester en wethouders van het inburgeringsprogramma was vrijgesteld, niet alsnog aan de inburgeringsplicht op grond van het nieuwe inburgeringsstelsel behoeft te voldoen. Betrokkene dient als bewijs hiervan een beschikking van het college van burgemeester en wethouders te kunnen overleggen.

Anders dan bij de vrijstelling van de naturalisatietoets, heeft de onderhavige vrijstelling van de inburgeringsplicht ook betrekking op gevallen waarin de betrokkene een beschikking van het college van burgemeester en wethouders overlegt waaruit blijkt dat het vaststellen van een inburgeringsprogramma destijds achterwege is gelaten om de reden dat hij binnen een redelijke termijn in voldoende mate kennis, inzicht en vaardigheden zou verwerven. Deze ruimere vrijstelling houdt verband met het uitgangspunt om te vermijden dat personen tot inburgering worden verplicht die niet inburgeringsbehoefstig zijn.

Onderdeel b (besluit ex art. 5, vierde lid, WIN)

Deze vrijstelling komt overeen met de vrijstelling van de naturalisatietoets, die is en was opgenomen in artikel 3, eerste lid, onderdeel f, van het Besluit naturalisatietoets.

De oudkomer die destijds als nieuwkomers de in artikel 5, vierde lid, Wet inburgering nieuwkomers (WIN) bedoelde toets met goed gevolg heeft afgelegd en daarom het inburgeringsprogramma van de WIN niet behoefde te volgen, wordt in dit onderdeel volledig vrijgesteld van de inburgeringsplicht. De betrokkene had zich in dit geval vrijwillig gemeld voor een inburgeringstoets op grond van de WIN. Op grond van de resultaten van die toets werd door het college van burgemeester en wethouders vastgesteld dat hij reeds voldeed aan de eisen voor inburgering.

Onderdeel c (volledige ontheffing ex art. 4 Besluit naturalisatietoets)

Naturalisandi die op grond van artikel 4 van het Besluit naturalisatietoets waren of zijn ontheven van de verplichting om alle onderdelen van de naturalisatietoets af te leggen, omdat zij door een belemmering daartoe niet in staat waren of zijn, vallen niet onder de inburgeringsplicht. Dit betreft in de eerste plaats personen die wegens psychische of lichamelijke redenen niet in staat waren of zijn om de volledige naturalisatietoets af te leggen.

Dat de betrokkene op grond van artikel 4 van het Besluit naturalisatietoets is ontheven van de

verplichting om de gehele naturalisatietoets af te leggen, blijkt uit het zogeheten adviesblad in het naturalisatiedossier, waarvan in voorkomende gevallen door de betrokkene dan wel het college van burgemeester en wethouders een kopie zal kunnen worden opgevraagd bij het Ministerie van Justitie (Immigratie- en Naturalisatiedienst), als bij de gemeente niet meer een kopie van het naturalisatiedossier aanwezig is.

Opgemerkt wordt nog dat uit doelmatigheidsoverwegingen de volledige vrijstelling ook geldt voor diegenen die op grond van artikel 4 van het Besluit naturalisatietoets, zoals dat gold vóór de inwerkingtreding van het nieuwe inburgeringsstelsel, door een belemmering niet in staat zijn geweest om een of meer onderdelen van de naturalisatietoets af te leggen, maar andere onderdelen nog wel. Hiertoe behoren onder andere de toenmalige naturalisandi die ongeletterd waren en konden aantonen dat zij zich extra hadden ingespannen om het vereiste taalniveau van de naturalisatietoets te bereiken maar daarin niet waren geslaagd.

Personen die slechts gedeeltelijk zijn ontheven van de verplichting om de naturalisatietoets af te leggen en niet in het bezit zijn van een certificaat van de naturalisatietoets, dienen ter voldoening aan hun inburgeringsplicht nog wel de desbetreffende onderdelen van het inburgeringsexamen af te leggen. Dit is geregeld in artikel 2.4, derde lid.

Onderdeel d (volledig arbeidsongeschikte uitkeringsgerechtigden)

In dit onderdeel is geregeld dat genaturaliseerde Nederlanders zijn vrijgesteld van de inburgeringsplicht indien zij een uitkering ontvangen op grond van de WAO, de WAZ of de Wajong en 80% of meer arbeidsongeschikt zijn. Zoals ook reeds in paragraaf 4 van het algemeen deel van deze nota van toelichting is vermeld, zal voor deze categorie uitkeringsgerechtigden directe toeleiding naar de arbeidsmarkt in beginsel niet aan de orde zijn. Voor het bepalen van de mate van arbeidsongeschiktheid gelden de regels zoals vastgelegd in het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten. Uit de aard van de Tijdelijke regeling inkomensgevolgen herbeoordeelde arbeidsongeschikten, volgt dat personen die een uitkering op grond van die regeling ontvangen niet *volledig* arbeidsongeschikt zijn. Ook de uitkeringsgerechtigden die een uitkering ontvangen op grond van een andere in artikel 2.2 van dit besluit opgenomen regeling dan de WAO, de WAZ of de Wajong, kunnen niet volledig arbeidsongeschikt zijn, zodat voor deze groepen uitkeringsgerechtigden in beginsel altijd sprake is van een inburgeringsplicht. Wel kunnen zij in geval van psychische of lichamelijke belemmeringen op grond van artikel 5, eerste lid, van de wet in aanmerking komen voor gehele of gedeeltelijke ontheffing van de inburgeringsplicht (zie ook artikel 2.7 van dit besluit).

Naar aanleiding van de in het advies van de ACVZ opgeworpen vraag over de verhouding tussen de in onderdeel d geregelde vrijstelling en de inburgeringsplicht voor personen die het ouderlijk gezag hebben over minderjarige kinderen (artikel 3, eerste lid, onderdeel b, van de wet) wordt het volgende opgemerkt. Het kan voorkomen dat een uitkeringsgerechtigde inburgeringsplichtige weliswaar vanwege de mate van arbeidsongeschiktheid (80% of meer) vrijgesteld is van de inburgeringsplicht, maar als gevolg van het feit dat (tevens) ouderlijk gezag wordt uitgeoefend over een in Nederland verblijvend minderjarig kind toch inburgeringsplichtig is of blijft. In die situatie staat dan niet de bevordering van arbeidsparticipatie centraal, maar het belang om minderjarige kinderen voor te bereiden op een volwaardige positie in de Nederlandse samenleving.

Artikel 2.6 (bewijs van verblijf in Nederland tijdens leerplichtige leeftijd)

Uit artikel 4, eerste lid, onderdeel b, van de wet vloeit voort dat degene die ten minste acht jaren tijdens de leerplichtige leeftijd - dat wil zeggen tijdens de leeftijd waarop bij verblijf in

Nederland sprake is van een verplichting tot inschrijving als bedoeld in artikel 3 van de Leerplichtwet 1969 (zie artikel 1, onderdeel d, van de wet) - in Nederland heeft verbleven, niet inburgeringsplichtig is. Op grond van artikel 4, vierde lid, onderdeel b, van de wet kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld omtrent dit verblijf.

Ter uitvoering daarvan is in artikel 2.6 als hoofdregel opgenomen dat dit verblijf moet blijken uit een inschrijving van ten minste acht jaren tijdens de leerplichtige leeftijd in de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (GBA) of een daaraan voorafgaande bevolkingsboekhouding, zoals bijvoorbeeld een persoonsregister, als bedoeld in artikel 27, eerste lid, van het Besluit Bevolkingsboekhouding (Stb. 1967, 442) of in een voorkomend geval het Besluit bevolkingsboekhouding (Stb. 1936, 342). Die inschrijving wordt als uitgangspunt genomen bij de beoordeling of destijds sprake was van verblijf in Nederland. Voor de toepassing van dit artikel is niet vereist dat het hierbij gaat om een ononderbroken inschrijving van acht jaar; ook de betrokken persoon die tijdens zijn leerplichtige leeftijd bijvoorbeeld twee perioden van vier jaar ingeschreven was, is niet inburgeringsplichtig.

Aangezien niet op voorhand kan worden uitgesloten dat er in een individueel geval concrete aanwijzingen kunnen zijn dat de inschrijving in het verleden of juist het ontbreken daarvan kennelijk onjuist was, kunnen bij ministeriële regeling nadere regels worden gesteld omtrent de inschrijving in de bevolkingsboekhouding, bedoeld in het eerste lid, en kan van het eerste lid worden afgeweken op grond van concrete aanwijzingen dat de inschrijving kennelijk onjuist was.

Artikel 2.6a (tijdelijke ontheffingsregeling i.v.m. evident voldoende inburgering)

Artikel 2.6a bevat een tijdelijke voorziening op grond waarvan inburgeringsplichtigen die reeds evident voldoende zijn ingeburgerd, op aanvraag worden ontheven van de inburgeringsplicht. Deze voorziening is aangekondigd in de nota naar aanleiding van het verslag bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 7). Ter toelichting het volgende.

Bij de omschrijving van de doelgroep van de inburgeringsplichtigen is zoveel mogelijk aansluiting gezocht bij de inburgeringsbehoefte van de betreffende personen. Het spreekt voor zich dat de inburgeringsplicht zoveel mogelijk beperkt moet blijven tot die personen die daadwerkelijk inburgeringsbehoefte zijn. Getracht is die doelgroep met formele, aan het door de ACVZ over het wetsvoorstel uitgebrachte advies ontleende en algemeen geformuleerde criteria zo nauw mogelijk bij de daadwerkelijke inburgeringsbehoefte aan te laten sluiten en zo te voorkomen dat personen die wel over de nodige kennis en vaardigheden beschikken nodeloos in het kader van de Wet inburgering worden lastig gevallen (zie onder meer artikel 4, eerste lid, van de wet). Desondanks is het vanwege de grote verschillen in de mate van achterstand en integratie tussen minderheidsgroeperingen en de individuele verschillen binnen die groepen niet mogelijk om met algemene regels de groep inburgeringsplichtigen zodanig nauw bij de daadwerkelijke inburgeringsbehoefte aan te laten sluiten, dat uitgesloten is dat personen die evident niet inburgeringsplichtig zijn, toch onder de inburgeringsplicht vallen. Dat kan slechts worden uitgesloten aan de hand van een individuele beoordeling van de persoonlijke kennis en vaardigheden. Omdat met name in de eerste periode na de inwerkingtreding van de wet is te voorzien dat aanzienlijke aantallen personen, die weliswaar niet acht jaar tijdens de leerplichtige leeftijd in Nederland hebben verbleven en evenmin beschikken over bepaalde diploma's maar die desalniettemin toch voldoende zijn ingeburgerd, onder de inburgeringsplicht zullen vallen, voorziet artikel 2.6a in een tijdelijke grond voor ontheffing van de inburgeringsplicht.

Het doel van de regeling is niet om te beoordelen of de individuele inburgeringsplichtige heeft

voldaan aan zijn uit zijn inburgeringsplicht voortvloeiende verplichting om binnen de daartoe gestelde termijn van drieëneenhalf of vijf jaar de vereiste taalvaardigheden en de vereiste kennis van de Nederlandse samenleving te verwerven – dat geschiedt aan de hand van het inburgeringsexamen - maar om te beoordelen of hij al evident zodanig is ingeburgerd, dat de resultaatgerichte inburgerings- en examenplicht in zijn geval zinloos is. De korte ontheffingstoets vormt aldus het op de individuele inburgeringsbehoefte toegespitste sluitstuk van het nieuwe inburgeringstelsel waarin aan de hand van de formele, door de ACVZ aangereikte criteria is geregeld in welke algemeen geduide gevallen inburgeringsbehoefte wordt aangenomen en een inburgeringsplicht gepast is.

De korte ontheffingstoets is, zoals gezegd, gericht op een snelle, eenvoudige en uniforme beoordeling van de vraag of iemand evident reeds voldoende is ingeburgerd. Dat is iets anders dan de vraag of iemand precies beschikt over de voor maatschappelijke participatie minimaal vereiste kennis en vaardigheden. Voor dat laatste is een inburgeringsexamen ontwikkeld, dat uit diverse deelexamens bestaat (zie hoofdstuk 3 van dit besluit) en op meer uitgebreide wijze meet of de betrokken inburgeringsplichtige zich inderdaad die minimaal vereiste kennis en vaardigheden eigen heeft gemaakt. Aangezien de ontheffingstoets snel en eenvoudig moet zijn, bevat zij minder meetpunten dan het examen. Om die reden is de lat voor de beoordeling of iemand evident voldoende is ingeburgerd, hoger gelegd dan die van het inburgeringsexamen (niveau B1 in plaats van A2).

De korte ontheffingstoets is uiteraard met name van belang voor inburgeringsplichtigen die *oudkomer* zijn. Met name onder deze groep zullen zich immers personen bevinden, die, hoewel zij niet aan de hand van de formele criteria kunnen aantonen reeds voldoende te zijn ingeburgerd, dat feitelijk wel zijn. In die gevallen zou de resultaatsverplichting om de minimaal vereiste kennis van de Nederlandse taal en de Nederlandse samenleving te verwerven en het inburgeringsexamen af te leggen zinledig zijn. Tegen een geringe bijdrage kunnen zij op een eenvoudige wijze van de inburgerings- en examenplicht worden ontheven. Daardoor wordt een nog betere aansluiting van de inburgeringsplicht (het middel) bij de beoogde overbrugging van de bestaande achterstanden (het doel) bereikt.

Hoewel van verreweg de meeste inburgeringsplichtige *nieuwkomers* kan worden aangenomen dat zij niet reeds evident ingeburgerd kunnen zijn, omdat zij nog niet lang genoeg in Nederland hebben verbleven om de nodige kennis van onze taal en samenleving te hebben opgedaan, kan niet worden uitgesloten dat in een voorkomend geval ook een nieuwkomer – bijvoorbeeld een terugkeeroptant of een (al dan niet in het buitenland) genaturaliseerde Nederlander, die eerder langdurig in Nederland heeft verbleven - evident voldoende is ingeburgerd. Om die reden worden nieuwkomers niet uitgesloten van de mogelijkheid om op deze grond ontheffing te vragen.

Daarnaast is de korte ontheffingstoets ook van belang voor personen die nog niet inburgeringsplichtig zijn, maar dat wel kunnen worden. Daarbij valt te denken aan genaturaliseerde Nederlanders die pas na verloop van tijd inburgeringsplichtig worden omdat zij zes maanden of langer uitkeringsgerechtigd zijn, de zorg over een minderjarig kind krijgen of werkzaamheden als geestelijke bedienaar gaan verrichten (zie artikel 3, eerste lid, van de wet) en aan vreemdelingen die al in Nederland verblijven, maar na verloop van tijd, bijvoorbeeld door het bereiken van de 16-jarige leeftijd of door wijziging van hun verblijfsvergunning, alsnog inburgeringsplichtig zullen worden.

Voorts is de korte ontheffingstoets van belang voor vreemdelingen die niet inburgeringsplichtig zijn, maar wel ingeburgerd moeten zijn om voor een zelfstandige verblijfsvergunning of een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in aanmerking te kunnen komen. Indien deze vreemdelingen aantonen evident voldoende te zijn ingeburgerd, hoeven zij voor de verkrijging van die verblijfsvergunning niet eerst het inburgeringsexamen af te leggen.

Zij zullen daarvan op grond van een door het college van burgemeester en wethouders te verlenen ontheffing zijn vrijgesteld (zie de artikelen 3.80a, tweede lid, onderdeel e, 3.96a, tweede lid, onderdeel e, en 3.107a, tweede lid, onderdeel e, van het Vreemdelingenbesluit 2000).

Gelet op de zeer diverse groep personen die er in het nieuwe inburgeringsstelsel belang bij kunnen hebben aan de hand van de ontheffingstoets aan te tonen dat zij evident voldoende zijn ingeburgerd, is er voor gekozen een ieder die dat wil gedurende een beperkte periode van twee jaar de mogelijkheid te bieden daarvan gebruik te maken. Daarop is slechts een beperkt aantal uitzonderingen voorzien (zie het tweede lid). Degene die deze ontheffingstoets wil afleggen, zal zelf moeten inschatten of hij voldoet aan de maatstaf die is aangelegd voor de beoordeling van de vraag of iemand evident voldoende is ingeburgerd. Dat is, zoals gezegd, de beheersing van de Nederlandse taal op het niveau B1 van het Europese Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen en (evidente) kennis van de Nederlandse samenleving.

Eerste lid

In het eerste lid is op grond van artikel 5, tweede lid, onderdeel a, van de wet geregeld dat de inburgeringsplichtige die beschikt over vaardigheden in de Nederlandse taal op het niveau B1 van het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen en kennis van de Nederlandse samenleving wordt ontheven van de inburgeringsplicht.

Gelet op de spilfunctie van de gemeente in het inburgeringsstelsel is de ontheffingsbevoegdheid toebedeeld aan het college. De gemeente staat centraal in de contacten tussen de inburgeringsplichtige en de overheid; de gemeente roept (potentiële) inburgeringsplichtigen op, verstrekt actief en passief informatie over de inburgeringsplicht, verleent ontheffing op grond van psychische of lichamelijke belemmeringen, faciliteert bijzondere categorieën inburgeringsplichtigen met een aanbod van een inburgeringsvoorziening, en handhaaft de inburgeringsplicht. Om die reden ligt het voor de hand dat de inburgeringsplichtige die meent al zozeer te zijn ingeburgerd dat een verplichting om de kennis en vaardigheden, bedoeld in de artikelen 2.8 en 2.9, te verwerven, in zijn geval overbodig en dus zinloos is, zich bij de gemeente aanmeldt voor de ontheffing. Dat betekent niet dat de gemeente zelf moet beoordelen of de betrokken inburgeringsplichtige het Nederlands op B1-niveau beheerst en voldoende kennis van onze samenleving heeft. Dat wordt uitsluitend beoordeeld aan de hand van de uitslag van de toets. Bij een positieve uitslag moet de betrokkene worden ontheven, bij een negatieve uitslag mag hij niet worden ontheven. De toets wordt feitelijk afgenomen door de IB-Groep (die op diverse plaatsen in Nederland ook het centrale deel van het inburgeringsexamen afneemt). De IB-Groep geeft de uitslag door aan de gemeente die daarop haar beslissing baseert over de vraag of de betrokken inburgeringsplichtige wordt ontheven. Deze procedure en de aan bij die toets vereiste kennis van de Nederlandse samenleving worden bij ministeriële regeling nader uitgewerkt (derde lid).

Tweede lid

Zoals gezegd, is slechts een beperkt aantal categorieën personen uitgezonderd van de korte ontheffingstoets. Deze zijn in het tweede lid opgenomen. Het gaat het daarbij in eerste plaats om personen die al eerder vergeefs om ontheffing op deze grond hebben gevraagd. Het doel van de ontheffingstoets is immers om diegene die evident voldoende is ingeburgerd en zich dus geen inspanningen hoeft te getroosten om zich de nog ontbrekende kennis en vaardigheden eigen te maken, op snelle en eenvoudige wijze te kunnen ontheffen of vrij te stellen van de inburgeringsplicht. Anderen, waaronder zij die blijkens die toets niet reeds evident voldoende

zijn ingeburgerd, blijven inburgeringsplichtig of kunnen dat alsnog worden, en zullen dan gewoon het inburgeringsexamen moeten afleggen. Ingevolge *onderdeel a* kunnen zij niet keer op keer de ontheffingstoets ondergaan.

Op grond van de *onderdelen b en c* worden zij die als inburgeringsplichtige een lening hebben aangevraagd om hun inburgeringsactiviteiten te financieren (artikel 14 van de wet) of een gemeentelijk aanbod van een inburgeringsvoorziening hebben aanvaard (artikel 17 van de wet) om hun inburgeringsverplichting te kunnen realiseren, uitgesloten van deze ontheffingsmogelijkheid. Deze personen hebben immers met de aanvraag om een lening of de aanvaarding van de aangeboden inburgeringsvoorziening aangegeven dat zij een inburgeringscursus of –voorziening nodig hebben om het inburgeringsexamen te kunnen behalen en daarmee dat zij niet evident zijn ingeburgerd. Volledigheidshalve wijs ik er op dat uit de onderdelen b en c niet voortvloeit dat de inburgeringsplichtigen die blijkens de ontheffingstoets niet evident zijn ingeburgerd, niet in aanmerking kunnen komen voor een lening of vergoeding, of dat zij geen gemeentelijk aanbod van een inburgeringsvoorziening kunnen krijgen. Zij blijven inburgeringsplichtig en behouden daardoor uiteraard toegang tot de faciliteiten die het nieuwe inburgeringsstelsel voor inburgeringsplichtigen openstelt.

Derde lid

Het derde lid voorziet erin dat noodzakelijke regels ter uitvoering van de tijdelijke ontheffingsvoorziening worden gesteld op het niveau van een door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie vast te stellen ministeriële regeling.

Vierde lid

De tijdelijke aard van de ontheffingsregeling is in het vierde lid tot uitdrukking gebracht. Als gezegd, is het de bedoeling dat ontheffing van hen die evident reeds voldoende zijn ingeburgerd slechts gedurende twee jaar na inwerkingtreding van het nieuwe inburgeringsstelsel mogelijk is. In die periode kan een ieder die meent reeds evident te zijn ingeburgerd, de ontheffingstoets hebben afgelegd. Na die periode is dat nog slechts mogelijk, indien de betrokkene zich voor de einddatum bij de gemeente heeft aangemeld met een aanvraag voor een ontheffing. Nieuwe aanvragen na die datum zijn niet meer mogelijk. Om te waarborgen dat die termijn, indien de ervaringen onverhoopt zouden uitwijzen dat zij te kort is, ook langer dan twee jaar kan zijn, wordt de definitieve einddatum bij koninklijk besluit vastgesteld.

Artikel 2.7 (procedure ontheffing wegens psychische of lichamelijke belemmering)

Inburgeringsplichtigen die aantonen dat zij een zodanig ernstige psychische of lichamelijke belemmering hebben, dat zij het inburgeringsexamen of een gedeelte daarvan nimmer zullen kunnen afleggen, komen ingevolge artikel 5, eerste lid, van de wet in aanmerking voor een gehele of gedeeltelijke ontheffing van de inburgeringsplicht. In artikel 2.7, eerste lid, is vastgelegd dat de inburgeringsplichtige dit moet aantonen met behulp van een verklaring van een onafhankelijke arts of deskundige.

Er worden geen regels gesteld over de termijn waarbinnen een ontheffingsverzoek moet worden ingediend. Dit kan dus zowel aan het begin, als tijdens of aan het einde van de termijn waarbinnen aan de inburgeringsplicht moet zijn voldaan.

Uit artikel 5, eerste lid, van de wet volgt dat de aard en de ernst van de belemmering zodanig moeten zijn, dat het afleggen van een inburgeringsexamen of een gedeelte daarvan, feitelijk en

blijvend onmogelijk is. In dat kader wordt er van uitgegaan dat indien te verwachten is dat de inburgeringsplichtige wegens een psychische en/of lichamelijke belemmering niet binnen vijf jaar het examen kan afleggen, reden tot ontheffing bestaat.

Het college neemt de beslissing tot gehele of gedeeltelijke ontheffing op basis van het verzoek van de inburgeringsplichtige en de verklaring(en) van de onafhankelijk arts of deskundige. Met de woorden "onafhankelijke" arts of deskundige in dit artikel wordt bedoeld op de arts of deskundige die niet de behandelend arts van de inburgeringsplichtige is.

De gemeente treedt niet in een inhoudelijke beoordeling van de medische of deskundigenverklaring. Wel dient de gemeente te controleren of de formulieren juist en volledig zijn ingevuld. De gemeente heeft met andere woorden een vergewisplicht waarbij de gemeente moet nagaan of aan de medische verklaring niet zodanige gebreken kleven dat op basis van deze verklaring geen ontheffing kan worden verleend (vgl. artikel 3:9 Awb).

Uit artikel 1, onderdeel f, juncto artikel 5, eerste lid, van de wet en artikel 4:1 Awb vloeit voort dat de inburgeringsplichtige een verzoek om ontheffing moet indienen bij het college waar hij in de zin van titel 3 van Boek 1 BW woonplaats heeft. Een asielgerechtigde heeft conform titel 3 van Boek 1 BW, na inschrijving in de gemeentelijke basisadministratie, woonplaats in de plaats waar het opvangcentrum is gevestigd. Het verzoek tot ontheffing kan, indien de belemmering later duidelijk wordt, worden ingediend in de gemeente waarin hij zich heeft gevestigd na het verblijf in een opvangcentrum.

De in het *tweede lid* opgenomen beslistermijn van acht weken sluit aan bij de redelijke beslistermijn van artikel 4:13 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Indien bij de aanvraag niet alle benodigde gegevens zijn geleverd, dan wordt op grond van artikel 4:15 Awb de termijn voor het geven van een beschikking opgeschort met ingang van de dag waarop het bestuursorgaan, in dit geval het college, krachtens artikel 4:5 Awb de aanvrager uitnodigt de aanvraag aan te vullen, tot de dag waarop de aanvraag is aangevuld of de daarvoor gestelde termijn ongebruikt is verstreken.

Om misverstanden omtrent de eventueel resterende verplichtingen te voorkomen, is in het *derde lid* expliciet vastgelegd dat het college van burgemeester en wethouders bij de verlening van een gedeeltelijke ontheffing in de beschikking moet vermelden van welke onderdelen van de inburgeringsplicht ontheffing wordt verleend. Hierbij dient dus in voorkomende gevallen worden aangegeven welke van de in artikel 2.8, eerste lid, genoemde vaardigheden niet behoeven te worden verworven.

Het *vierde lid* geeft de basis om bij ministeriële regeling nadere regels te stellen omtrent de procedure voor verlening van de gehele of gedeeltelijke ontheffing en de verklaring van de arts of deskundige. In de ministeriële regeling zal onder andere worden bepaald dat de arts die de verklaring afgeeft in Nederland gevestigd moet zijn en ingeschreven moet zijn in het BIG-register (het conform de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg door de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport gehouden register). Voorts zal worden bepaald dat de deskundige, bijvoorbeeld een psychotherapeut, werkzaam moet zijn binnen de gezondheidszorg en geregistreerd moet zijn conform de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg. Indien de verklaring afkomstig is van een psycholoog dan zal deze ingeschreven moeten zijn in het register van psychologen bij het Nederlands Instituut van Psychologen (NIP-registratie).

Artikel 2.8 (niveau vaardigheden Nederlandse taal)

Dit artikel regelt de inhoud van de inburgeringsplicht voor wat de beheersing van de Nederlandse taal betreft. In navolging van de aanbevelingen in het Tweede deeladvies van de Commissie Franssen is gekozen voor het taalvaardigheidsniveau A2 uit het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen (Common European Framework of Reference for Languages, CEF). Het Europees Raamwerk gaat uit van vijf taalvaardigheden: spreken, luisteren, gesprekken voeren, schrijven en lezen. Inburgeringsplichtigen moeten zich al deze vaardigheden eigen maken. Voor oudkomers wordt in het tweede lid een uitzondering gemaakt. Hun schriftelijke vaardigheden (lezen en schrijven) hoeven niet hoger te zijn dan het niveau A1 van het Europees Raamwerk. De mondelinge vaardigheden (spreken, luisteren en gesprekken voeren) moeten wel op het niveau A2 zijn. Zie hierover nader de brieven van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan de Tweede Kamer van 7 december 2004 en van 27 oktober 2005 (Kamerstukken II 2004/05, 29 543, nr. 4, p. 3, en nr. 13). Ook hier is het advies van de Commissie Franssen gevolgd.

Artikel 2.9 (niveau kennis van de Nederlandse samenleving)

Artikel 2.9 regelt de inhoud van de inburgeringsplicht voor wat betreft de kennis van de Nederlandse samenleving die van inburgeringsplichtigen wordt verwacht. De inburgeringsplichtige moet bij het onderdeel KNS kunnen aantonen te beschikken over kennis van en inzicht in de Nederlandse samenleving. Bij het opstellen van de eindtermen voor KNS worden acht verschillende domeinen onderscheiden, waarvan de inburgeringsplichtige kennis moet hebben.

Het gaat hier om de volgende cruciale domeinen:

- werk en inkomen;
- omgangsvormen, waarden en normen;
- wonen;
- gezondheid en gezondheidszorg;
- geschiedenis en geografie;
- instanties;
- staatsinrichting en rechtsstaat;
- onderwijs en opvoeding.

Het uitgangspunt is dat van inburgeringsplichtigen wordt verwacht dat zij niet alleen kennis hebben van de Nederlandse samenleving, maar ook inzicht in voor hen relevante situaties. Binnen de onderscheiden domeinen worden situaties beschreven die belangrijk zijn voor het volwaardig kunnen deelnemen aan de Nederlandse samenleving. Binnen bijvoorbeeld het specifieke domein staatsinrichting en rechtsstaat behoort de inburgeringsplichtige te weten dat Nederland een constitutionele monarchie is. Hij weet bijvoorbeeld wat de belangrijkste onderdelen van de Grondwet zijn en waar de regering zetelt. De situaties gekoppeld aan de bijbehorende kennis waarover de inburgeringsplichtige dient te beschikken vormen samen de basis van de opgaven zoals die kunnen worden opgenomen in het examen KNS. De eindtermen KNS worden op grond van dit artikel bij ministeriële regeling vastgesteld.

Artikel 3.1 (aanmelding praktijkdeel inburgeringsexamen)

Dit artikel heeft betrekking op de aanmelding voor het praktijkdeel van het inburgeringsexamen. Het praktijkdeel kan worden afgelegd bij exameninstellingen. De term exameninstelling is in artikel 1 van de Wet gedefinieerd en omvat zowel de op grond van artikel 3.11 van dit besluit aangewezen exameninstellingen, als de IB-Groep. De aanmelding voor het

praktijkdeel geschiedt volgens de daartoe opgestelde regels in het examenreglement van de desbetreffende exameninstelling Kandidaten die geen cursus hebben gevolgd (zelfmelders) of kandidaten die elders een cursus hebben gevolgd, kunnen het praktijkdeel eveneens afleggen bij een aangewezen exameninstelling. Vereist is dan overigens wel dat de aangewezen exameninstelling de mogelijkheid om uitsluitend het praktijkexamen af te leggen daadwerkelijk biedt aan deze personen. Het staat aangewezen exameninstellingen namelijk vrij om het praktijkexamen te integreren in de inburgeringscursus en om het examen niet los aan te bieden. In alle gevallen geschiedt de aanmelding volgens de regels van de exameninstelling.

Indien het praktijkexamen bestaat uit het overleggen van een portfolio, kunnen kandidaten er ook voor kiezen om het portfolio te laten beoordelen door de IB-Groep. Artikel 3.1 heeft tevens betrekking op de aanmelding voor het praktijkexamen bij de IB-Groep; deze is op grond van artikel 1, eerste lid, onderdeel i, van de wet immers ook een exameninstelling.

De exameninstelling zal de noodzakelijke voorbereidingen treffen voor het afnemen van het examen, de datum en tijd waarop de kandidaat wordt verwacht, maar ook voor het inroosteren van het toezichthoudend personeel en voor het betalen van de kosten van het examen.

Artikel 3.2 (aanmelding centraal deel inburgeringsexamen)

Artikel 3.2 heeft betrekking op de aanmelding voor het centrale deel van het inburgeringsexamen. Aanmeldingen voor het centrale deel worden schriftelijk gedaan en volgens de regels die de IB-Groep heeft opgesteld. Onder een schriftelijk stuk wordt overigens ook een elektronisch stuk begrepen (Kamerstukken II 2001/02, 28 483, nr. 3, p. 6).

Alle aanmeldingen worden schriftelijk bevestigd (tweede lid). Aangezien onder een schriftelijk stuk ook een elektronisch stuk wordt begrepen, houdt dit in dat een aanmelding niet alleen per post, maar ook via e-mail kan worden bevestigd.

Artikel 3.3 (examengeld)

Voor het afleggen van het inburgeringsexamen is examengeld verschuldigd dat vooraf moet worden voldaan. Voor zover de examens bij de IB-Groep worden afgelegd wordt het examengeld voor het gehele inburgeringsexamen, alsmede voor de verschillende examens van het inburgeringsexamen vastgesteld bij ministeriële regeling. Er wordt geen examengeld vastgesteld voor het afleggen van het praktijkdeel van het inburgeringsexamen bij een aangewezen instelling. Aangewezen instellingen kunnen zelf de hoogte van het examengeld bepalen. Daardoor kunnen zij het examengeld verwerken in de kosten voor een opleiding. Desgewenst kunnen zij de hoogte van het examengeld vastleggen in het examenreglement. Met name indien exameninstellingen het praktijkexamen ook los aanbieden (bijvoorbeeld aan kandidaten die eerder gezakt zijn of aan inburgeringsplichtigen die zich zelfstandig voorbereiden op het inburgeringsexamen), zal aan deze mogelijkheid behoefte kunnen bestaan.

Artikel 3.4 (identificatie bij inburgeringsexamen)

Nadat de kandidaat het examengeld heeft voldaan, meldt hij zich op de afgesproken datum en tijd bij de examenlocatie. Aldaar wordt de identiteit vastgesteld en wordt betrokkene geregistreerd.

Artikel 3.5 (aangepast examen)

Een kandidaat die door een handicap niet in staat is om het inburgeringsexamen met goed gevolg af te leggen, kan in de gelegenheid worden gesteld om het examen op een aan zijn handicap aangepaste manier af te leggen. Het tweede lid heeft betrekking op situaties waarin het niet zonder meer voor een leek is vast te stellen dat iemand een handicap heeft waardoor hij niet in staat is om bepaalde examens van het inburgeringsexamen op de reguliere manier af te leggen. Gedacht kan bijvoorbeeld worden aan een kandidaat die dyslectisch is. In dergelijke gevallen dient de kandidaat een verklaring van een deskundige over te leggen waaruit blijkt dat de kandidaat het examen alleen kan afleggen op een aangepaste manier. Het verzoek om een aangepast examen af te leggen wordt gedaan bij de aanvraag. Zo nodig wordt de deskundigenverklaring bij de aanvraag gevoegd.

Indien een gehandicapte kandidaat zich bij een aangewezen exameninstelling aanmeldt en aangeeft dat hij het praktijkdeel op een aan zijn handicap aangepaste wijze wil afleggen, zal de aangewezen exameninstelling contact opnemen met de IB-Groep om te bezien of de IB-Groep toestaat dat het examen op aangepaste wijze wordt afgenomen.

Artikel 3.6 (examenfraude)

In artikel 3.6 wordt geregeld hoe wordt omgegaan met onregelmatigheden. Indien tijdens of na het examen wordt ontdekt dat een kandidaat heeft gefraudeerd bij het examen, kan het examen ongeldig worden verklaard. De examinerator doet het voorstel daartoe aan de examencommissie van de exameninstelling en de examencommissie neemt vervolgens de beslissing. Voor examens die worden afgenomen door de IB-Groep beslist derhalve de examencommissie van de IB-Groep en voor examens die worden afgenomen door aangewezen exameninstellingen, beslist de examencommissie van de desbetreffende exameninstelling. Overigens dient hierbij een goed onderscheid te worden gemaakt tussen de verschillende examens van het inburgeringsexamen. Het centraal deel van het inburgeringsexamen bestaat uit drie afzonderlijke examens: het elektronisch praktijkexamen, de toets gesproken Nederlands en het examen in de kennis van de Nederlandse samenleving. Indien wordt geconstateerd dat de kandidaat fraudeert bij het examen kennis van de Nederlandse samenleving, moet hij dat examen overdoen en dus niet ook - als hij de andere examens tenminste al heeft afgelegd - het elektronisch praktijkexamen en de toets gesproken Nederlands.

De mogelijkheid bestaat dat de onregelmatigheid pas wordt ontdekt na afloop van het examen. In dergelijke gevallen kan de exameninstelling de kandidaat het diploma onthouden (tweede lid).

Indien het examen ongeldig is verklaard of indien de kandidaat het diploma is onthouden, moet het desbetreffende examen opnieuw worden afgelegd. Het spreekt voor zich dat de kandidaat dan ook opnieuw inschrijfgeld voor dit examen moet betalen.

Artikel 3.7 (praktijkdeel van het inburgeringsexamen)

Bij het praktijkdeel van het inburgeringsexamen wordt de functionele taalvaardigheid van de kandidaat beoordeeld in verschillende praktijksituaties. De praktijksituaties zullen in ieder geval betrekking hebben op het onderwerp "burgerschap". Daarnaast wordt de functionele taalvaardigheid van de kandidaat beoordeeld op het domein "werk" of het domein "onderwijs, gezondheid en opvoeding". Dit zijn de belangrijkste onderwerpen waarmee burgers in Nederland, en dus ook inburgeringsplichtigen, te maken kunnen krijgen. Kandidaten zullen daarom moeten aantonen dat zij in staat zijn om in verschillende situaties op de genoemde terreinen, zelfstandig te functioneren. Bij het onderwerp burgerschap kan worden gedacht aan

het aanvragen van een paspoort, het verlengen van een rijbewijs of het oplossen van problemen met de burens. Bij het onderwerp werk is het van belang dat de kandidaat weet hoe een sollicitatiebrief wordt geschreven en hoe een functioneringsgesprek wordt gevoerd. Voorbeelden van praktijksituaties die in het kader van het onderwerp opvoeding aan de orde kunnen komen, zijn het voeren van een tien-minutengesprek op school, een bezoek aan een consultatiebureau of een bezoek aan de huisarts.

Het praktijkexamen kan op verschillende manieren worden afgenomen: door middel van een assessment, een portfolio of een combinatie van een assessment en een portfolio. In het algemeen deel van deze toelichting werd al aangegeven dat exameninstellingen die tevens opleidingsinstituut zijn, niet verplicht zijn om de verschillende onderdelen van het assessment op een en dezelfde dag af te nemen. Dit is gedaan om de opleidingsinstellingen maximale vrijheid te bieden in de wijze waarop zij inburgeringsplichtigen voorbereiden op het inburgeringsexamen.

Assessments kunnen uitsluitend worden afgelegd bij een aangewezen exameninstelling. Portfolio's kunnen zowel door een aangewezen exameninstelling als door de IB-Groep worden beoordeeld. Op deze wijze wordt cursusinstellingen zoveel mogelijk vrijheid gelaten bij de inrichting van het inburgeringsonderwijs. Ook gemeenten en inburgeringsplichtigen die zich zelfstandig voorbereiden op het inburgeringsexamen (de zgn. zelfmelders) wordt op deze wijze zoveel mogelijk vrijheid geboden.

Verwacht wordt dat zelfmelders als praktijkdeel van het inburgeringsexamen een portfolio zullen samenstellen en dit ter beoordeling voorleggen aan de IB-Groep. De reden hiervoor is dat zij op deze manier - als het portfolio eenmaal is gevuld - in een dag het gehele inburgeringsexamen kunnen afleggen. Zij kunnen er evenwel ook voor kiezen om het portfolio bij een aangewezen exameninstelling te laten beoordelen en zelfs om aldaar tevens een assessment af te leggen. Deze keuze zal echter wel meer tijd van de inburgeringsplichtige vergen. Aangezien aan het afnemen van assessments hogere kosten verbonden zijn, zal het examengeld dat bij deze keuze moet worden betaald, hoger uitvallen. Om die reden wordt verwacht dat zelfmelders zullen kiezen voor het samenstellen van een portfolio, dat wordt beoordeeld door de IB-Groep.

Indien de inburgeringsplichtige een gemeentelijk aanbod krijgt, is de wijze waarop het praktijkdeel wordt afgenomen afhankelijk van het gemeentelijk aanbod. Gemeenten kunnen verschillende soorten trajecten inkopen. Als de cursusinstelling tevens aangewezen exameninstelling is, kan het praktijkexamen aldaar worden afgelegd. Over de vorm waarin het examen wordt afgelegd (assessment, portfolio of een combinatie daarvan) zullen de gemeente en de cursus c.q. exameninstelling afspraken moeten maken. Het is echter ook mogelijk dat de gemeente de cursussen en de praktijkexamens afzonderlijk inkoop. Dit betekent dat er bijvoorbeeld cursussen kunnen worden ingekocht bij cursusinstellingen die niet tevens als exameninstelling zijn aangewezen. Het samenstellen van een portfolio (dat naar keuze van de gemeente of de cursusinstelling wordt beoordeeld door hetzij een aangewezen exameninstelling, hetzij de IB-Groep) zou een onderdeel kunnen zijn van een dergelijke cursus. Denkbaar is echter ook dat de gemeente uitsluitend cursussen bij de cursusinstelling inkoop en elders examens in de vorm van een assessment of een combinatie van een assessment en een portfolio.

In het vijfde lid is bepaald dat het resultaat van het praktijkdeel wordt vastgesteld door de exameninstelling en uitgedrukt in "geslaagd" of "niet geslaagd". De examenuitslag is een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Ingevolge artikel 3:41, eerste lid, Awb geschiedt de bekendmaking van de examenuitslag door toezending of uitreiking. In de praktijk zal dit betekenen dat de betrokkene de uitslag toegezonden zal krijgen.

Artikel 3.8 (centraal deel van het inburgeringsexamen)

Het centraal deel van het inburgeringsexamen bestaat uit drie afzonderlijke examens: een centraal praktijkexamen, een toets gesproken Nederlands en een examen in de kennis van de Nederlandse samenleving.

Het centraal praktijkexamen vormt in feite een controle op het taalniveau van de kandidaat zoals dat is vastgesteld bij praktijkdeel van het inburgeringsexamen. In de praktijk zal het worden afgenomen als het praktijkdeel van het inburgeringsexamen met goed gevolg is afgelegd. Evenals bij het praktijkdeel van het examen, wordt van de kandidaat verwacht dat hij aantoonbaar te beschikken over functionele taalvaardigheid in die situaties waarmee iedere burger in Nederland te maken heeft. Bij het elektronisch praktijkexamen gaat het dus ook om de domeinen "burgerschap", "werk" en "onderwijs, gezondheid en opvoeding". Het centraal praktijkexamen wordt op gestandaardiseerde wijze afgenomen. De resultaten zijn daardoor onderling goed vergelijkbaar en zeer bruikbaar voor evaluatiedoeleinden, zoals die worden beschreven in artikel 61 van de wet.

Het centraal deel van het examen bestaat tevens uit een toets kennis van de Nederlandse samenleving (KNS) en een toets gesproken Nederlands.

KNS richt zich op onderwerpen zoals instanties, werk en inkomen, geschiedenis en geografie en staatsinrichting en rechtsstaat.

Ten slotte wordt bij de toets gesproken Nederlands de spreek- en luistervaardigheid van de kandidaat getoetst.

Overigens geldt er geen vaste volgorde voor het afleggen van de examens van het centraal deel. In welke volgorde de kandidaat de examens aflegt, zal vooral afhangen van organisatorische factoren. De IB-Groep zal er daarbij wel voor zorgen dat kandidaten de examens waarvoor ze zich hebben ingeschreven op één dag kunnen afleggen.

In het tweede lid is bepaald dat het resultaat van het centraal deel wordt vastgesteld door de IB-Groep en uitgedrukt in "geslaagd" of "niet geslaagd". De examenuitslag is een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Ingevolge artikel 3:41, eerste lid, Awb geschiedt de bekendmaking van de examenuitslag door toezending of uitreiking. In de praktijk zal dit betekenen dat de betrokkene de uitslag toegezonden zal krijgen.

Artikel 3.9 (inburgeringsdiploma)

In de Wet inburgering is bepaald dat de kandidaat die is geslaagd voor het inburgeringsexamen een diploma krijgt. Het diploma wordt blijkens het eerste lid van artikel 3.9 uitgereikt door de IB-Groep. Kandidaten die vrijstelling hebben voor het gehele inburgeringsexamen, krijgen geen diploma. Kandidaten die vrijstelling hebben voor een of enkele examens van het inburgeringsexamen krijgen een diploma als ze de vrijstellingsbewijzen overleggen tezamen met de (positieve) uitslagen van de examens waarvoor ze niet zijn vrijgesteld.

In het derde lid is bepaald dat duplicaten van diploma's uitsluitend door de IB-Groep worden verstrekt. De IB-Groep zal de kosten die zijn gemoeid met de verstrekking van duplicaten doorberekenen aan de aanvrager.

Artikel 3.10 (examencommissies van exameninstellingen)

Elke exameninstelling moet beschikken over een examencommissie die de examens afneemt en die de kennis, het inzicht en de vaardigheden beoordeelt, waarover de kandidaat voor het desbetreffende examen dient te beschikken. Het onderhavige artikel heeft betrekking op zowel

de examencommissie van de IB-Groep, als op examencommissies van de aangewezen exameninstellingen (op grond van artikel 1 van de wet). Omdat aangewezen exameninstellingen uitsluitend bevoegd zijn het praktijkdeel van het inburgeringsexamen af te nemen en de IB-Groep bevoegd is om alle examens van het inburgeringsexamen af te nemen, wordt in artikel 3.10 in algemene zin gesproken over "een of meer van de examens van het inburgeringsexamen" en "de af te nemen examens".

Kennis van de Nederlandse taal vormt een zeer essentieel onderdeel van het inburgeringsexamen. Om die reden dienen examencommissies behalve over deskundigheid op het gebied van examinering, ook te beschikken over deskundigheid op het gebied van het verwerven van Nederlands als tweede taal. De examencommissie dient door middel van documenten of ervaring te kunnen aantonen over voldoende NT2-deskundigheid te beschikken. Bij de aanwijzing van exameninstellingen wordt dit door de IB-Groep beoordeeld.

Als gezegd neemt de examencommissie de examens af. Dit betekent dat de scores van de kandidaten worden beoordeeld en worden doorgegeven aan de exameninstelling. De exameninstelling stelt op haar beurt het resultaat vast en geeft de kandidaat die is geslaagd een diploma.

De examencommissie bestaat uit ten minste drie leden, onder wie ten minste één examinator. Door het minimumaantal laag te houden kunnen ook kleinere instellingen in aanmerking komen om te worden aangewezen als exameninstelling.

Overigens wordt het examen op grond van artikel 11 van de wet vastgesteld door de Minister.

Artikel 3.11 (aanwijzing exameninstellingen)

De IB-Groep kan exameninstellingen aanwijzen die bevoegd zijn om het praktijkdeel van het inburgeringsexamen af te nemen. Een aangewezen exameninstelling is bevoegd om zowel assessments af te nemen als portfolio's te beoordelen. In artikel 3.11, eerste lid, is geregeld aan welke voorwaarden een instelling moet voldoen om te kunnen worden aangewezen als exameninstelling. Bij ministeriële regeling zullen nadere regels worden vastgesteld met betrekking tot de in het eerste lid genoemde voorwaarden.

Voor aanwijzing als exameninstelling kunnen instellingen in aanmerking komen die alleen het praktijkdeel van het inburgeringsexamen willen afnemen, maar ook instellingen die naast het praktijkexamen tevens NT2-cursussen of inburgeringsvoorzieningen aanbieden. Op die manier wordt het mogelijk om kandidaten een pakket aan te bieden met daarin een inburgeringsvoorziening of een NT2-cursus en het praktijkexamen. Voor de inburgeringsplichtige heeft dit als voordeel dat hij het praktijkexamen in een hem vertrouwde omgeving kan afleggen. Indien de aanbieder tevens praktijkexamens afneemt, zal de inhoud van het onderwijs naar verwachting worden afgestemd op het praktijkexamen.

De exameninstelling moet beschikken over een examenreglement waarin in ieder geval regels zijn opgenomen met betrekking tot de organisatie van het examen en de gang van zaken tijdens het examen.

In de genoemde ministeriële regeling worden regels gesteld omtrent de toepassing van het eerste lid. Voorts dient de exameninstelling te beschikken over een eigen examencommissie, die voor het praktijkdeel van het inburgeringsexamen is ingesteld en die voldoet aan het bepaalde in artikel 3.10. Ten slotte dient de continuïteit van de exameninstelling gewaarborgd te zijn.

Artikel 3.12 (aanwijzingen, schorsing en intrekking)

Indien op enig moment wordt geconstateerd dat een door de IB-Groep aangewezen

exameninstelling niet of niet meer voldoet aan het bepaalde in artikel 3.13, eerste lid, kan de IB-Groep de instelling op grond van dit artikel een aanwijzing geven of de aanwijzing van de instelling tot exameninstelling, tijdelijk schorsen of intrekken. De exameninstelling is dan afhankelijk van de beslissing van de IB-Groep - tijdelijk of permanent niet meer bevoegd tot het afnemen van het praktijkdeel van het inburgeringsexamen. Dit laat onverlet dat de IB-Groep te allen tijde in overleg kan treden met de aangewezen exameninstellingen over (optimalisering van) de werkwijze bij het praktijkdeel van het inburgeringsexamen.

Artikel 4.1 (voorwaarden voor verstrekking van de lening)

De lening kan worden verstrekt zowel ter financiering van de kosten van een cursus die voorbereidt op het inburgeringsexamen als het inburgeringsexamen zelf (eerste lid, onderdelen a en b). Uit het in onderdeel b gebezigde begrip "cursusinstelling", zoals dat in artikel 1, onderdeel j, van de wet is gedefinieerd, vloeit voort dat de lening alleen kan worden verstrekt indien de inburgeringsplichtige een cursus inkoopt bij een instelling waarvan de kwaliteit middels een keurmerk dan wel certificaat is gewaarborgd. De lening kan uitsluitend voor te volgen cursussen worden verstrekt dan wel voor te volgen cursussen en het nadien af te leggen examen.

In het tweede lid is vastgelegd dat de cursusinstelling over het keurmerk dan wel certificaat moest beschikken ten tijde van de aanmelding door de cursist. Later verlies van het keurmerk of certificaat heeft dus geen gevolgen voor een aangegane lening. Uit het derde lid volgt dat de lening slechts ten behoeve van het inburgeringsexamen wordt verstrekt indien eveneens voor het volgen van de inburgeringscursus een lening wordt verkregen. De inburgeringsplichtige aan wie op enig moment een inburgeringsvoorziening is aangeboden en deze ook heeft aanvaard, kan evenmin in aanmerking komen voor de lening. Deze persoon wordt immers al voldoende financieel ondersteund aangezien hij slechts een eigen bijdrage behoeft te betalen ten einde de inburgeringscursus te kunnen volgen. Hierop geldt een uitzondering voor de inburgeringsplichtige wiens inburgeringsvoorziening als gevolg van verhuizing is vervallen. Deze inburgeringsplichtige moet in de gelegenheid worden gesteld de inburgeringscursus op eigen kracht voort te zetten indien bij verhuizing het aanbod door de nieuwe gemeente niet wordt voortgezet (derde lid).

Het vierde lid beoogt de inburgeringsplichtige die geen cursus volgt of voor eigen rekening een cursus volgt maar wel een lening wil aanvragen voor het inburgeringsexamen, uit te sluiten van de leningsfaciliteit. Hiermee wordt beoogd de leningsfaciliteit uit te sluiten ten aanzien van bedragen die verhoudingswijs niet groot zijn te noemen, mede in verband met de kosten die met het verlenen van de lening zijn gemoeid.

Artikel 4.2 (duur, hoogte en betaling van de lening)

In artikel 4.2 is neergelegd dat na afloop van de termijn van drie jaar er geen aanspraak meer op de lening bestaat. De lening wordt aangegaan voor ten hoogste drie jaar (dat wil zeggen 36 kalendermaanden) gerekend vanaf de eerste van de maand volgend op de eerste uitbetaling.

Het is wenselijk om de leenperiode te beperken, immers zonder een beperking van de leenperiode zou het mogelijk zijn voor onbeperkte duur (binnen het bij ministeriële regeling vast te stellen maximale leenbedrag) te lenen. Dit zou – mede gezien het feit dat de lening rentedragend wordt verstrekt – voor de inburgeringsplichtige financieel onverantwoord zijn.

Bij het beperken van de leenperiode is gekozen voor een termijn van maximaal drie jaar omdat binnen deze termijn het inburgeringsexamen moet kunnen worden behaald. Verder is dit het moment waarop de aanloopfase, die voorafgaat aan de terugbetalingsperiode, aanvangt.

De terugbetalingsperiode begint op grond van artikel 15, eerste lid, van de wet jo. artikel 4.6, derde lid, van dit besluit op de eerste dag van de maand volgend op zes maanden nadat drie jaar zijn verstreken sedert de eerste verstrekking van de lening. Indien eerder het inburgeringsexamen is behaald, is dat op de eerste dag van de maand volgend op zes maanden nadat het inburgeringsexamen is behaald.

Door de maximale termijn van de lening op drie jaar te stellen is er geen overlap met de terugbetalingsperiode. Het aflossen doorkruist daarmee niet het verstrekken van de lening. Bij het einde van de leenperiode is duidelijk welk bedrag de inburgeringsplichtige in totaal heeft geleend. Op basis daarvan kan dan de in totaal verschuldigde rente worden berekend en de maandelijkse aflossingstermijnen worden bepaald. Belangrijk voordeel is dat er geen afspraken hoeven worden gemaakt over de terugbetaling van het geld dat geleend is in de periode na de eerste drie jaren. Verder wordt hiermee voorkomen dat het leenbedrag aan het einde van de terugbetalingsperiode het hoogst is (de laatste termijnen moeten aan het einde van de terugbetalingsperiode nog worden betaald).

De termijn van de lening is hard, dit betekent dat er geen uitzonderingen mogelijk zijn.

Er wordt een lening verstrekt indien de betrokken persoon op het moment van de aanvraag inburgeringsplichtig is. De aanspraak op de lening vervalt niet indien nadien de inburgeringsplicht eindigt.

In de op grond van het tweede lid vast te stellen ministeriële regeling zal de omvang van de lening nader worden geregeld. Naar verwachting zal deze ten hoogste € 5000 bedragen, waarbij de precieze omvang van het bedrag per persoon afhangt van de kosten die de inburgeringsplichtige ten behoeve van zijn cursus of examen maakt.

Artikel 4.3 (aanvraag van de lening)

In dit artikel zijn enkele formaliteiten rondom de aanvraag vastgelegd in aanvulling op de algemene regels die reeds zijn neergelegd in artikel 4:1 en 4:2 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Uit de genoemde regels in de Awb vloeit voort dat de aanvraag voor een lening moet worden ingediend bij de IB-Groep, dat de aanvraag moet worden ondertekend en dat daarin naam, adres, dagtekening en het verzoek om een lening moeten worden vermeld. De lening kan in beginsel te allen tijde worden aangevraagd. De nieuwkomer zal waarschijnlijk na aanvang van de inburgeringsplicht de lening aanvragen. De oudkomer ten aanzien van wie een handhavingsbeschikking op grond van artikel 24 van de wet is vastgesteld, zal dat in het algemeen doen na aanvang van de in die beschikking vermelde termijn. Voor de oudkomer ten aanzien van wie nog geen handhavingsbeschikking is vastgesteld, geldt er nog geen termijn; deze vangt pas aan als er een handhavingsbeschikking wordt gegeven. Deze oudkomer zal dan ook op een later tijdstip kunnen beginnen met het volgen een inburgeringscursus en in dat verband een lening aanvragen. Ook kan de lening worden aangevraagd op een moment dat de inburgeringsplichtige reeds één of meerdere cursusonderdelen heeft gevolgd.

Omdat inburgeringsplichtigen aan wie een gedeeltelijke vrijstelling op de inburgeringsplicht is verleend wel inburgeringscursussen volgen en het examen afleggen, kunnen zij eveneens de lening aanvragen.

In aanvulling op artikel 4:2 Awb is bepaald dat de aanvrager ook zijn sociaal-fiscaalnummer moet verstrekken. Tezamen met de aanvraag moet hij voorts een ondertekende verklaring indienen waarin hij de IB-Groep machtigt de maandelijkse termijnen die hij op grond van artikel 4.8 of 4.11 van dit besluit moet terugbetalen automatisch van zijn bankrekening af te schrijven (tweede lid). Daardoor wordt een meer efficiënte terugvordering van de lening vergemakkelijkt.

Op de aanvraagprocedure is ook overigens titel 4.1 van hoofdstuk 4 van de Awb van

toepassing. Dit betekent dat indien bij de aanvraag verzuimd is de vereiste gegevens over te leggen, de IB-Groep kan besluiten de aanvraag buiten behandeling te laten. Hiertoe kan echter alleen worden besloten nadat de aanvrager de gelegenheid heeft gehad binnen een bepaalde termijn de gegevens alsnog te verstrekken (artikel 4:5, eerste lid, Awb). De termijn waarbinnen de IB-Groep op grond van artikel 4.4 een beschikking moet geven, wordt alsdan opgeschort tot de dag waarop de aanvraag is aangevuld met de verzochte gegevens (artikel 4:15 Awb).

Artikel 4.4 (vaststelling van de lening)

De IB-Groep bepaalt binnen acht weken of de aanvraag voor de lening wordt ingewilligd. Daarbij is aangesloten bij de termijnen die ook in de WSF 2000 worden gehanteerd (vgl. artikel 3.19, tweede lid, wat betreft de toekenning van de studiefinanciering en artikel 6.10, vierde lid, wat betreft de vaststelling van de draagkracht van de debiteur).

Overeenkomstig artikel 4.4.1.3 van de (vierde tranche) Awb (Kamerstukken II 2004/05, 29 702, nrs. 1-2) vermeldt de beschikking de maximale hoogte van de lening. Het voornemen is in de ministeriële regeling te bepalen dat de lening maximaal € 5000 kan bedragen. De wijze waarop de lening door de IB-Groep moet worden betaald, wordt geregeld in onderliggende regelgeving. De termijn waarbinnen de lening moet worden betaald bedraagt ten hoogste 36 maanden vanaf het moment van de eerste uitbetaling (artikel 4.2).

Artikel 4.5 (rente)

In dit artikel is bepaald op welke wijze het rentepercentage dat over de lening moet worden betaald, wordt vastgesteld (eerste lid). De rente is vergelijkbaar met de rente die de Staat betaalt op de kapitaalmarkt voor staatsleningen met een looptijd van tien jaar. Deze rente is marktconform, maar niet commercieel. Hiermee wordt vooruitgelopen op voorstellen van het kabinet voor vernieuwing van het stelsel van studiefinanciering. Voor dit rentepercentage is gekozen met het oog op de kosten die gemoeid zijn met de voorziening van de draagkrachtvaststelling, bedoeld in artikel 4.9 en verder, en de mogelijkheid onder omstandigheden de schuld van rechtswege te niet doen gaan, bedoeld in artikel 4.14.

De rente is verschuldigd vanaf het moment dat de lening wordt verstrekt en het bedrag aan lening bij de IB-Groep is afgeschreven. De wijze waarop de rente berekend wordt, is geregeld in de Regeling inburgering.

Artikel 4.6 (terugbetalingsperiode lening)

Artikel 14, derde lid, van de wet bepaalt dat de verstrekte lening, vermeerderd met de daarover berekende rente, door de inburgeringsplichtige moet worden terugbetaald.

In het eerste lid van het onderhavige artikel is de duur van de terugbetalingsperiode geregeld. Deze is bepaald op ten hoogste drie jaar, dus 36 kalendermaanden. De toevoeging "ten hoogste" maakt het mogelijk bij een geringe schuld een kortere terugbetalingsperiode af te spreken.

Op grond van het tweede lid kan de terugbetalingsperiode door de IB-Groep worden verlengd indien de debiteur niet in staat is de vastgestelde termijn te betalen en de IB-Groep naar aanleiding van een verzoek van de debiteur om draagkrachtvaststelling, de maandelijkse termijn aanpast. De terugbetalingsperiode kan in dat geval ten hoogste zeven jaar beslaan.

De aanvang van de terugbetalingsperiode is geregeld in artikel 15, eerste lid, van de wet jo. artikel 4.2, derde lid, van dit besluit. De terugbetalingsperiode vangt aan op de eerste dag van de maand volgend op zes maanden nadat drie jaar zijn verstreken sedert de eerste

verstrekking van de lening. Indien eerder het inburgeringsexamen is behaald, is dat op de eerste dag van de maand volgend op zes maanden nadat het inburgeringsexamen is behaald. De periode van zes maanden is een aanlooffase die voorafgaat aan de terugbetalingsperiode. De aanlooffase begint dus op de eerste van de maand drie jaar na verstrekking van de lening dan wel, indien eerder het inburgeringsexamen is behaald, op de eerste van de maand nadat het inburgeringsexamen is behaald.

In het vierde lid is vastgelegd dat gedurende de aanlooffase geen aflossingsplicht bestaat, maar dat de inburgeringsplichtige wel verplicht is rente te betalen over zijn opgebouwde schuld. Aflossen mag wel gedurende de aanlooffase. De aanlooffase stelt de inburgeringsplichtige in de gelegenheid voorafgaand aan de terugbetalingsperiode een draagkrachtmeting aan te vragen.

Artikel 4.7 (maandelijkse termijn)

De aflossing geschiedt in beginsel op annuïteitenbasis: een vast bedrag dat maandelijks wordt betaald. Daarbij neemt overeenkomstig het geval is bij hypotheek op annuïteitenbasis het in het aflossingsbedrag begrepen rentebestanddeel maandelijks af en het in dat bedrag begrepen aflossingsbestanddeel maandelijks toe (vgl. artikel 6.9 WSF 2000). Voor de debiteur die onvoldoende draagkrachtig is om de overeenkomstig dit artikel berekende maandelijks termijn te voldoen, is in de artikelen 4.9 en verder van dit besluit een aparte procedure opgenomen. Deze procedure voorziet erin bij het bepalen van de hoogte van de maandelijks termijn rekening te houden met zijn inkomenssituatie.

In het derde lid wordt voorzien in de mogelijkheid bij ministeriële regeling nadere voorschriften te geven ten aanzien van de hoogte van de maandelijks termijnen en de wijze waarop deze worden berekend. Teneinde te voorkomen dat de kosten die met het innen van de aflossingsbedragen gemoeid zijn hoger zijn dan de bedragen die afgelost moeten worden, ligt het in het voornemen een minimaal bedrag dat maandelijks moet worden afgelost vast te stellen. Daarbij wordt gedacht aan ongeveer € 15.

Artikel 4.8 (beschikking tot terugbetaling)

In dit en de volgende artikelen wordt de inburgeringsplichtige ten aanzien van wie op grond van de artikelen 4.8 en 4.11 van dit besluit een beschikking tot terugbetaling van zijn lening is genomen, als "debiteur" aangeduid.

Binnen acht weken na aanvang van de aanlooffase (dus twee maanden nadat het examen is behaald dan wel drie jaar de lening is verstrekt), krijgt de debiteur van de IB-Groep een beschikking waarin het bedrag dat moet worden terugbetaald alsmede de termijn waarbinnen dat moet gebeuren, is vastgesteld. Omdat de terugbetalingsverplichting pas over vier maanden in gaat heeft de debiteur nog ruimschoots de tijd een verzoek om draagkrachtvaststelling te doen (zie artikel 4.9 van dit besluit). Op dit verzoek moet de IB-Groep binnen acht weken beslissen. Als de debiteur vanaf de eerste termijn op basis van draagkracht wil betalen heeft hij dus twee maanden de tijd om deze aan te vragen. De debiteur kan hier overigens ook gedurende de terugbetalingsperiode om vragen.

Zo nodig kan de debiteur in deze periode ook overwegen tegen de beschikking overeenkomstig de Awb in bezwaar of beroep te gaan. Dit betekent dat hij binnen zes weken alsdan bij de IB-Groep bezwaar tegen deze beschikking kan aantekenen (artikel 6:4 Awb e.v.). Het bezwaar schort niet de werking van de beschikking waartegen het is gericht (artikel 6:16 Awb). Indien het bezwaar ongegrond is verklaard, kan hij in beroep gaan bij de administratieve rechter (artikel 8:1 Awb e.v.).

Artikel 4.9 (aanvraag vaststelling draagkracht debiteur)

De debiteur die op grond van zijn draagkracht niet in staat is de vastgestelde termijn te betalen, wordt in staat gesteld het bedrag op basis van zijn draagkracht in plaats van de vastgestelde termijn te betalen. Het kan dan gaan om een debiteur die van aanvang af daartoe onvoldoende draagkrachtig blijkt te zijn dan wel tijdens de terugbetalingsperiode een terugval in inkomen ondervindt.

De debiteur kan dan bij de IB-Groep een verzoek indienen om zijn draagkracht vast te stellen voor de resterende terugbetalingsperiode. Indien blijkt dat zijn draagkracht lager is dan de vastgestelde termijn, zal deze termijn daaraan worden aangepast. De woorden "voor de resterende terugbetalingsperiode" sluiten een aanpassing met terugwerkende kracht uit. Deze bepaling moet in verband met de garantiebepaling van artikel 4.14 worden gezien. Van laatst genoemd artikel kan gebruik worden gemaakt indien gedurende de aflofase de draagkracht van de debiteur dusdanig is gebleken, dat hij niet het volle bedrag van alle vastgestelde termijnen heeft kunnen betalen. De schuld die resteert bij het einde van de terugbetalingsperiode gaat op grond van die bepaling van rechtswege te niet.

Artikel 4.10 (berekening draagkracht debiteur)

Ten aanzien van de berekening van de draagkracht van de debiteur wordt het systeem van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (AWIR) gevolgd. Dit houdt in dat ter bepaling van de draagkracht het toetsingsinkomen van de debiteur en zijn partner in aanmerking wordt genomen. Onder toetsingsinkomen wordt op grond van artikel 8, eerste lid, AWIR verstaan:

- a. indien over het berekeningsjaar een aanslag inkomstenbelasting is of wordt vastgesteld: het verzamelinkomen, zoals dat in die aanslag is opgenomen;
- b. indien over het berekeningsjaar geen aanslag inkomstenbelasting is of wordt vastgesteld: het belastbare loon, zoals dat blijkt uit de op het berekeningsjaar betrekking hebbende jaaropgaven.

In het derde lid van genoemd artikel 8 AWIR is een voorziening opgenomen voor de in het buitenland werkende partner van de debiteur.

In de ministeriële regeling die in artikel 4.10, derde lid, is voorzien, worden nadere regels gesteld ten aanzien van de wijze waarop de draagkracht van de debiteur wordt berekend en de wijze waarop het toetsingsinkomen van de partner daarbij wordt meegenomen. Indien de partner van de debiteur ook zelf een debiteur is wordt zijn toetsingsinkomen in eerste instantie aangewend om zijn eigen terugbetalingsverplichting te voldoen. Hetgeen resteert wordt vervolgens meegenomen bij de berekening van de draagkracht van zijn partner-debiteur.

Volgens artikel 4.6 van dit besluit kan in geval van wijziging van het bedrag van de maandelijkse termijn naar aanleiding van een verzoek tot draagkrachtvaststelling als bedoeld in artikel 4.9, de terugbetalingsperiode worden verlengd tot ten hoogste zeven jaren.

Ook is in de regeling op grond van het derde lid een voorziening opgenomen voor bijstandsgerechtigden. Voor deze personen zal het maandelijks te betalen aflossingsbedrag op een vast bedrag worden vastgesteld, waarbij wordt gedacht aan €15,- per maand voor ten hoogste drie jaren. De kosten die deze groep dan voor het volgen van de inburgeringscursus en het doen van het examen moet maken zijn dan in verhouding met de kosten die worden gemaakt door hen die door de gemeente een inburgeringsvoorziening aangeboden krijgen en daarvoor uitsluitend een eigen bijdrage behoeven te betalen.

Artikel 4.11 (beschikking aanpassing draagkracht)

Dit artikel stelt de debiteur die op grond van zijn draagkracht niet in staat is de vastgestelde termijn te betalen, in staat het bedrag van zijn draagkracht in plaats van de vastgestelde termijn te betalen. Indien blijkt dat zijn draagkracht hoger is dan de vastgestelde termijn, betaalt hij het bedrag van de vastgestelde termijn (vgl. artikel 6.10, vierde lid, WSF 2000). Tegen deze beschikking staat bezwaar en beroep open overeenkomstig de Awb (zie de toelichting bij artikel 4.8)

Artikel 4.12 (Verzuim, aanmaning en invordering)

Bij ministeriële regeling worden regels gesteld omtrent de gevallen waarin de debiteur in verzuim is, de IB-Groep de debiteur kan aanmanen en vervolgens tot (dwang-)invordering kan overgaan.

Artikelen 4.13 (kwijtschelding)

Artikel 4.13 voorziet in een procedure om het resterende bedrag dat moet worden terugbetaald, kwijt te schelden. De inburgeringsplichtige dient hiertoe een aanvraag in te dienen.

In de Regeling Inburgering wordt de kwijtscheldingsregeling beperkt tot het geval waarin een inburgeringsplichtige asielzoeker niet meer inburgeringsplichtig is omdat het land van herkomst veilig is. In dit geval dient het mogelijk te zijn de rest van de schuld kwijt te schelden.

Op grond van artikel 15, derde lid, Wet inburgering gaat bij kwijtschelding de over het kwijtscholden bedrag opgebouwde rente op het tijdstip van kwijtschelding teniet.

Artikel 4.14 (van rechtswege te niet gaan schuld)

Nog resterende schuld gaat in twee situaties teniet. Allereerst bij het einde van de terugbetalingsperiode voor zover er nog een schuld resteert omdat de maandelijkse termijn is verlaagd naar aanleiding van een draagkrachtmeting (artikel 4.11, tweede lid). Achterstallige termijnen die de debiteur overeenkomstig artikel 4.8 of 4.11 nog heeft te voldoen, vallen hier uiteraard niet onder. Voorts gaat de schuld te niet in geval van overlijden van de debiteur. In dat geval gaat de volledige, nog resterende schuld te niet, dus ook mogelijke achterstallige termijnen. Indien de schuld te niet gaat, gaat eveneens de over dat bedrag opgebouwde rente op dat tijdstip te niet (vgl. artikel 15, derde lid, Wet inburgering).

Artikel 4.15 (toepasselijkheid AWIR)

In artikel 4.15 worden de artikelen 3, 4, 6, eerste lid, en 10, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (AWIR) van overeenkomstige toepassing verklaard. De AWIR is niet rechtstreeks van toepassing op de leningfaciliteit (zie hierover paragraaf 11 van het algemeen deel van deze toelichting).

In artikel 3 AWIR is het partnerbegrip gedefinieerd. Dit is nodig voor de draagkrachtberekening. Dit geldt eveneens voor de definitie van het begrip kind in artikel 4 AWIR. In artikel 6, eerste lid, AWIR wordt een voorziening getroffen voor iemand die in het buitenland woonachtig is en dus niet ingeschreven staat in de gemeentelijke basisadministratie in Nederland. Voor een nadere toelichting zij korthedshalve verwezen naar de toelichting op deze artikelen van de AWIR.

Artikel 10, eerste lid AWIR gaat over minderjarigheid. Dit artikel voorziet in een uitzondering op de algemene handelingsonbekwaamheid van minderjarigen. Artikel 1:234, eerste lid, BW biedt hiertoe de mogelijkheid. Het is van belang dat een minderjarige die recht heeft op een lening, deze faciliteiten zelf kan aanvragen en voor het ontvangen van de lening zelf een giro- of bankrekening kan openen.

Artikelen 4.16 t/m 4.18 (vergoedingsvarianten)

De vergoeding die kan worden verstrekt kent twee varianten.

De eerste variant is een forfaitair bedrag, waarbij wordt gedacht aan ongeveer € 650. Deze vergoeding wordt ingevolge artikel 4.17 verstrekt binnen acht weken nadat de gewezen inburgeringsplichtige het inburgeringsexamen heeft behaald. Deze modaliteit is opgenomen in onderdeel a.

De tweede variant van de vergoeding is opgenomen in onderdeel b en verder uitgewerkt in artikel 4.18. Deze vergoeding is gerelateerd aan de gemaakte kosten. Hieraan ligt ten grondslag het gegeven dat de hoogte van de met de voorbereiding op het inburgeringsexamen gemoeide kosten niet voor alle inburgeringsplichtigen gelijk is aangezien de inspanningen om het examen te behalen kunnen verschillen naar gelang de persoonlijke omstandigheden, het beginniveau en de leercompetenties van de betrokkene. Uit het in onderdeel b gezigde begrip "cursusinstelling", zoals dat in artikel 1, onderdeel j, van de wet is gedefinieerd, vloeit voort dat uitsluitend de inburgeringsplichtige die een cursus inkoopt bij een aanbieder die in het bezit is van een keurmerk dan wel certificaat, in aanmerking komt voor deze vergoeding. In onderdeel b is vastgelegd dat de cursusinstelling over het keurmerk dan wel certificaat moest beschikken ten tijde van de aanmelding door de cursist. Later verlies van het keurmerk of certificaat heeft dus geen gevolgen voor de vergoeding.

De kostengerelateerde vergoeding wordt slechts toegekend voor de examenkosten samen met de kosten van de cursus. Wat betreft de omvang van deze vergoeding wordt gedacht aan 70% van de gemaakte kosten tot een maximum van € 3000. In artikel 4.18 is vastgelegd dat deze vergoedingsvariant op aanvraag wordt verstrekt en dat de IB-Groep binnen acht weken op de aanvraag beslist.

De kostengerelateerde vergoeding wordt slechts toegekend voorzover het bedrag daarvan de forfaitaire vergoeding te boven gaat (artikel 4.18, eerste lid). Er is geen sprake van cumulatie van vergoedingen. De inburgeringsplichtige heeft dus slechts recht op één vergoeding.

Om in aanmerking te komen moet de gewezen inburgeringsplichtige binnen de in artikel 16, eerste lid, van de wet genoemde termijn van drie jaar het inburgeringsexamen hebben behaald. Geen recht op vergoeding bestaat dus indien weliswaar het examen is behaald, maar betrokkene niet inburgeringsplichtig is geweest. Het kan dan gaan om vreemdelingen met een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd (bijv. arbeidsmigranten), waarvoor geldt dat zij het inburgeringsexamen moeten hebben behaald om voor een vergoeding voor onbepaalde tijd c.q. een zelfstandige verblijfsvergunning in aanmerking te komen. ' Ook de EU-onderdanen en minderjarigen jonger dan 16 jaar vallen er buiten.'

Omdat inburgeringsplichtigen aan wie een gedeeltelijke vrijstelling op de inburgeringsplicht is verleend wel het inburgeringsexamen moeten afleggen, komen zij eveneens in aanmerking voor de vergoeding.

De vergoeding wordt eenmalig verstrekt.

Artikel 4.19 (geen recht op vergoeding)

Eerste lid

De inburgeringsplichtige aan wie op enig moment een inburgeringsvoorziening is aangeboden en deze ook heeft aanvaard komt niet in aanmerking voor een vergoeding. Deze persoon wordt immers al voldoende financieel ondersteund aangezien hij slechts een eigen bijdrage behoeft te betalen ten einde de inburgeringscursus te kunnen volgen. Hierop geldt een uitzondering voor de inburgeringsplichtige wiens inburgeringsvoorziening als gevolg van verhuizing is vervallen. Deze inburgeringsplichtige moet in de gelegenheid worden gesteld de inburgeringscursus op eigen kracht voort te zetten indien bij verhuizing het aanbod niet door de nieuwe gemeente wordt voortgezet.

Tweede lid

Het is ongewenst om illegaal in Nederland verblijvende vreemdelingen in aanmerking te brengen voor een vergoeding van de overheid. Daartoe is in het tweede lid van artikel 4.16 van het recht op vergoeding uitgesloten de gewezen inburgeringsplichtige die geen rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onderdelen a tot en met e, dan wel I, van de Vreemdelingenwet 2000 in Nederland (meer) heeft. Dit betekent dat de gezinsmigrant wiens afhankelijke verblijfsrecht wegens verbreking van de (huwelijks)relatie is vervallen en aan wie geen voortgezet verblijf in Nederland is toegestaan, geen vergoeding zal worden uitgekeerd zolang hij zonder rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, onderdelen a tot en met e, dan wel I, van de Vreemdelingenwet 2000 in Nederland verblijft.

Artikel 4.20 (verrekening vergoeding met terugbetaling lening)

In dit artikel is bepaald dat – indien de gewezen inburgeringsplichtige een verplichting tot terugbetaling van de lening heeft – de vergoeding uitsluitend wordt betaald na verrekening met het bedrag dat voortvloeit uit deze terugbetalingsverplichting. Daarmee wordt deze verrekeningsbevoegdheid van een wettelijke grondslag als bedoeld in artikel 4.4.1.9 Awb (vierde tranche Awb) voorzien. De gewezen inburgeringsplichtige kan bezwaar en beroep instellen tegen een beschikking omtrent verrekening (zie de toelichting bij artikel 4.8).

Artikel 4.21 (minderjarigheid)

Dit artikel, waarin artikel 10, eerste lid, van de AWIR van overeenkomstige toepassing wordt verklaard, voorziet in een uitzondering op de algemene handelingsonbekwaamheid van minderjarigen. Artikel 1:234, eerste lid, BW biedt hiertoe de mogelijkheid. Het is van belang dat een minderjarige die recht heeft op een vergoeding, deze faciliteiten zelf kan aanvragen en voor het ontvangen van de vergoeding zelf een giro- of bankrekening kan openen.

Artikel 4.22 (geen aanbod aan niet-arbeidsplichtigen)

In het *eerste lid* is geregeld dat de gecombineerde inburgerings- en reïntegratievoorziening niet wordt aangeboden aan uitkeringsgerechtigde inburgeringsplichtigen die zijn ontheven of vrijgesteld van de arbeidsplicht of de verplichting zich als werkzoekende bij de Centrale organisatie werk en inkomen te laten registreren. De gedachte hierachter is dat inburgering en toeleiding naar de arbeidsmarkt in elkaars verlengde liggen en elkaar wederzijds kunnen versterken. Dit effect laat zich het optimaal gelden in een situatie waarin daadwerkelijk sprake is

van de verplichting om arbeid te verkrijgen en te aanvaarden. Een ontheffing of vrijstelling is in beginsel tijdelijk. Dat betekent dat het, wanneer de ontheffing of vrijstelling op enig moment eindigt, alsnog mogelijk wordt een inburgeringsvoorziening aan te bieden. Ontheffing of vrijstelling is mogelijk voor uitkeringsgerechtigden die een uitkering ontvangen op grond van de Wet werk en bijstand (WWB), de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW), de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ), en de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA).

Ingevolge artikel 3, vierde lid, van de Tijdelijke wet beperking inkomensgevolgen arbeidsongeschiktheidscriteria (BIA) wordt voor de toepassing van andere wetten en de daarop berustende bepalingen, een uitkering op grond van de BIA aangemerkt als uitkering op grond van de verplichte verzekering ingevolge de Werkloosheidswet. Op grond van artikel 5, eerste lid, van de BIA wordt het recht op een BIA-uitkering vastgesteld op grond van hoofdstuk IIa van de WW, dat onder meer de artikelen 24 en 26 WW met betrekking tot de arbeidsinschakeling en de inschrijving als werkzoekende bij het CWI omvat.

In het *tweede lid* is geregeld dat de gecombineerde inburgerings- en reïntegratievoorziening evenmin wordt aangeboden aan inburgeringsplichtigen die een uitkering ontvangen op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO), de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen (WAZ), de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong) of de Tijdelijke regeling inkomensgevolgen herbeoordeelde arbeidsongeschikten (TRI) en aan wie geen voorschrift is gegeven dat verplicht tot het verkrijgen en aanvaarden van passende arbeid en registratie bij de Centrale organisatie werk en inkomen. Het gaat hier dus om twee cumulatieve voorwaarden. Op grond van artikel 2, negende lid, TRI wordt een tegemoetkoming op grond van die regeling voor de toepassing van andere wetten dan de Kaderwet SZW-subsidies aangemerkt als een uitkering op grond van de WW. Ingevolge artikel 2, zesde lid, TRI is onder meer artikel 24 WAO met betrekking tot de arbeidsinschakeling van overeenkomstige toepassing. Anders dan uitkeringsgerechtigden die een uitkering ontvangen op grond van de WW, WWB, IOAZ, IOAW of de Regeling werkhervatting gedeeltelijk arbeidsongeschikten (WGA) (hoofdstuk 7 van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen), zijn WAO-, WAZ-, Wajong- en TRI-gerechtigden in beginsel niet arbeidsplichtig. Wel kunnen zij op grond van deze regelingen een voorschrift ontvangen waarin zij worden verplicht tot het verkrijgen en aanvaarden van passende arbeid en het, in dat verband, registeren bij de CWI. In de gevallen waarin een dergelijk voorschrift gegeven is, wordt dit beschouwd als een situatie die vergelijkbaar is met de arbeidsplicht. Individuele inburgeringsplichtige uitkeringsgerechtigden aan wie een dergelijk voorschrift (nog) niet is gegeven, komen (nog) niet in aanmerking voor een aanbod.

Artikel 5.1 (oproep van “nieuwkomers” t.b.v. intake)

Om te voorkomen dat er nieuwe achterstanden bij de inburgering van groepen mensen ontstaan, acht de regering het van groot belang dat de gemeenten onder de nieuwe wet alle nieuwe inburgeringsplichtigen handhaven. Dit betreft de personen die onder de inburgeringsplicht vallen en die na de inwerkingtreding van de Wet inburgering tot Nederland worden toegelaten (vreemdelingen) of ingezetene worden in de zin van de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens ((de specifieke groepen genaturaliseerde Nederlanders). Het betreft hier circa 15.500 personen per jaar.

In dit artikel is geregeld dat gemeenten binnen zes weken deze nieuwe inburgeringsplichtigen moeten oproepen voor een intake. Deze termijn is conform de termijn van de Wet inburgering

nieuwkomers. In laatstgenoemde wet was geregeld dat de nieuwkomer nadat hij inburgeringsplichtig is geworden zich binnen zes weken bij de gemeente moet melden. De praktijk van deze wet was echter dat weinig nieuwkomers zich melden, maar dat de gemeente, ondanks de meldplicht, hen oproep voor een inburgeringsonderzoek. Hoewel de verplichting van nieuwkomers om zich bij de gemeente te melden beter aansluit bij een belangrijk uitgangspunt van het nieuwe stelsel, namelijk de eigen verantwoordelijkheid, is gelet op genoemde praktijk er toch voor gekozen om gemeenten de nieuwe inburgeringsplichtige te laten oproepen.

Hoewel ook voor asielgerechtigden de inburgeringsplicht aanvangt nadat zij in het opvangcentrum de beschikking van de IND hebben ontvangen op grond waarvan zij rechtmatig verblijf hebben in Nederland, worden zij pas door de gemeente van uitplaatsing opgeroepen. In artikel 5.1, eerste lid, onder a, wordt geregeld dat asielgerechtigden worden opgeroepen door het college van de gemeente waar zij na de uitplaatsing naar een gemeente voor de eerste keer aangifte hebben gedaan van verblijf en adres als bedoeld in artikel 65 van de Wet GBA. Asielgerechtigden, die al tijdens het verblijf in het opvangcentrum, aangifte hebben gedaan van verblijf en adres in de gemeente waar het opvangcentrum was gevestigd, worden dus niet opgeroepen door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waar het opvangcentrum is gevestigd, maar door het college van de gemeente van uitplaatsing. Echter nadat de inburgeringsplicht in het opvangcentrum is aangevangen kunnen zij starten met hun inburgering door middel van inburgeringsvoorzieningen die in het opvangcentrum worden aangeboden. Indien asielgerechtigden na uitplaatsing in een gemeente door die gemeente worden opgeroepen en zij in aanmerking komen voor een (gecombineerde reïntegratie/inburgeringsvoorziening ligt het voor de hand dat bij dat aanbod rekening wordt gehouden met het gedeelte van de inburgeringsvoorziening dat de betrokkenen in het opvangcentrum reeds hebben gevolgd. In dit artikel wordt voor de definitie van opvangcentrum verwezen naar de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers. Deze definitie luidt: een opvangvoorziening niet zijnde een woning, hotel, of pension, waarin door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers aan asielzoekers opvang wordt geboden.

Indien de opgeroepene geen gehoor geeft aan de oproep kan een bestuurlijke boete (ten hoogste € 250) worden opgelegd op grond van artikel 27 juncto artikel 32, onderdeel a, van de wet. Tegen de boetebeschikking staat bezwaar en beroep open.

Artikel 5.2 (oproep van oudkomers t.b.v. intake)

Dit artikel bepaalt dat bij ministeriële regeling regels kunnen worden gesteld die betrekking hebben op het aantal oudkomers en potentieel inburgeringsplichtige oudkomers dat door het college wordt opgeroepen voor het onderzoek en de daarbij te hanteren criteria. De oudkomers waarop in dit artikel wordt gerefereerd, zijn de oudkomers die geen aanbod voor een (gecombineerde reïntegratie/inburgeringsvoorziening ontvangen.

Anders dan bij de nieuwkomers, - zij worden in de meeste gevallen binnen zes weken na het ontstaan van de inburgeringsplicht opgeroepen -, is voor het oproepen van de oudkomers een fasering nodig gezien de grote omvang van deze groep. Dat niet alle inburgeringsplichtige oudkomers tegelijk gehandhaafd worden, vloeit voort uit de beschikbare capaciteit en de beschikbare middelen.

Het is het college dat bepaalt welke oudkomer wanneer wordt opgeroepen. Wel kunnen dus bij ministeriële regeling regels worden gesteld omtrent het aantal oudkomers dat jaarlijks per gemeente door het college wordt opgeroepen en de daarbij te hanteren criteria.

De oudkomer is op straffe van een boete verplicht om mee te werken aan de intake waartoe hij wordt opgeroepen. Indien de opgeroepene geen gehoor geeft aan de oproep of anderszins geen medewerking verleent, kan een bestuurlijke boete (van ten hoogste € 250) worden

opgelegd op grond van artikel 27 juncto artikel 32, onderdeel a, van de wet. Tegen de boetebeschikking staat bezwaar en beroep open. In deze intake wordt nagegaan of betrokkene inderdaad inburgeringsplichtig is. Is dat het geval dan stelt de gemeente een handhavingsbeschikking op en start de handhavingstermijn. Ten aanzien van deze oudkomers handhaaft de gemeente vervolgens de naleving van de inburgeringsplicht.

Met het van kracht worden van de nieuwe Wet inburgering gaat de inburgeringsplicht in voor alle inburgeringsplichtige oudkomers. Een groot deel van de inburgeringsplichtige oudkomers zal zonder een aanbod van de gemeente moeten inburgeren. Voor de naleving van de inburgeringsplicht is ook handhaving noodzakelijk. Deze handhaving is bovendien een prikkel voor inburgeringsplichtigen om aan de inburgeringsplicht te voldoen. De overheid laat door handhaving bovendien zien dat aan het behalen van het inburgeringsexamen groot belang wordt gehecht. Bij het vaststellen van de hoogte van het jaarlijks aantal te handhaven inburgeringsplichtigen zal met name ook een rol spelen het aantal inburgeringsplichtigen dat op eigen initiatief (dus zonder handhaving en ook zonder aanbod) de inburgeringsplicht vervult. Het doel is immers dat alle inburgeringsplichtigen aan hun inburgeringsplicht voldoen. Indien dit onvoldoende op eigen initiatief gebeurt dan zal ten aanzien van een groter aantal inburgeringsplichtigen handhaving van de inburgeringsplicht noodzakelijk zijn. Voor gemeenten is het van belang een helder handhavingsbeleid te formuleren en zo nodig neer te leggen in een verordening.

Artikel 5.3 (acties bij intake)

In het onderzoek, bedoeld in artikel 23 van de wet (intake) gaat het college na of de betrokkene aan de inburgeringsplicht heeft voldaan. Daartoe dient als eerste de identiteit van de betrokkene te worden vastgesteld. Het kan bij de intake gaan om twee categorieën personen. De eerste categorie betreft de groep personen van wie het college op redelijke gronden vermoedt – maar geen zekerheid heeft - dat zij inburgeringsplichtig zijn. De intake dient er in dat geval *mede* toe dat gegevens kunnen worden vergaard die van belang zijn om te kunnen beoordelen of de betrokkene op grond van de artikelen 2 en 3 of 2 en 4 inburgeringsplichtig is. De tweede categorie betreft de groep personen ten aanzien van wie het college er als regel van kan uitgaan dat deze inburgeringsplichtig zijn. Dit zal bijvoorbeeld het geval zijn bij vreemdelingen die een verblijfsvergunning voor een niet-tijdelijk verblijfsdoel krijgen (gezinsvormers, -herenigers, asielgerechtigden).

De gegevens die nodig zijn voor het inburgeringsproces van de betrokkene dienen door het college op grond van artikel 6.2 van dit besluit aan de IB-groep te worden verstrekt ten behoeve van opneming in het Informatiesysteem Inburgering. Zoals al is aangegeven kan het college ook een persoon oproepen, van wie het college op redelijke gronden vermoedt dat hij inburgeringsplichtig is. Indien tijdens de intake is gebleken dat betrokkene niet inburgeringsplichtig is dient het college ook de gegevens van deze persoon te verstrekken aan de IB-groep om in het Informatiesysteem Inburgering op te nemen. De reden hiervan is dat bij verhuizing van deze persoon de nieuwe gemeente beschikt over deze gegevens, zodat de nieuwe gemeente de betreffende persoon niet meer zal oproepen voor een intake in het kader van de inburgeringsplicht.

Eerste lid

Indien uit de intake blijkt dat de betrokkene in principe inburgeringsplichtig is dient het college, op grond van het eerste lid, de inburgeringsplichtige te informeren over zijn rechten en plichten die uit de wet voortvloeien. Bijvoorbeeld dat hij een aanvraag kan indienen op grond van

psychische of lichamelijke belemmeringen ter verkrijging van een gehele of gedeeltelijk ontheffing van de inburgeringsplicht. Het college neemt daarover een beslissing. Tevens onderzoekt het college of de betrokkene is vrijgesteld voor een onderdeel van het inburgeringsexamen. De betrokkene wordt voorts geïnformeerd over de termijn van de inburgeringsplicht, over de termijn van de vergoeding, over het inburgeringsexamen en het niveau dat moet worden behaald om te slagen voor de onderdelen Nederlandse taal en Kennis van de Nederlandse samenleving, over de regels die betrekking hebben op de bestuurlijke boete, over mogelijke verblijfsrechtelijke gevolgen indien niet voldaan wordt aan de inburgeringsplicht enz. Tijdens de intake gaat de gemeente na of betrokkene in aanmerking komt voor een gemeentelijk aanbod voor een (al dan niet met reïntegratie gecombineerde) inburgeringsvoorziening.

Tweede lid

In het tweede lid is geregeld dat, indien de inburgeringsplichtige een aanbod van de gemeente krijgt, dit aanbod en datgene wat daarmee samenhangt in een inburgeringsvoorzieningsbeschikking op grond van artikel 20, eerste lid, van de wet worden neergelegd. In het geval van een aanbod aan een oudkomer wordt in die beschikking tevens het startmoment voor de termijn van vijf jaar bepaald (zie artikel 20, tweede lid, juncto artikel 24 van de wet). Indien het gaat om een oudkomer die niet in aanmerking komt voor een aanbod, worden de termijnen van de inburgeringsplicht en daarmee van het kunnen opleggen van een boete (vijf jaar) en het verstrekken van de vergoeding (drie jaar) in een handhavingsbeschikking op grond van artikel 24 van de wet neergelegd. Tegen deze handhavingsbeschikking kan bezwaar en beroep worden ingesteld. Voor de nieuwe inburgeringsplichtigen die niet in aanmerking komen voor een aanbod geeft de gemeente geen beschikking af. De termijnen voor de inburgeringsplicht en daarmee van het kunnen opleggen van een boete (3,5 cq. 5 jaar) en voor de vergoeding (3 jaar) vloeien voort uit de wet.

Derde lid

Het derde lid van dit artikel bepaalt dat de nieuwe inburgeringsplichtige voor de duidelijkheid schriftelijk door de gemeente over deze zaken wordt geïnformeerd. Omdat in dit geval geen sprake is van een beschikking kan tegen deze schriftelijke informatie geen bezwaar en beroep worden ingediend. Voor de beslistermijn van de hierboven bedoelde beschikkingen wordt aangesloten bij de termijn die in artikel 4:13 van afdeling 4.1.3 van de Algemene wet bestuursrecht is geregeld, nl. een redelijke termijn die in ieder geval is verstreken wanneer het college binnen acht weken na de intake geen beschikking heeft gegeven, noch een kennisgeving als bedoeld in artikel 4:14 van genoemde wet heeft gedaan.

Wanneer de opgeroepene niet verschijnt of onvoldoende medewerking verleent aan de intake, kan het college een bestuurlijke boete opleggen (artikel 23, vierde lid, juncto artikel 27 van de wet). Op grond van artikel 32, onderdeel a, van de wet bedraagt deze boete ten hoogste € 250.

Artikel 5.4 (verlenging van de termijn van de inburgeringsplicht)

Op grond van artikel 29, tweede lid, onderdeel a, jo. derde lid, van de wet kan het college, overeenkomstig bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen regels, de termijn verlengen waarbinnen een inburgeringsplichtige aan zijn inburgeringsplicht moet hebben

voldaan. De inburgeringsplichtige dient daartoe een gemotiveerd verzoek in. In dit verzoek dient de inburgeringsplichtige aannemelijk te maken dat hem geen verwijt treft voor het niet behalen van het inburgeringsexamen binnen de gestelde termijn.

De invulling van de begrippen "verwijtbaar" en "niet verwijtbaar" en de te hanteren criteria bij de beoordeling daarvan in het kader van de beoordeling van de verlenging komen overeen met die in het kader van de beoordeling van het opleggen van een bestuurlijke boete, indien niet binnen de van toepassing zijnde termijn het inburgeringsexamen is behaald. Indien het college van mening is dat er sprake is van verwijtbaarheid in verband met het niet behalen van het inburgeringsexamen dan legt het college een bestuurlijke boete op. Zoals uiteengezet in de brief van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan de Tweede Kamer van 28 oktober 2005 (Kamerstukken II 2005/06, 29 543, nr. 12) behoeft het college de verwijtbaarheid niet te bewijzen, maar zal het steeds aande hand van de omstandigheden van het individuele geval moeten besluiten of de verwijtbaarheid ontbreekt. Indien het college echter van mening is dat de verwijtbaarheid ontbreekt, dan wordt de bestuurlijke boete niet opgelegd. Het college dient dan echter wel de termijn waarbinnen aan de inburgeringsplicht moet worden voldaan te verlengen. Bij het verlengen van de termijn houdt het college rekening met een termijn die een redelijke periode biedt om alsnog aan de inburgeringsplicht te voldoen.

De inburgeringsplichtige maakt in zijn verzoek aannemelijk dat het niet voldoen aan de inburgeringsplicht binnen de gestelde termijn hem niet te verwijten valt. Aangezien pas tegen de tijd dat die termijn afloopt aannemelijk gemaakt kan worden dat het inburgeringsexamen niet binnen de termijn gehaald kan worden, kan de inburgeringsplichtige zijn verzoek niet eerder indienen dan zes maanden voor het verstrijken de termijn waarbinnen aan de inburgeringsplicht moet zijn voldaan. Eerder wordt niet zinvol geacht, omdat het altijd nog mogelijk is om binnen de resterende periode het inburgeringsexamen te behalen.

De in het eerste lid opgenomen beslistermijn van acht weken sluit aan bij de redelijke beslistermijn van artikel 4:13 Awb.

Aangezien de inburgeringsplichtige aannemelijk moet maken dat hem geen verwijt treft, doet hij er goed aan bewijzen hiervoor te verzamelen en te overleggen aan het college.

In de hierboven genoemde brief van 28 oktober 2005 is vermeld dat een inburgeringsplichtige in het algemeen niet verwijtbaar handelt, als hij bijvoorbeeld:

- tijdig en voldoende heeft meegewerkt aan de intake;
- tijdig een cursus heeft ingekocht die opleidt naar het vereiste niveau voor het inburgeringsexamen, tenzij er sprake was van goede redenen waardoor - het tijdig inkopen van de cursus niet mogelijk of nodig was;
- een cursus heeft gevolgd en afgerond, tenzij er sprake was van goede redenen waardoor het volgen en afronden van de cursus niet mogelijk of nodig was;
- minstens één keer het examen heeft afgelegd, tenzij er sprake was van goede redenen waardoor dit niet mogelijk was.

Zoals vermeld, vormen bovengenoemde criteria geen limitatieve opsomming. Bovendien zullen bovengenoemde criteria niet in alle gevallen relevant zijn. Het college bepaalt in het individuele geval of die uitzonderingssituatie zich voordoet.

Het tweede lid regelt dat het college in bijzondere gevallen ambtshalve kan overgaan tot verlenging. Dit kan zich bijvoorbeeld voordoen, wanneer het college in het kader van het opleggen van de bestuurlijke boete vanwege het niet behalen van het inburgeringsexamen, concludeert dat er in dit geval geen sprake is van verwijtbaarheid aan de kant van de inburgeringsplichtige. Indien de inburgeringsplichtige niet zelf een verzoek tot verlenging van de inburgeringstermijn heeft ingediend, dan kan het college ambtshalve de termijn verlengen. Naar aanleiding van het commentaar van de ACVZ is met de woorden "die de inburgeringsplichtige

betreffen" de mogelijkheid tot ambtshalve verlenging enigszins gespecificeerd. Hiermee wordt duidelijk dat een ambtshalve verlenging om redenen van beperking van werklast niet mogelijk is. Er is geen limiet gesteld aan het aantal verlengingen. In beginsel kan het college de inburgeringstermijn verlengen tot betrokkene 65 jaar is geworden en niet langer inburgeringsplichtig is. In de praktijk zal het aantal verlengingen mogelijk beperkt kunnen blijven, omdat het college op grond van artikel 29, tweede lid, onderdeel b, van de wet kan besluiten tot ontheffing van de inburgeringsplicht, indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Tenslotte wordt in het vierde lid geregeld dat er bij ministeriële regeling nadere regels kunnen worden gesteld omtrent de procedure en gronden voor de termijnverlenging.

Artikel 5.5 (ontheffing van de inburgeringsplicht)

In dit artikel wordt een nadere regeling gegeven van de ontheffingsmogelijkheid, genoemd in artikel 29, tweede lid, onderdeel b, van de wet. Op grond van dit artikel kan het college, overeenkomstig bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen regels, de inburgeringsplichtige gehele of gedeeltelijke ontheffing van de inburgeringsplicht verlenen, indien het college op grond van door de inburgeringsplichtige aantoonbaar geleverde inspanningen tot het oordeel komt dat het voor hem redelijkerwijs niet mogelijk is het inburgeringsexamen te behalen. Dit betreft een andere ontheffingsmogelijkheid dan die genoemd in artikel 5, eerste lid, van de wet, waar het gaat om ontheffing op grond van psychische en lichamelijke belemmeringen. Deze ontheffing is nader geregeld in artikel 2.7 van dit besluit.

In het eerste lid is aangegeven dat het verzoek om ontheffing niet eerder dan zes maanden voor de termijn waarbinnen aan de inburgeringsplicht moet zijn voldaan, kan worden ingediend. Deze termijn is gekozen, omdat de inburgeringsplichtige ten eerste moet aantonen dat hij inspanningen heeft geleverd om het inburgeringsexamen te kunnen behalen en ten tweede dat het voor hem redelijkerwijs niet mogelijk zal zijn om het inburgeringsexamen te behalen. De termijn van 5 jaar waarbinnen aan de inburgeringsplicht moet zijn voldaan is zodanig gekozen, dat deze termijn als een redelijke termijn wordt gezien om het inburgeringsexamen te behalen. Indien een inburgeringsplichtige van de inburgeringsplicht ontheven wil worden, dient betrokkene aan te tonen dat hij inspanningen heeft geleverd gedurende de termijn van 5 jaar. Voor diegenen voor wie de inburgeringstermijn van 3,5 jaar van toepassing is, geldt hetzelfde, maar dan voor die kortere termijn van 3,5 jaar. Vanaf een half jaar voor het aflopen van de inburgeringstermijn kan een verzoek tot ontheffing worden ingediend. Dit kan wel later, maar niet eerder. Op een eerder tijdstip kan nog geen goede beoordeling plaatsvinden. Door de termijn een half jaar te plaatsen voor het daadwerkelijk verlopen van de inburgeringstermijn, kan een goede beoordeling plaatsvinden van de geleverde inspanningen en van de vraag of betrokkene redelijkerwijs niet in staat zal zijn het inburgeringsexamen te behalen.

De in het eerste lid opgenomen beslistermijn van acht weken sluit aan bij de redelijke beslistermijn van artikel 4:13 Awb.

In beginsel vindt de ontheffing plaats op verzoek van de inburgeringsplichtige. Op grond van het tweede lid kan het college in bijzondere gevallen overgaan tot ambtshalve gehele of gedeeltelijke ontheffing. Daarbij kan gedacht worden aan de situatie waarin een inburgeringsplichtige reeds meerdere malen een verlenging van de termijn waarbinnen aan de inburgeringsplicht moet zijn voldaan, heeft ontvangen, en ondanks allerlei inspanningen niet verwijtbaar er niet in is geslaagd het inburgeringsexamen te halen. In dat geval kan het college

besluiten om in plaats van de termijn waarbinnen aan de inburgeringstermijn moet zijn voldaan opnieuw te verlengen, er voor te kiezen om de betrokkene te ontheffen van de inburgeringsplicht. Naar aanleiding van het commentaar van de ACVZ is met de woorden "die de inburgeringsplichtige betreffen" de mogelijkheid tot ambtshalve verlenging enigszins gespecificeerd. Hiermee wordt duidelijk dat een ambtshalve verlenging om redenen van beperking van werklast niet mogelijk is.

Het college zal steeds aan de hand van de omstandigheden van het geval moeten besluiten of er sprake is van voldoende inspanningen en een beoordeling moeten maken of het voor de betrokkene redelijkerwijs niet mogelijk is om het inburgeringsexamen te behalen.

Als mogelijke criteria die kunnen bijdragen aan de besluitvorming inzake "aantoonbare inspanningen" kunnen worden genoemd dat betrokkene moet kunnen aantonen een cursus te hebben ingekocht die opleidt naar het vereiste niveau en aantonen dat de cursus is gevolgd en afgemaakt en dat betrokkene minstens één maal examen heeft afgelegd.

Als mogelijke criteria die kunnen bijdragen aan de besluitvorming inzake de vraag of betrokkene redelijkerwijs niet in staat is het inburgeringsexamen te behalen, kunnen worden genoemd dat betrokkene minstens eenmaal het inburgeringsexamen heeft afgelegd en daarmee resultaten heeft bereikt die aanleiding geven te veronderstellen dat betrokkene blijvend niet in staat zal zijn het inburgeringsexamen te behalen en dat betrokkene een verklaring kan overleggen van een instelling/deskundige waarin aangegeven wordt dat betrokkene het leervermogen ontbeert om het inburgeringsexamen te behalen.

Bovengenoemde criteria vormen geen limitatieve opsomming. Bovendien zullen bovengenoemde criteria niet in alle gevallen relevant zijn.

Op grond van het vierde lid kunnen bij ministeriële regeling nadere regels worden gesteld omtrent de procedure en de gronden voor gehele of gedeeltelijke ontheffingverlening.

Artikel 6.1 (inhoud ISI)

In de in dit artikel bedoelde bijlage wordt geregeld welke gegevens worden geregistreerd in het ISI teneinde de verscheidene actoren in staat te stellen hun taken in het nieuwe inburgeringsstelsel naar behoren uit te voeren. Ten overvloede zij opgemerkt dat degene op wie een in het ISI opgenomen persoonsgegeven betrekking heeft, alle rechten heeft die hem zijn toegekend in de Wet bescherming persoonsgegevens.

Eerste lid

In het eerste lid wordt aangegeven ten aanzien van welke categorieën van personen persoonsgegevens worden opgenomen in het ISI.

In onderdeel a wordt verwezen naar persoonsgegevens van inburgeringsplichtigen en gewezen inburgeringsplichtigen. Onder gewezen inburgeringsplichtigen worden begrepen zij die als inburgeringsplichtige het inburgeringsexamen hebben behaald en zij die in het bezit zijn van een volledige ontheffing van de inburgeringsplicht, verleend ingevolge artikel 5 of 29, tweede lid, onderdeel b, van de wet.

In onderdeel b wordt verwezen naar persoonsgegevens van andere personen dan in onderdeel a bedoeld die zich hebben aangemeld voor het inburgeringsexamen. Hierbij kan worden gedacht aan niet-inburgeringsplichtige vreemdelingen die het inburgeringsexamen dienen te behalen om in aanmerking te komen voor een zelfstandige vergunning voor voortgezet verblijf of een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (kennismigranten en hun

partners). Een voorbeeld hiervan zijn arbeids- en kennismigranten en hun afhankelijke gezinsleden. Zij zijn vanwege het tijdelijke karakter van hun verblijf in ons land niet inburgeringsplichtig. Echter zij zullen met goed gevolg het inburgeringsexamen moeten hebben behaald, indien zij toch duurzaam deel van onze samenleving willen uitmaken en in aanmerking willen komen voor een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Zie voor andere voorbeelden de toelichting bij hoofdstuk 8, afdeling 1, van dit besluit.

In onderdeel c wordt verwezen naar persoonsgegevens van de partner van een inburgeringsplichtige ingeval van een draagkrachtmeting die moet plaatsvinden als de inburgeringsplichtige niet in staat is een verstrekte lening in de vastgestelde termijnen terug te betalen.

In onderdeel d wordt verwezen naar personen die zijn opgeroepen voor een *intake* als bedoeld in artikel 5.1 of 5.2 van de wet en waarvan is vastgesteld dat zij niet inburgeringsplichtig blijken te zijn.

In onderdeel e wordt verwezen naar minderjarige kinderen van vreemdelingen als bedoeld in artikel 2 van de wet, die gezien hun geboortedatum in relatie tot de datum van binnenkomst in Nederland niet kunnen voldoen aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel b, van de wet. Deze kinderen kunnen inburgeringsplichtig worden.

In onderdeel f wordt verwezen naar personen waarvan is gebleken dat zij aansluitend op de volledige leerplicht een opleiding volgen als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel e, van de wet, op grond waarvan zij niet inburgeringsplichtig zijn. Er zal door de IB-Groep aan de hand van de door haar beheerde registraties met gegevens over inschrijvingen op opleidingsinstellingen, waaronder het Basisregister Onderwijs en het Centraal Register Inschrijvingen Hoger Onderwijs, worden gecontroleerd of een persoon (die op grond van de overige bepalingen van de wet inburgeringsplichtig is) aansluitend op de volledige leerplicht een opleiding volgt waarvan de succesvolle afronding leidt tot uitreiking van een vrijstellend diploma. De uitkomst van deze controle zal worden opgenomen in het ISI en ter beschikking worden gesteld aan de gemeenten en de IB-Groep ten behoeve van de vaststelling van de inburgeringsplicht

Tweede lid

Het tweede lid verwijst naar de bijlage bij dit besluit, waarin is aangegeven welke (persoons-)gegevens van de in het eerste lid bedoelde personen worden opgenomen in het ISI.

In de eerste plaats hebben de persoonsgegevens die in het ISI worden opgenomen betrekking op de persoonlijke levenssfeer van de betrokkene:

- de voornaam (voornamen), geslachtsnaam en voorvoegsels van de geregistreerde;
- het adres en de woonplaats van de geregistreerde;
- het land van geboorte alsmede het land van herkomst van de geregistreerde;
- de geboortedatum (of, indien onbekend, het geboortjaar) van de geregistreerde;
- eventueel de datum van overlijden van de geregistreerde;
- het geslacht van de geregistreerde;
- de nationaliteit van de geregistreerde;
- het sociaal-fiscaalnummer en het A-nummer van de geregistreerde;
- eventuele financiële en wettelijke vertegenwoordiging (curator);
- oudkomeer of nieuwe inburgeringsplichtige;
- de reden voor inburgeringsplichtigheid, bedoeld in artikel 2 of 3 van de wet;
- de status van de geregistreerde: is sprake van een minderjarig kind van een persoon als bedoeld in artikel 2 van de wet, is reeds voldaan aan de inburgeringsplicht, is sprake van een

vrijstelling of ontheffing (indien bij een intakegesprek is komen vast te staan dat de betrokkene niet inburgeringsplichtig is, wordt een indicatie opgenomen teneinde te verzekeren dat bij een verhuizing van de betrokkene de nieuwe gemeente kan beschikken over deze indicatie en de betrokkene niet wederom wordt opgeroepen voor een intakegesprek), is sprake van handhaving zonder een aanbod;

- het rekeningnummer van de geregistreerde ingeval van een lening als bedoeld in artikel 14 van de wet;
- in geval van een ontheffing als bedoeld in artikel 5 of 29, tweede lid, onderdeel b van de wet: de indicatie dat de geregistreerde ontheven is van zijn inburgeringsplicht, de indicatie of deze ontheffing geheel of gedeeltelijk is (en voor welke onderdelen), de datum van de ontheffing en de wettelijke basis voor de ontheffing;
- in geval van een vrijstelling als bedoeld in artikel 4, derde lid, of vierde lid, onderdeel a, van de wet: de indicatie dat de geregistreerde is vrijgesteld, de indicatie of deze vrijstelling geheel of gedeeltelijk is (en voor welke onderdelen), de datum van de vrijstelling, de reden voor de vrijstelling en gegevens betreffende een verzoek onderzoek vooropleiding;
- in geval van een termijnverlenging als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdeel a, van de wet: de indicatie dat de termijn van de inburgeringsplicht van de geregistreerde is verlengd, de indicatie met elke termijn de inburgeringsplicht is verlengd, de datum van de termijnverlenging en de wettelijke basis voor de termijnverlenging (artikel 29, tweede lid, onderdeel a, van de wet).

Daarnaast kan gedacht worden aan gegevens betreffende de cursus- en exameninstellingen (zie voor de omschrijving van deze begrippen artikel 1, onderdelen i en j, van de wet, zoals de naam en de contactgegevens van de instelling, maar ook de gegevens die betrekking hebben op de certificering van de cursusinstelling (zoals de datum van uitgifte van het keurmerk of certificaat en, indien van toepassing, de datum van intrekking van dit keurmerk).

Verder worden gegevens opgenomen die betrekking hebben op de organisatie en de logistiek van het inburgeringsexamen. Daarbij kan gedacht worden aan gegevens die betrekking hebben op de inschrijving voor (deel-)examens, de oproeping voor (deel-)examens, de deelname aan (deel-)examens, de resultaten van (deel-)examens, maar ook logistieke gegevens en gegevens inzake diploma's.

Eveneens worden in het ISI gegevens opgenomen over de taakuitoefening in het kader van de wet door het college van burgemeester en wethouders. Daarbij kan in de eerste plaats worden gedacht aan gegevens die betrekking hebben op de handhaving door de gemeenten. In dat geval worden verscheidene gegevens opgenomen in het ISI, zoals relevante data, boetegegevens, controlegegevens en gegevens met betrekking tot termijnverlenging in de zin van artikel 29, tweede lid, onderdeel a, van de wet. In de tweede plaats kan worden gedacht aan gegevens die betrekking hebben op het gemeentelijk aanbod, zoals de indicatie dat een gemeentelijk aanbod in de zin van artikel 17 van de wet bestaat, de datum van een inburgeringsvoorzieningsbeschikking in de zin van artikel 20 van de wet, de aanbodcategorie en handavingsgegevens zoals hierboven zijn aangegeven. Ten behoeve van deze taakuitoefening worden ook gegevens over de gemeente zelf bijgehouden.

Ten slotte wordt hier melding gemaakt van gegevens die betrekking hebben op de lening en de vergoeding. Wat betreft de (terugbetaling van) lening gaat het onder andere om relevante data, facturen en bedragen. In geval van een schuld van de inburgeringsplichtige zullen ook gegevens worden opgenomen die betrekking hebben op de hoogte van de schuld, rentegegevens, (de hoogte van) termijnbedragen, extra betalingen, retourbetalingen,

aflossingen, herinneringen, aanmaningen, overdracht aan een deurwaarder, kwijtscheldingen, et cetera. Gegevens over de vergoeding betreffen gegevens inzake gemaximeerde vergoedingen en forfaitaire vergoedingen, alsmede het bestaan van openstaande schulden.

Derde lid

Het derde lid van artikel 6.1 bevat de mogelijkheid om de bijlage bij dit besluit te wijzigen bij ministeriële regeling. Met het oog op de flexibiliteit is gekozen voor een systeem waarbij de essentialia van de in het ISI op te nemen gegevens op amvb-niveau worden vastgelegd, maar eventuele latere noodzakelijke wijzigingen bij ministeriële regeling kunnen worden doorgevoerd.

Artikel 6.2 (gegevensverstrekkingen aan en uit ISI)

Eerste lid

In het eerste lid is de plicht opgenomen voor het college, de cursusinstellingen, de exameninstellingen, de IB-Groep, de IND en de Belastingdienst om alle gegevens en inlichtingen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de taken die bij of krachtens de Wet inburgering aan deze organen zijn opgedragen te verstrekken aan de IB-Groep ten behoeve van opneming in het ISI.

Personen die na de datum van inwerkingtreding van de Wet inburgering naar Nederland komen en inburgeringsplichtig worden, kunnen aanstonds als zodanig worden geïdentificeerd. De gemeente registreert deze personen, net als anderen, in de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (GBA) en stelt vast wie inburgeringsplichtig is. Vervolgens neemt de gemeente aanstonds de handhaving van de inburgeringsplicht van deze personen ter hand. Daarvan wordt melding gemaakt bij de IB-Groep in haar hoedanigheid als beheerder van het ISI, die de relevante gegevens over deze personen in dat systeem registreert.

Bij de identificatie zoals hierboven bedoeld kan worden vastgesteld dat de minderjarige kinderen van deze inburgeringsplichtigen, gezien hun geboortedatum in relatie tot de datum van binnenkomst in Nederland niet zullen kunnen voldoen aan de voorwaarde als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder b, van de wet. Deze kinderen kunnen inburgeringsplichtig worden, wanneer zij de leeftijd van 16 jaar bereiken en artikel 4, eerste lid, onderdeel e, niet van toepassing is.

Personen die zich op het moment van inwerkingtreding van de Wet inburgering al in Nederland bevinden worden opgenomen in het ISI wanneer een gemeente:

- een inburgeringsvoorzieningsbeschikking als bedoeld in artikel 20 van de wet geeft;
- een handhavingsbeschikking als bedoeld in artikel 24 van de wet geeft;
- een ontheffing verleent;
- constateert dat het minderjarige kind van een vreemdeling niet zal kunnen voldoen aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel b, van de wet;
- constateert dat van rechtswege een gedeeltelijke vrijstelling geldt;
- constateert dat een potentieel inburgeringsplichtige bij nader inzien niet inburgeringsplichtig is;
- constateert dat een persoon (vooralsnog) niet inburgeringsplichtig is omdat hij aansluitend op de volledige leerplicht een opleiding volgt waarvan de afronding leidt tot uitreiking van een vrijstellend diploma, certificaat of ander document (art. 4, eerste lid, onderdeel e, van de wet).

Personen die zich op eigen initiatief voorbereiden op het examen worden opgenomen in ISI

wanneer ze een lening aanvragen of, indien ze geen lening aanvragen, wanneer ze zich inschrijven voor het inburgeringsexamen.

Het eerste lid bepaalt eveneens dat er een algemene verplichting bestaat voor deze organen om wijzigingen die van belang zijn voor het ISI aan de IB-Groep door te geven. Het begrip 'wijzigingen' omvat mede 'aanvullingen'. Het gaat hier uiteraard slechts om die gegevens waarover de betrokken instantie in het kader van de uitvoering van zijn taken beschikt. Er wordt gedacht aan een termijn van twee weken (te rekenen vanaf het moment dat aan de in het eerste lid bedoelde organen een omstandigheid bekend is geworden die moet leiden tot een wijziging van de in het Informatiesysteem inburgering opgenomen gegevens) waarbinnen de desbetreffende gegevens aan de IB-Groep ten behoeve van opneming in het Informatiesysteem inburgering moeten worden verstrekt. Bij ministeriële regeling (op basis van het derde lid) zullen nadere regels worden gesteld omtrent deze termijn.

Eveneens is in dit eerste lid bepaald dat de betrokken instanties "kosteloos" informatie verstrekken aan de IB-Groep. Daar staat tegenover dat gemeenten op grond van artikel 50 van de wet wel een bijdrage ontvangen voor het verstrekken van beleidsinformatie op grond van artikel 49 van de wet.

Het college zal het merendeel van de gegevensverstrekking aan de IB-Groep ten behoeve van de ISI voor zijn rekening nemen. Deze gegevens hebben ondermeer betrekking op de persoon van de inburgeringsplichtige (zoals naam, adres woonplaats, sofinummer, geboortedatum, geslacht). Voorts zal het college gegevens verstrekken over het besluit dat het ten aanzien van de inburgeringsplichtige heeft genomen (zoals een besluit over aanbod of over handhaving, besluit over gedeeltelijke of geheel ontheffing van de inburgeringsplicht, en de datum van die besluiten). In het kader van de handhaving zal het college gegevens verstrekken over de opgelegde boetes. Wanneer in deze gegevens veranderingen optreden zal het college deze mutaties eveneens verstrekken aan ISI.

De cursusinstellingen zullen in vergelijking tot de gemeenten minder gegevens verstrekken aan de IB-Groep ten behoeve van het ISI. In het kader van fraudepreventie kan de IB-Groep echter informatie vragen aan cursusinstellingen. Gegevensverstrekking heeft betrekking op controle of de persoon die op basis van een verstrekte lening de rekeningen van de cursusinstelling door de IB-Groep aan de cursusinstelling wil laten betalen daadwerkelijk ingeschreven staat als cursist en of de gegevens van de rekening correct zijn. De cursusinstelling is verplicht deze gegevens te verstrekken.

De inburgeringsplichtigen die zelf het initiatief nemen voor hun inburgeringsproces zullen zich rechtstreeks bij de IB-Groep melden. De IB-groep vervult voor de registratie in ISI ten aanzien van deze personen een rol die vergelijkbaar is met die van het college. Dat betekent dat de IB-Groep van deze personen gegevens verstrekt aan ISI van de persoon (zoals naam, adres woonplaats, sofinummer, geboortedatum, geslacht). Naar verwachting zal deze registratie pas plaatsvinden als deze inburgeringsplichtigen gebruik willen maken van de faciliteiten, zoals het verkrijgen van een lening of een vergoeding. Wanneer in deze gegevens veranderingen optreden zal de IB-Groep deze mutaties eveneens verstrekken aan het ISI.

Daarnaast voert de IB-Groep de lening- en vergoedingenfaciliteit uit voor zelfmelders en voor inburgeringsplichtigen die door een gemeente worden gehandhaafd. De hiervoor noodzakelijke gegevens worden door de IB-Groep geregistreerd in het ISI.

Aangewezen exameninstellingen die het praktijkexamen afnemen (een onderwijsinstelling of een andere door de IB-Groep aangewezen instelling) geven het resultaat door aan de IB-Groep. De IB-Groep registreert dit gegeven in het ISI, evenals het resultaat van een door haar zelf beoordeeld portfolio. De IB-Groep registreert eveneens gegevens over centrale deelexamens (inschrijving, deelname e.d.), de resultaten van die deelexamens en het

eindresultaat in het ISI. In het geval dat een inburgeringsplichtige in het ISI inmiddels blijkt te beschikken over een diploma en daarmee voldoet aan de inburgeringsplicht wordt dit door de gemeente of de IB-Groep doorgegeven en registreert de IB-Groep dit gegeven in het ISI.

De belastingdienst heeft eveneens de verplichting gegevens aan de IB-Groep ten behoeve van het ISI te verstrekken. Dit betreft het op verzoek van de IB-Groep verstrekken van inkomensgegevens wanneer de persoon, die een in het kader van de inburgering verstrekte lening moet terugbetalen, een verzoek heeft ingediend voor een draagkrachttoets.

In dit artikel wordt de situatie waarin de inburgeringsplichtige verhuist niet expliciet geregeld. In de praktijk zal het proces echter als volgt verlopen. De inschrijving van een inburgeringsplichtige bij een nieuwe gemeente zal worden geregistreerd in de GBA. De GBA zal deze verhuizing doorgeven aan het ISI. Vervolgens zal het ISI, na te hebben vastgesteld dat betrokkene in het systeem is opgenomen, contact opnemen met de gemeente waar de inburgeringsplichtige zijn nieuwe woonplaats heeft gekozen. Het elektronische dossier van de inburgeringsplichtige in het ISI zal toegankelijk worden gemaakt voor de nieuwe gemeente. De laatstgenoemde gemeente zal contact opnemen met de gemeente waar de inburgeringsplichtige voorheen stond ingeschreven zodat ook het schriftelijke dossier van de inburgeringsplichtige overdragen kan worden aan de gemeente waar de inburgeringsplichtige zijn nieuwe woonplaats heeft gekozen. Deze laatstgenoemde gemeente zal hierop het inburgeringsproces van de inburgeringsplichtige voortzetten.

Tweede lid

In artikel 45, tweede lid, van de wet is reeds opgesomd aan welke instanties en met welk doel de gegevens uit het ISI kunnen worden verstrekt. Als "afnemers" van gegevens uit het ISI zijn daarin genoemd het college van burgemeester en wethouders, de IB-Groep en de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.³ De verplichting tot gegevensverstrekking aan deze instanties richt zich uiteraard tot de IB-Groep als beheerder van het ISI. Bij ministeriële regeling (op basis van het derde lid) zullen nadere regels worden gesteld omtrent de te verstrekken Daarbij zal een limitatieve opsomming worden gegeven.

De tweede volzin van het tweede lid heeft betrekking op aan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te verstrekken informatie met het oog op de evaluatie van bestaand beleid en de voorbereiding van toekomstig beleid. Deze informatie zal volgens de tweede volzin van het tweede lid niet op personen herleidbare informatie mogen betreffen. Het Informatiesysteem inburgering levert tevens bij het Rijk de inburgeringsprestaties van de gemeenten aan die deel uitmaken van het Grotestedenbeleid (GSB III) ten behoeve van opname in de GSB-monitor.

Derde lid

In het derde lid is bepaald dat bij ministeriële regeling nadere regels zullen worden gesteld omtrent de gevallen waarin en de wijze waarop gegevens dienen te worden verstrekt aan en uit het ISI. Hierbij kan gedacht worden aan het stellen van nadere regels omtrent de termijn waarbinnen relevante gegevens aan de IB-Groep ten behoeve van opname in het ISI moeten worden verstrekt, omtrent de exacte gegevens die de verscheidene organen aan het ISI dienen te verstrekken op basis van het gestelde in het eerste lid, en omtrent de exacte gegevens die de IB-Groep als beheerder van het ISI dient te verstrekken aan de afnemers van het ISI.

³ P.M. Bij nota van wijziging op het wetsvoorstel zal hieraan nog het UWV worden toegevoegd.

Vierde lid

In het vierde lid is bepaald dat bij ministeriële regeling andere instanties dan genoemd in het eerste lid en tweede lid kunnen worden aangewezen als leveranciers respectievelijk afnemers van het ISI. Verder zij in dit verband verwezen naar artikel 44 van de Wet bescherming persoonsgegevens, op grond waarvan ten behoeve van wetenschappelijk onderzoek of statistiek desgevraagd in het ISI opgeslagen gegevens kunnen worden verstrekt. Ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer dienen de uit het ISI afkomstige gegevens te worden geanonimiseerd alvorens deze worden afgestaan voor wetenschappelijke of statistische doeleinden. Bovendien zal moeten worden zorggedragen voor een zodanige verstrekking van deze gegevens dat toevallige herkenning wordt voorkomen.

Vijfde lid

In het vijfde lid is aan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de bevoegdheid gegeven om instanties rechtmatigheids- en doelmatigheidscontroles te laten uitvoeren. Daarvoor zal het nodig zijn dat dossieronderzoek plaatsvindt en dat daarbij dus op een natuurlijk persoon herleidbare gegevens betrokken kunnen worden. In deze bepaling is verder voorzien dat in de rapportages over deze onderzoeken de op de natuurlijke persoon herleidbare persoonsgegevens weer geanonimiseerd worden.

Artikel 6.3 (bewaartermijnen ISI)

Artikel 10 van de Wet bescherming persoonsgegevens inzake de bewaring van persoonsgegevens wordt geconcretiseerd in artikel 6.3 van het Besluit. Daarin wordt bepaald dat de in het ISI opgenomen persoonsgegevens in ieder geval na ommekomst van een bepaalde periode uit het systeem worden verwijderd. De bewaartermijn bedraagt in beginsel twintig jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de gegevens in het ISI zijn vastgelegd. Na het verstrijken van de termijn mogen de kenmerken van de gegevens, die herleidbaar zijn tot een individuele natuurlijke persoon niet meer in het systeem voorkomen. Dit betekent dus niet dat de van persoonskenmerken ontdane gegevens moeten worden vernietigd. Gegevens die anoniem zijn gemaakt, vallen niet onder de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Deze gegevens kunnen zonodig beschikbaar blijven voor wetenschappelijk onderzoek. Iets anders is dat dezelfde gegevens met persoonskenmerken langer kunnen worden bewaard op grond van de Archiefwet 1995. De gegevens zullen dan bewaard moeten worden overeenkomstig de bepalingen van die wet. Alsdan gelden ook de privacy beschermende maatregelen van die wet.

De op individuele natuurlijke personen herleidbare gegevens worden eveneens verwijderd indien de betrokken persoon is overleden.

Ten aanzien van in het Informatiesysteem inburgering opgeslagen gegevens over personen die niet (langer) inburgeringsplichtig zijn (als gevolg van vrijstellingen, ontheffingen of behaalde examenresultaten), is een afzonderlijke bewaartermijn van vijftig jaren neergelegd. Deze langere bewaartermijn is gebaseerd op de gedachte dat de desbetreffende persoon gedurende het tijdvak van zijn leven dat hij inburgeringsplichtig kan zijn (van zijn 16^e tot zijn 65^e levensjaar) niet meer opgeroepen wordt op basis van uit de wet voortvloeiende verplichtingen.

Artikel 6.4 (inhoud BPI)

Nu de Wet inburgering voor bij de wet bedoelde personen een individuele inburgeringsplicht

kent, is het van belang dat de personen die inburgeringsplichtig zijn op enig moment kunnen worden geïdentificeerd en vervolgens, voorzover zij niet zelf al het initiatief hebben genomen om aan hun inburgeringsplicht te voldoen, via handhavingsmaatregelen aan hun inburgeringsplicht kunnen worden gehouden.

Personen die na de datum van inwerkingtreding van de Wet inburgering naar Nederland komen en inburgeringsplichtig zijn, kunnen direct geïdentificeerd worden.

Voor de personen die op de datum van inwerkingtreding van de wet al in Nederland woonachtig zijn en inburgeringsplichtig zijn, is deze identificatie minder eenvoudig. Uiteraard zal de overheid zoveel mogelijk in het werk dienen te stellen om te bewerkstelligen dat personen van wie op basis van gegevens uit bestaande bestanden zonder persoonlijk contact met de persoon al kan worden vastgesteld dat zij zeker niet inburgeringsplichtig zijn, niet worden benaderd in het kader van de handhaving. Daartoe zal met behulp van gegevens uit de Gemeentelijke Basisadministratie, zonodig aangevuld met gegevens uit het Vestigingsregister en beschikbare diplomagegevens, een bestand worden gemaakt, waarin gegevens worden opgenomen over personen van wie niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat zij niet inburgeringsplichtig zijn. Deze personen worden aangemerkt als "potentieel inburgeringsplichtigen" (een begrip dat ook is omschreven in artikel 1 van dit besluit). De term *potentieel* maakt duidelijk dat op grond van nadere informatie alsnog kan blijken dat de betrokkene niet inburgeringsplichtig is. Deze nadere informatie zal als regel alleen beschikbaar kunnen komen door persoonlijk contact met de betrokken persoon.

Daarnaast duidt de term *potentieel* erop, dat de persoon op het moment van inwerkingtreding van de wet nog niet inburgeringsplichtig is, maar door wijziging van de persoonlijke situatie wel inburgeringsplichtig kan worden.

Het bestand van deze potentiële inburgeringsplichtigen is aangeduid als "Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen", zoals vermeld in artikel 46 van de wet.

Bij de opbouw van dit bestand - de zogeheten bestandsanalyse - wordt primair uitgegaan van de GBA-gegevens, die gefilterd worden op basis van de bepalingen van de Wet inburgering. Met deze filters zullen personen die op basis van de wet niet inburgeringsplichtig zijn, voorzover de GBA-gegevens bij die toetsing kunnen worden toegepast, niet in het bestand worden opgenomen. Omdat de GBA niet alle gegevens bevat die leiden tot het niet-inburgeringsplichtig zijn, zal het bestand van personen dat resteert na de GBA-filtering nog worden vergeleken met beschikbare diplomagegevens en zonodig met het Vestigingsregister.

Het aldus resterende bestand bevat gegevens ten aanzien van vreemdelingen en genaturaliseerde Nederlanders. Ten aanzien van deze laatste groep geldt, dat er pas sprake is van een inburgeringsplicht wanneer voldaan wordt aan een van de volgende voorwaarden: de persoon is belast met ouderlijk gezag over een of meer minderjarige kinderen, ontvangt een uitkering als bedoeld in de wet of is geestelijk bedienaar. Het gegeven dat er sprake is van ouderlijk gezag kan direct worden afgeleid uit de GBA-administratie. De gegevens over de uitkeringsituatie kunnen worden verkregen door een vergelijking van het BPI met gegevens van de uitkeringsinstanties. Dat een persoon geestelijk bedienaar is kan de gemeente in overleg met de lokale kerkgemeenschappen vaststellen.

Al deze filters zullen overigens niet kunnen leiden tot de absolute zekerheid over de inburgeringsplichtigheid van de resterende groep potentiële inburgeringsplichtigen; deze zekerheid kan alleen worden verkregen door informatie van die potentiële inburgeringsplichtigen zelf, via een rechtstreeks contact op enig moment van de gemeente met die potentiële inburgeringsplichtige. Dat hierbij personen ten onrechte worden benaderd is niet te vermijden. Door de toegepaste filters is de kans dat een persoon onterecht wordt lastig gevallen echter wel aanzienlijk kleiner gemaakt.

Om de bestandsanalyse te kunnen uitvoeren zal in beginsel de volledige set van GBA-

gegevens beschikbaar komen voor toetsing aan de voorwaarden van de Wet inburgering. Nadat de analyse heeft plaatsgevonden zullen in het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen alleen die gegevens bewaard worden die relevant zijn voor de verdere uitvoering van het inburgeringsproces, te weten:

- a. het sociaal-fiscaalnummer;
- b. het A-nummer;
- c. de naamgegevens;
- d. de geslachtsaanduiding;
- e. de geboortedatum;
- f. de gemeente waar de potentiële inburgeringsplichtige is ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie;
- g. de nationaliteit van de inburgeringsplichtige;
- h. de vaststelling dat de potentiële inburgeringsplichtige belast is met ouderlijk gezag;
- i. de geboortedata van kind of kinderen;
- j. de sociaal-fiscaalnummers van kind of kinderen;
- k. de A-nummers van kind of kinderen;
- l. de vaststelling dat de potentiële inburgeringsplichtige ten minste zes maanden algemene bijstand of een uitkering ontvangt als bedoeld in artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de wet.

De IB-Groep is met het uitvoeren van de initiële bestandsanalyse belast. Ook berust bij de IB-Groep het beheer van het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen.

Artikel 6.5 (gegevensverstrekkingen aan en uit BPI)

Het *eerste lid* regelt dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (lees: de Immigratie- en Naturalisatiedienst), de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, het college van burgemeester en wethouders, het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, de Centrale organisatie werk en inkomen en de IB-Groep gegevens verschaffen aan de IB-Groep ten behoeve van de wijziging dan wel schoning van het Bestand Potentiële Inburgeringsplichtigen. Alleen de IB-groep zal wijzigingen in het BPI kunnen aanbrengen. Aan het BPI kunnen gegevens over personen worden toegevoegd. Immers, na inwerkingtreding van de wet kan blijken dat personen door veranderde omstandigheden (bijv. wijzigingen in de GBA-gegevens) potentieel inburgeringsplichtig blijken te zijn en op het moment van initiële vulling van het BPI ten onrechte niet in het BPI waren opgenomen. Dit kan blijken uit periodieke vergelijkingen met de GBA. Uit deze vergelijking kunnen overigens ook nieuwe inburgeringsplichtigen naar voren komen, die nog niet door de gemeente in ISI zijn ingebracht. In dat geval wordt aan de desbetreffende gemeente gesignaleerd dat dit het geval is.

Het *tweede lid* ziet op de verstrekking van gegevens uit het BPI aan gemeenten en de IB-Groep. De in het BPI opgenomen gegevens worden, uitgesplitst naar individuele gemeenten, beschikbaar gesteld aan het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waar de potentieel inburgeringsplichtige woonachtig is. De gemeente kan deze bestandsgegevens gebruiken bij de uitvoering van de Wet inburgering, met name de intake. Ook de IB-Groep kan de gegevens gebruiken om vast te stellen of een persoon die zelf het initiatief neemt voor zijn inburgeringsproces en daarbij gebruik wil maken van de beschikbare faciliteiten inderdaad inburgeringsplichtig is. Voor andere instanties en voor andere doeleinden zijn de gegevens van dit bestand niet beschikbaar.

Het *derde lid* ziet op de verstrekking van gegevens uit het BPI aan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie ten behoeve van een evaluatie van bestaand beleid en een voorbereiding van toekomstig beleid. Verstrekking zal altijd zodanig geschieden dat de gegevens niet tot een specifiek persoon herleidbaar zijn.

Het *vierde en vijfde lid* voorzien in de mogelijkheid dat bij ministeriële regeling nadere regels worden gesteld over de in dit artikel bedoelde verstrekkingen.

Artikel 6.6 (schoning BPI)

Gegevens van een in het BPI opgenomen persoon worden uit dit bestand geschoond indien de gegevens van de betrokkene zijn opgenomen in het ISI. De overige categorieën zien op situaties dat betrokkene nooit is opgeroepen voor een *intake* bij de gemeente omdat reeds kon worden vastgesteld dat betrokkene niet (langer) inburgeringsplichtig is, ofwel door het bereiken van de 65-jarige leeftijd, ofwel door overlijden, ofwel door vertrek uit Nederland, ofwel vanwege bij de IB-Groep berustende gegevens inzake documenten als bedoeld in artikel 2.3. Wat betreft dit laatste moet het volgende worden opgemerkt. De relevante gegevens zullen niet altijd berusten bij de IB-Groep. De situatie waaraan hierbij wordt gedacht is het bestaan van een certificaat van de naturalisatietoets. Het is derhalve noodzakelijk dat de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) de IB-Groep op basis van artikel 6.6, eerste lid, op de hoogte stelt van het bestaan van documenten als bedoeld in de artikel 2.3 nadat de IB-Groep om dergelijke informatie heeft gevraagd.

Artikel 6.7 (bewaartermijnen BPI)

De bewaartermijn van deze eenmalig verzamelde gegevens is gesteld op vijftig jaar. Daarmee bestaat zekerheid dat gedurende de periode dat een persoon inburgeringsplichtig kan zijn (tussen het 16^e en 65^e levensjaar), de gegevens beschikbaar blijven. Deze termijn is noodzakelijk om te voorkomen dat personen, die eerder als niet inburgeringsplichtig zijn aangemerkt, later alsnog worden opgeroepen. Als gegevens niet langer relevant zijn voor dit doel worden ze geschoond. Na vijftig jaar kan met zekerheid worden gesteld dat alle personen die nu worden opgenomen in het BPI op grond van hun leeftijd niet meer inburgeringsplichtig zijn, waarmee het bestand zijn functie heeft verloren.

Artikel 6.8 (verantwoordelijke voor ISI en BPI)

Dit artikel bepaalt dat de hoofddirectie van de IB-Groep is aangewezen als verantwoordelijke voor het ISI en het BPI in de zin van de Wet bescherming persoonsgegevens. Op basis van artikel 11, tweede lid, van de Wet bescherming persoonsgegevens zal de hoofddirectie van de IB-Groep de nodige maatregelen treffen opdat de in het ISI en het BPI opgenomen gegevens, gelet op de doeleinden waarvoor zij worden verwerkt, juist en nauwkeurig zijn.

De IB-Groep speelt een centrale rol bij de ondersteuning van de uitvoering van aspecten van het inburgeringsstelsel. De IB-Groep voert enkele activiteiten uit in het ondersteunende proces. Deze hebben betrekking op zelfmelders (personen die zelf het initiatief nemen voor hun inburgeringsproces en daarbij gebruik willen maken van de beschikbare faciliteiten), het inburgeringsexamen, de lening en de vergoeding.

Artikel 6.9 (wijze van verstrekken van gegevens uit ISI en BPI)

Gemeenten zullen moeten beschikken over faciliteiten waarmee zij de gegevens bedoeld voor het ISI kunnen toevoegen, raadplegen en muteren onder gecontroleerde condities. Gemeenten kunnen gegevens uit het BPI slechts raadplegen. Bij ministeriële regeling worden hierover nadere regels gesteld.

Artikel 6.10 (begrip “college”)

Dit artikel heeft een wetstechnische achtergrond. In artikel 1 van de wet is “college” gedefinieerd als: het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waar de *inburgeringsplichtige* woonplaats heeft in de zin van titel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek. Omdat hoofdstuk 6 ook betrekking heeft op gegevensverstrekking door en aan het college van burgemeester en wethouders van de woonplaats van *niet*-inburgeringsplichtigen (bijvoorbeeld potentiële en gewezen inburgeringsplichtigen) is de omschrijving voor de toepassing van dit hoofdstuk verruimd.

Artikel 7.1 (Wijziging Vreemdelingenbesluit 2000)

Onderdelen A, B en C (artikelen 3.51, 3.80a en 3.81)

Artikel 16a, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 kent de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de bevoegdheid toe aanvragen tot het wijzigen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd af te wijzen, indien de vreemdeling het inburgeringsexamen, bedoeld in artikel 6 van de Wet inburgering, niet heeft behaald. In artikel 3.81 van het Vreemdelingenbesluit 2000 worden op grond van artikel 16a, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 regels gesteld over de toepassing van die bevoegdheid.

De artikelen 3.51, 3.80a en 3.81 van het Vreemdelingenbesluit 2000 zien voornamelijk op wijzigingsaanvragen die zijn ingediend door (huwelijks)partners van personen die voor een niet-tijdelijk doel in Nederland verblijven. Aan hen kan na drie jaar verblijf in Nederland op grond van een afhankelijke verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd een zelfstandige verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend (artikel 3.51 van het Vreemdelingenbesluit 2000). In die gevallen wordt de verblijfsvergunning die onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of -vorming was verleend, gewijzigd in een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf. Aangezien die vergunning niet kan worden ingetrokken op de grond dat niet langer aan de voorwaarden waaronder verblijf was toegestaan (gezinshereniging of -vorming) wordt voldaan, verkrijgt de desbetreffende vreemdeling daarmee een sterkere verblijfsrechtelijke positie in Nederland. Hoewel die sterkere verblijfsrechtelijke positie mede in het belang is van de emancipatie van de betrokken vreemdeling, kan zij de (met de nieuwe inburgeringvoorwaarde voor de verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd beoogde) verblijfsrechtelijke prikkel tot verdere inburgering aantasten. Om dat te voorkomen acht de regering het onmisbaar om in deze gevallen ook de wijziging van een verblijfsvergunning afhankelijk te stellen van het behalen van het inburgeringsexamen. Inburgering zal op deze wijze tevens een emancipatorisch effect hebben voor de positie van allochtone vrouwen. Zij moeten direct vanaf de eerste verblijfsaanvaarding – en niet pas na een aantal jaar als de verlening van een zelfstandige verblijfsvergunning tot de mogelijkheden gaat behoren – beginnen met inburgering, waardoor zij eerder effectief kunnen participeren in de Nederlandse maatschappij. Overigens zij verwezen naar de uiteenzettingen dienaangaande in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, blz. 29-32 en 112-114).

Overigens moet worden benadrukt dat een huwelijksmigrant niet zal worden uitgezet om de enkele reden dat het inburgeringsexamen niet is behaald. Zoals ook is aangegeven in de nota naar aanleiding van het verslag bij het wetsvoorstel Wet inburgering in het buitenland (Kamerstukken II 2004/05, 29 700, nr. 6, blz. 7-8), zou verblijfsbeëindiging op de enkele grond dat het inburgeringsexamen niet is behaald betekenen dat het betreffende gezinslid, dat zich eerder met toestemming van de Nederlandse overheid bij zijn of haar gezin in Nederland heeft mogen vestigen en waarop anderszins niets ten nadele is aan te merken, uit dat gezinsverband zal worden gehaald en naar het land van herkomst worden uitgezet. Dat is niet alleen in het kader van het Nederlandse bestuursrecht, maar ook in het kader van artikel 8 EVRM, niet te rechtvaardigen. De desbetreffende vreemdeling zal dan ook gerechtigd zijn te blijven in Nederland op basis van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd.

Ten aanzien van het bepaalde in artikel 19, zesde lid, van het Europees Sociaal Handvest (ESH) zij het volgende opgemerkt. Artikel 19, zesde lid, van het ESH bepaalt dat gezinshereniging met migrerende werknemers zoveel mogelijk moet worden vergemakkelijkt. Deze bepaling dient niet zo ruim te worden uitgelegd dat ook bij achterblijvende integratie een voortdurende gezinsmigratie naar Nederland, ongeacht of het gezinshereniging of -vorming betreft, moet worden toegestaan met alle sociale gevolgen en risico's van dien. Gelet op de problematiek als gevolg van achterblijvende integratie bij voortdurende immigratie zijn de mogelijkheden om gezinsmigratie naar Nederland toe te staan immers niet onbeperkt. Daarbij wordt verwezen naar artikel 31 van het ESH, dat voorziet in de mogelijkheid om het recht op gezinshereniging te beperken indien zulks in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen en voor de bescherming van de openbare orde, de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de goede zeden. In dat kader is van belang dat er sedert jaren sprake is van grootschalige immigratie die de integratie van migranten in de Nederlandse samenleving op groepsniveau ernstig belemmert en de normale processen van de inpassing van deze migranten in de samenleving verstoort. Bijna de helft van de niet-Nederlandse immigranten bestaat de afgelopen jaren uit gezinsmigranten. Daarbij wordt op grote schaal gekozen voor een nieuwe huwelijkspartner uit het land van herkomst van de in Nederland gevestigde persoon. Omdat een belangrijk deel van deze groep kenmerken heeft die ongunstig zijn voor een goede integratie in de Nederlandse samenleving, moet het integratieproces bij elke nieuwe generatie weer opnieuw beginnen. Bij onverminderd aanhoudende gezinsmigratie en achterblijvende integratie leidt overdracht van achterstand van generatie op generatie er op den duur toe dat bepaalde groepen migranten marginaliseren. Daardoor neemt de kans toe op onder meer afkeer van deze migranten van de samenleving, op segregatie en de ontwikkeling van anti-westerse gevoelens en op delinquentie, waarbij naast de veiligheid ook fundamentele waarden als de gelijkwaardigheid van personen ongeachte sekse, herkomst of seksuele voorkeur, de vrijheid van godsdienst en levensovertuiging, de vrijheid van meningsuiting en de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, in geding kunnen komen. Algemeen wordt ervaren dat de achterblijvende integratie van etnische minderheden in de Nederlandse samenleving in de afgelopen jaren is uitgegroeid tot een centraal sociaal probleem, zowel voor de migranten zelf die daardoor op groepsniveau worden belemmerd in hun ontplooiingsmogelijkheden en in hun volwaardige deelname aan de Nederlandse samenleving, als ook voor de samenleving als geheel. De door dit besluit aangebrachte koppeling tussen het behalen van een inburgeringsexamen en de vergunningverlening moet op den duur leiden tot een aanzienlijke en structurele verbetering van de sociaal-maatschappelijke positie van (gezins)migranten in Nederland. Zonder tekort te willen doen aan de vele vreemdelingen die zich op eigen kracht met succes daaraan weten te onttrekken, wenst de regering met de door dit besluit aangebrachte stimulans om het inburgeringsexamen te behalen

het proces van voortdurende immigratie bij achterblijvende integratie te doorbreken en marginalisering van bepaalde groepen migranten in de zin van segregatie, delinquentie, achterstand in arbeidsmarktpositie, structurele uitkeringsafhankelijkheid en afnemend vermogen tot maatschappelijke participatie te voorkomen. Het nieuwe artikel 3.80a heeft, zoals gezegd, voornamelijk betrekking op huwelijksmigranten.

Het *eerste lid* schrijft als hoofdregel imperatief voor dat de aanvraag om een zelfstandige verblijfsvergunning in deze gevallen moet worden afgewezen, indien het inburgeringsexamen niet is behaald. Daarbij is niet volledig aangesloten bij de inburgeringsplicht op grond van de artikelen 2 en 3 van de wet. Ook (huwelijks)partners van arbeids- of kennismigranten moeten, hoewel zij op grond van de Wet inburgering vanwege het tijdelijke karakter van hun verblijf in ons land niet inburgeringsplichtig zijn, wel met goed gevolg het nieuwe inburgeringsexamen hebben afgelegd, indien zij in aanmerking willen komen voor een zelfstandige verblijfsvergunning.

Het *tweede lid* voorziet in een aantal uitzonderingen. Het gaat daarbij om situaties waarin, overeenkomstig hetgeen reeds is gesteld in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 3, blz. 113), koppeling tussen de inwilliging van een verzoek tot zelfstandige verblijfsvergunning en het behalen van het inburgeringsexamen niet aangewezen is. In de formulering van de uitzonderingen is rekening gehouden met het feit dat de uitzonderingen niet alleen van toepassing zijn op vreemdelingen die onder de werkingssfeer van de Wet inburgering vallen, maar ook op de niet inburgeringsplichtige arbeidsmigranten. De in onderdelen a tot en met f opgenomen uitzonderingen vloeien rechtstreeks voort uit de werkingssfeer van de Wet inburgering. De vreemdelingen bedoeld in deze onderdelen zijn ofwel niet inburgeringsplichtig, ofwel zij zijn geheel of gedeeltelijk ontheven dan wel geheel of gedeeltelijk vrijgesteld van het behalen van het inburgeringsexamen.

Ten aanzien van onderdeel a kan nog het volgende worden opgemerkt. De vreemdeling die als minderjarige toegelaten is in het kader van gezinshereniging, kan reeds na een jaar verblijf in aanmerking komen voor een titel in het kader van voortgezet verblijf, op grond van artikel 3.50, eerste lid, onderdelen a en b. Zolang deze vreemdeling nog volledig leerplichtig is, is hij nog niet inburgeringsplichtig en bestaat niet de koppeling tussen het behalen van het inburgeringsexamen en het verkrijgen van een verblijfsvergunning in het kader van voortgezet verblijf. De inburgeringsplicht vangt aan op de dag waarop de vreemdeling niet meer volledig leerplichtig is. Voor het verkrijgen van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd zal wel de koppeling met de inburgeringseis worden gehandhaafd.

Ten aanzien van onderdeel c kan worden opgemerkt dat, indien de vreemdelingen voldoet aan een van de criteria voor gedeeltelijke vrijstelling van de inburgeringsplicht, genoemd in artikel 2.4 van het Besluit inburgering, de in het eerste lid gestelde voorwaarde blijft gelden voor het deel van het inburgeringsexamen waarop de vrijstelling geen betrekking heeft. Dit wordt buiten twijfel gesteld door het woord "voorzover" in de aanhef van het tweede lid. In onderdeel d is de situatie geregeld dat de vreemdeling wegens een psychische of lichamelijke belemmering blijvend niet in staat is (een deel van) het inburgeringsexamen te behalen. Ook voor niet-inburgeringsplichtige vreemdelingen geldt dat de ontheffing wordt verleend door het college van burgemeester en wethouders. De IND zal zich dienen te conformeren aan dit door de gemeente afgegeven oordeel. Indien een gedeeltelijke ontheffing is afgegeven, blijft de in het eerste lid gestelde voorwaarde gelden voor het deel van het inburgeringsexamen waarop de ontheffing geen betrekking heeft. Dit wordt buiten twijfel gesteld door het woord "voorzover" in de aanhef van het tweede lid.

Onderdeel e heeft betrekking op de situatie dat de vreemdeling evident voldoende is

ingeburgerd. Verwezen zij naar de toelichting op artikel 2.6a. Ook voor niet-ingeburgeringsplichtige vreemdelingen geldt dat de ontheffing wordt verleend door het college van burgemeester en wethouders. De IND zal zich dienen te conformeren aan dit door de gemeente afgegeven oordeel.

In onderdeel f is de situatie geregeld dat de vreemdeling dient aan te tonen op grond van door hem aantoonbaar geleverde inspanningen dat het voor hem redelijkerwijs niet mogelijk is (een deel van) het inburgeringsexamen te behalen. Hiervoor geldt hetzelfde als hierboven in de toelichting op onderdeel d is vermeld.

In onderdeel g wordt verwezen naar vreemdelingen (voornamelijk vrouwen), die verblijf hebben in Nederland op basis van een afhankelijke verblijfstitel en wier relatie waarop die afhankelijke titel is gebaseerd is verbroken in verband met huiselijk geweld. Aan deze groep kan voortgezet verblijf worden verleend wegens klemmende redenen van humanitaire aard. De meeste personen binnen deze categorie zullen het inburgeringsexamen echter nog niet hebben behaald. Indien aan deze groep de eis van het behalen van het inburgeringsexamen gesteld zou worden, zou dit in het overgrote merendeel van de gevallen leiden tot een afwijzing van voortgezet verblijf. Bij deze groep vallen twee subgroepen te onderscheiden. In de eerste plaats vreemdelingen, die binnen de drie jaar verblijf op basis van een afhankelijke verblijfstitel, de relatie waarop die afhankelijke titel is gebaseerd hebben verbroken en in afwachting zijn van de beoordeling of voortgezet verblijf in verband met huiselijk geweld of een combinatie van humanitaire redenen kan worden verleend. In de tweede plaats vreemdelingen die geen gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om na drie jaar een zelfstandige verblijfsvergunning aan te vragen en die het inburgeringsexamen nog niet hebben behaald.

Het *derde lid* voorziet in een hardheidsclausule, overeenkomstig hetgeen is aangekondigd in eerdergenoemde passage in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering. Indien klemmende redenen van humanitaire aard – waarbij gedacht kan worden aan situaties waarin het huwelijk is ontbonden door het overlijden van de hoofdpersoon – tot afgifte van een zelfstandige verblijfsvergunning nopen, zal niet gevergd worden dat de betrokken vreemdeling eerst het inburgeringsexamen behaalt. Indien de oorspronkelijke verblijfsvergunning niet kan worden verlengd omdat niet meer wordt voldaan aan de beperking waaronder die was verleend, en deze vergunning door de nieuwe inburgeringsvoorwaarde ook niet kan worden gewijzigd in een zelfstandige verblijfsvergunning, zouden, ondanks de klemmende redenen van humanitaire aard, toch verblijfsbeëindiging en uitzetting dreigen.

De in het derde lid neergelegde hardheidsclausule zou bijvoorbeeld toegepast kunnen worden met betrekking tot slachtoffers van mensenhandel, voorzover zij ingereisd zijn als gezinsmigrant en nadien in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning onder de beperking B9. Op dit moment is deze situatie nog vrij hypothetisch, aangezien de meeste slachtoffers Nederland niet inreizen als gezinsmigrant. Echter, op 1 januari 2005 is de relevante delictsomschrijving uitgebreid tot alle ernstige vormen van uitbuiting. Het is derhalve mogelijk dat de samenstelling van de categorie slachtoffers in de toekomst wijzigt.

De hardheidsclausule zou ook toepassing kunnen vinden bij vreemdelingen die in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning onder de beperking voor gezinshereniging of gezinsvorming, die onvrijwillig in het land van herkomst zijn achtergelaten, en die niet meer kunnen beschikken over hun verblijfspapieren. Onder deze vreemdelingen kunnen zich ook personen bevinden met een zelfstandig verblijfsrecht voor Nederland. Wanneer deze vreemdelingen binnen zes maanden (of verschoonbaar later) na achterlating een verzoek doen tot wedertoelating, is voortgezet verblijf feitelijk de enige vergunning waarvoor zij in aanmerking komen. Het vereiste van het behalen van het inburgeringsexamen voor voortgezet verblijf zou voor deze vreemdelingen betekenen dat wedertoelating onmogelijk is, aangezien zij veelal nog

niet in staat zijn geweest het inburgeringsexamen te behalen vanwege hun verblijfsduur. Naast wijziging van de afhankelijke verblijfsvergunning van huwelijksmigranten in een zelfstandige verblijfsvergunning, kan de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ook in andere situaties worden gewijzigd.

Op grond van het *vierde lid* kunnen voor die andere gevallen bij ministeriële regeling regels worden gesteld omtrent de afwijzing van de aanvraag om wijziging van de verblijfsvergunning.

De in de bestaande artikelen 3.51, vierde lid, en 3.81 aangebrachte verwijzingen naar het nieuwe artikel 3.80a stellen veilig dat er geen enkel misverstand over kan bestaan dat het behalen van het inburgeringsexamen als regel is vereist voor de afgifte van de zelfstandige verblijfsvergunning aan huwelijksmigranten.

Verschillende beslistermijnen

Op grond van de Wet inburgering is de termijn voor het behalen van het inburgeringsexamen maximaal drieëneenhalf jaar voor inburgeringsplichtigen die in het buitenland een basisexamen inburgering hebben behaald en voor overige inburgeringsplichtigen maximaal vijf jaar. De termijn voor het ontvangen van een gemaximeerde vergoeding (de financiële prikkel) bedraagt maximaal drie jaar. Deze termijnen vangen aan bij de verlening van de verblijfsvergunning en werken niet terug.

Op basis van de Vreemdelingenwet 2000 bedraagt de termijn waarna een zelfstandige verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf kan worden verkregen eveneens drie jaar. Deze termijn vangt aan bij verlening van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, maar werkt veelal terug tot de datum waarop de aanvraag is ingediend. Het verschil in deze driejaarstermijnen wordt veroorzaakt door de terugwerkende kracht waarmee de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd wordt verleend. Hoe groot dat verschil is, wordt bepaald door de tijd die de IND daadwerkelijk gebruikt om te beslissen. Omdat de gronden voor het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf dezelfde zijn als voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier mag worden verwacht dat de IND snel kan beslissen ten aanzien van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier. Indien er geen machtiging tot voorlopig verblijf nodig was kan de beslissing van de IND langer duren, omdat in dat geval voor de eerste keer wordt getoetst of aan alle voorwaarden is voldaan. De aanvrager kan aan een snelle beslissing bijdragen door direct een volledige aanvraag in te dienen.

Van belang is hierbij om op te merken dat de termijnen bij inburgering maximale termijnen betreffen. Uiteraard kan men eerder een inburgeringsexamen behalen. Voorts is het aanvragen van een zelfstandige verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf uiteraard geen verplichting, maar een keuze van de betrokkene. Het gaat om de wens van de betrokkene om een sterkere verblijfsvergunning te verkrijgen. Aan die sterkere verblijfsvergunning wordt het vereiste verbonden dat het inburgeringsexamen is behaald. Zolang het inburgeringsexamen niet is behaald kan de betrokkene in Nederland verblijven op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd.

De verschillende beslistermijnen spelen minder een rol bij de koppeling aan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, omdat de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd pas na vijf jaar kan worden verleend.

Onderdelen D en E (artikelen 3.96a en 3.107a)

In het Hoofdlijnenakkoord (Kamerstukken II 2002/03, 28 637, nr. 19, blz. 14) is opgenomen dat asielmigranten eerst na het behalen van het inburgeringsexamen in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Dat is geregeld in het nieuwe artikel 3.107a van het Vreemdelingenbesluit 2000. Het nieuwe inburgeringsvereiste voor de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd geldt ook voor reguliere migranten die niet op asielgerelateerde gronden naar Nederland zijn gekomen en die in aanmerking willen komen voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Dat is geregeld in het nieuwe artikel 3.96a van het Vreemdelingenbesluit 2000. In beide gevallen strekt de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd er toe dat de betreffende vreemdeling zich duurzaam vestigt in Nederland. Van beide groepen wordt gelijkelijk verwacht dat zij tijdens hun verblijf in Nederland aan hun inburgering hebben gewerkt en het inburgeringsexamen hebben behaald. Op het tijdstip waarop zij de aanvraag om een permanente verblijfsvergunning indienen, hebben zij daartoe ook geruime tijd de gelegenheid gehad. De nieuwe artikelen 3.96a en 3.107a strekken er toe dat de aanvraag om een verblijfsvergunning (regulier of asiel) voor onbepaalde tijd als regel wordt afgewezen indien de betrokken vreemdeling op dat moment het inburgeringsexamen niet met goed gevolg heeft afgelegd. In het belang van de sociale cohesie van onze samenleving en de ontplooiingsmogelijkheden van de betrokken burger, waarborgt het inburgeringsvereiste dat de betrokken burger, aan wie het op basis van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd wordt toegestaan in Nederland te verblijven, ook daadwerkelijk beschikt over voldoende kennis om in onze samenleving te kunnen participeren. Voor inburgeringsplichtigen vormt deze nieuwe voorwaarde een extra stimulans om zich daadwerkelijk in te zetten voor hun inburgering. Verwezen zij naar hetgeen hierover reeds is gesteld in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 3, blz. 111-112).

Ook hier dient te worden benadrukt dat het recht van de vreemdeling om in Nederland te mogen verblijven niet afhankelijk wordt gesteld van het behalen van het inburgeringsexamen. Het verblijfsrecht, ongeacht of dat bij beschikking door de Nederlandse overheid of van rechtswege door bepalingen van internationaal recht (zoals het EVRM) wordt toegekend, wordt niet beëindigd op de enkele grond dat het inburgeringsexamen niet is behaald. In een dergelijk geval kan de vreemdeling zijn verblijf in Nederland voortzetten op basis van de hem of haar verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, zolang hij of zij aan de daaraan gestelde voorwaarden blijft voldoen.

Voor de asielmigrant die er niet in is geslaagd het inburgeringsexamen met goed gevolg af te leggen, betekent dit dat de geldigheid van diens verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 kan worden verlengd zolang de rechtsgrond voor de verlening van die tijdelijke verblijfsvergunning asiel nog steeds aanwezig is en er ook overigens geen redenen, bijvoorbeeld in de sfeer van de openbare orde of nationale veiligheid, aanwezig zijn om het verblijf te beëindigen. Daarmee worden situaties die onverenigbaar zijn met het internationale recht (men denke aan artikel 3 EVRM) en de daarin opgenomen refoulementsverboden voorkomen. Voor de vreemdeling die het inburgeringsexamen niet heeft behaald, heeft dat wel tot gevolg dat diens verblijf in ons land gedurende een langere periode kan worden beëindigd indien de situatie in het land van herkomst zodanig is verbeterd dat diens terugkeer onder veilige omstandigheden weer mogelijk is.

Het *eerste lid* schrijft als hoofdregel imperatief voor dat de aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd moet worden afgewezen, indien de vreemdeling het

inburgeringsexamen niet heeft behaald. Deze nieuwe inburgeringsvoorwaarde voor de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd is een zelfstandige voorwaarde voor vergunningverlening. Zoals reeds aangegeven in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 3, blz. 112), geldt deze voorwaarde niet slechts voor vreemdelingen die inburgeringsplichtig zijn (geweest) op grond van de artikelen 2 en 4 van de wet. Ook arbeids- of kennismigranten en hun afhankelijke gezinsleden, die vanwege het tijdelijke karakter van hun verblijf in ons land niet inburgeringsplichtig op grond van de Wet inburgering zijn, zullen wel met goed gevolg het nieuwe inburgeringsexamen moeten hebben afgelegd indien zij toch duurzaam deel van onze samenleving willen uitmaken en in aanmerking willen komen voor een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Voorts zullen ook vreemdelingen die tien jaren in Nederland hebben verbleven op grond van een bijzondere geprivilegieerde status, als geaccrediteerd lid van het administratief, technisch of bedienend personeel of particulier bediende in dienst van een buitenlandse diplomatieke of consulaire post of als afhankelijk gezinslid van een dergelijke vreemdeling, pas in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning nadat zij het inburgeringsexamen hebben behaald. Langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, die voor de verkrijging van die status in een andere EU-lidstaat reeds aan integratievoorwaarden hebben moeten voldoen, zullen het volledige inburgeringsexamen met goed gevolg moeten hebben afgelegd om na verloop van vijf jaren ook in Nederland de status van langdurig ingezetene (een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd) te kunnen verwerven. Dat is op grond van artikel 23, eerste lid, in samenhang met artikel 5, tweede lid, van Richtlijn 2003/109/EG aanvaardbaar.

De hoofdregel, zoals neergelegd in het eerste lid, zal eveneens van toepassing zijn op vreemdelingen die nog volledig leerplichtig zijn. Hiermee wordt afgeweken van artikel 3.80a, tweede lid, onderdeel a. De reden hiervoor is gelegen in het volgende. Minderjarigen die in het kader van gezinshereniging zijn toegelaten kunnen na meer dan een jaar verblijf in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning in het kader van voortgezet verblijf. Indien zij nog volledig leerplichtig zijn, bestaat voor hen geen inburgeringsplicht en is het behalen van het inburgeringsexamen niet een voorwaarde voor het verkrijgen van een zelfstandige verblijfstitel.

Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd wordt de koppeling met het inburgeringsvereiste onverkort gehandhaafd voor de als minderjarige toegelaten vreemdeling, of deze nu in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel of regulier. Dit omdat de vreemdeling die voor deze verblijfsstatus in aanmerking wenst te komen, aangeeft permanent in Nederland te willen verblijven. Inburgering is dan een voorwaarde die wordt gesteld, conform de hoofdregel voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in de nieuwe artikelen 3.96a en 3.107a.

Het verkrijgen van een zelfstandige verblijfstitel komt echter niet in gevaar omdat voor deze vreemdelingen de mogelijkheid tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning in het kader van voortgezet verblijf bestaat. Bovendien wordt de situatie voorkomen waarin het kind van een houder van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking zou komen voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, en zijn ouders niet omdat ze het inburgeringsexamen nog niet hebben behaald. Een dergelijke ongelijkheid in verblijfsstatus, waarin de afhankelijke vreemdeling de sterkere status zou bezitten, wordt als onwenselijk beschouwd.

Het *tweede lid* voorziet in een aantal uitzonderingen, die grotendeels overeenkomen met de uitzonderingen die in het tweede lid van nieuwe artikel 3.80a zijn opgenomen. Korthedshalve wordt verwezen naar de hierboven gegeven toelichting daarop.

Het *derde lid* bevat een hardheidsclausule om onbillijkheden van overwegende aard te voorkomen, zoals deze ook is opgenomen in het hierboven toegelichte artikel 3.80a, derde lid.

Tenslotte wordt gewezen op het overgangsrecht met betrekking tot de koppeling tussen het inburgeringsexamen en de vergunningverlening, zoals neergelegd in artikel 8.2, eerste en tweede lid. Zie daarover nader de artikelsgewijze toelichting op dat artikel.

Artikel 8.1 (lopende ontheffingsaanvragen WIN)

Uit artikel 59, eerste lid, van de wet vloeit voort dat nieuwkomers in de zin van de Wet inburgering nieuwkomers (WIN) op wie ingevolge de Wet inburgering een inburgeringsplicht komt te rusten, hun WIN-traject kunnen (en moeten) afmaken. Artikel 8.1 bevat nog een beperkte aanvullende voorziening voor personen die voor de inwerkingtreding van de Wet inburgering een ontheffing op grond van de WIN hebben aangevraagd, maar op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet inburgering nog geen beslissing op hun aanvraag hebben gekregen. Het ligt in de rede dat personen die niet in aanmerking komen voor een ontheffing onder hetzelfde regime vallen als personen die ten tijde van de inwerkingtreding van de Wet inburgering nog een lopend WIN-traject volgen. Om dit te bewerkstelligen, voorziet artikel 8.1 erin dat ook na de inwerkingtreding van de Wet inburgering nog op lopende aanvragen om WIN-ontheffingen moet worden beslist en dat een afwijzende beschikking ertoe leidt dat men alsnog het WIN-traject moet volgen. Het voorgaande geldt ook voor lopende aanvragen om verlenging van een voor bepaalde tijd verleende ontheffing.

Artikel 8.2 (overgangsrecht bij wijzigingen Vreemdelingenbesluit 2000)

Eerste en tweede lid

Zoals is aangegeven in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering (Kamerstukken II 2005/06, 30 308, nr. 3, blz. 113), gaat de regering er op grond van het tweede deeladvies van de Commissie Franssen van uit dat het voor inburgeringsplichtigen haalbaar is om binnen drie jaar na het ontstaan van de inburgeringsplicht voor het inburgeringsexamen te slagen. De vreemdeling die op het moment van inwerkingtreding van de Wet inburgering aan alle eisen voor de verlening van een zelfstandige verblijfsvergunning voor bepaalde tijd of een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd voldoet, zou bij onmiddellijke werking feitelijk met een wachtermijn van drie jaar worden geconfronteerd. Aangezien het in de rede ligt om bij het effectueren van de koppeling tussen inburgering en verblijf aanknopingspunten te zoeken bij de termijn van drie jaar waarbinnen het inburgeringsexamen kan worden behaald, wordt aan het oude recht een zekere eerbiedigende werking toegekend. In dit besluit is er, zoals aangekondigd in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet inburgering, voor gekozen om aan te sluiten bij de datum van indiening van het wetsvoorstel Wet inburgering bij de Tweede Kamer, te weten 21 september 2005. Immers, vanaf dat moment is afdoende bekendheid gegeven aan het voornemen om het beleid terzake aan te passen. Vanaf dat moment was de betrokken vreemdeling derhalve in staat te anticiperen op de nieuwe wettelijke regeling, inclusief de koppeling tussen het inburgeringsexamen en de vergunningverlening.

Derde lid

Deze wijzigingen houden verband met de tijdelijkheid van de ontheffingsregeling in verband met evident voldoende inburgering, zoals deze is opgenomen in artikel 2.6a. Als deze regeling vervalt, moeten ook de hierop betrekking hebbende regels in het Vreemdelingenbesluit 2000 vervallen.

Artikel 8.3 (burgerservicenummer)

Er wordt in dit besluit meermalen verwezen naar het sociaal-fiscaalnummer. In het licht van het wetsvoorstel Wet algemene bepalingen burgerservicenummer (Kamerstukken II 2005/06, 30 312, nrs. 1-2) is artikel 8.3 opgenomen teneinde eventuele onduidelijkheid weg te nemen. Een gelijksoortige afstemmingsbepaling is via de eerste nota van wijziging op het wetsvoorstel Wet inburgering opgenomen in die wet (art. 60a).

Artikel 8.4 (inwerkingtredeingsbepaling)

De onderdelen in dit besluit die uitvoering geven aan imperatief geformuleerde delegatiebepalingen uit de Wet inburgering, treden uiteraard tegelijkertijd in werking met de Wet inburgering. Dit geldt ook voor de onderdelen die uitvoering geven aan facultatief geformuleerde delegatiebepalingen, met uitzondering van de onderdelen die betrekking hebben op de in artikel 2.6a neergelegde tijdelijke regeling voor ontheffing van personen die evident voldoende zijn inburgerd. Met de organisatie en ontwikkeling van hetgeen ter uitvoering van deze regeling noodzakelijk is, kan na het tijdstip van inwerkingtreding van de wet nog enige tijd gemoeid zijn. De formulering van de inwerkingtredeingsbepaling maakt deze gefaseerde inwerkingtreding mogelijk.

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,